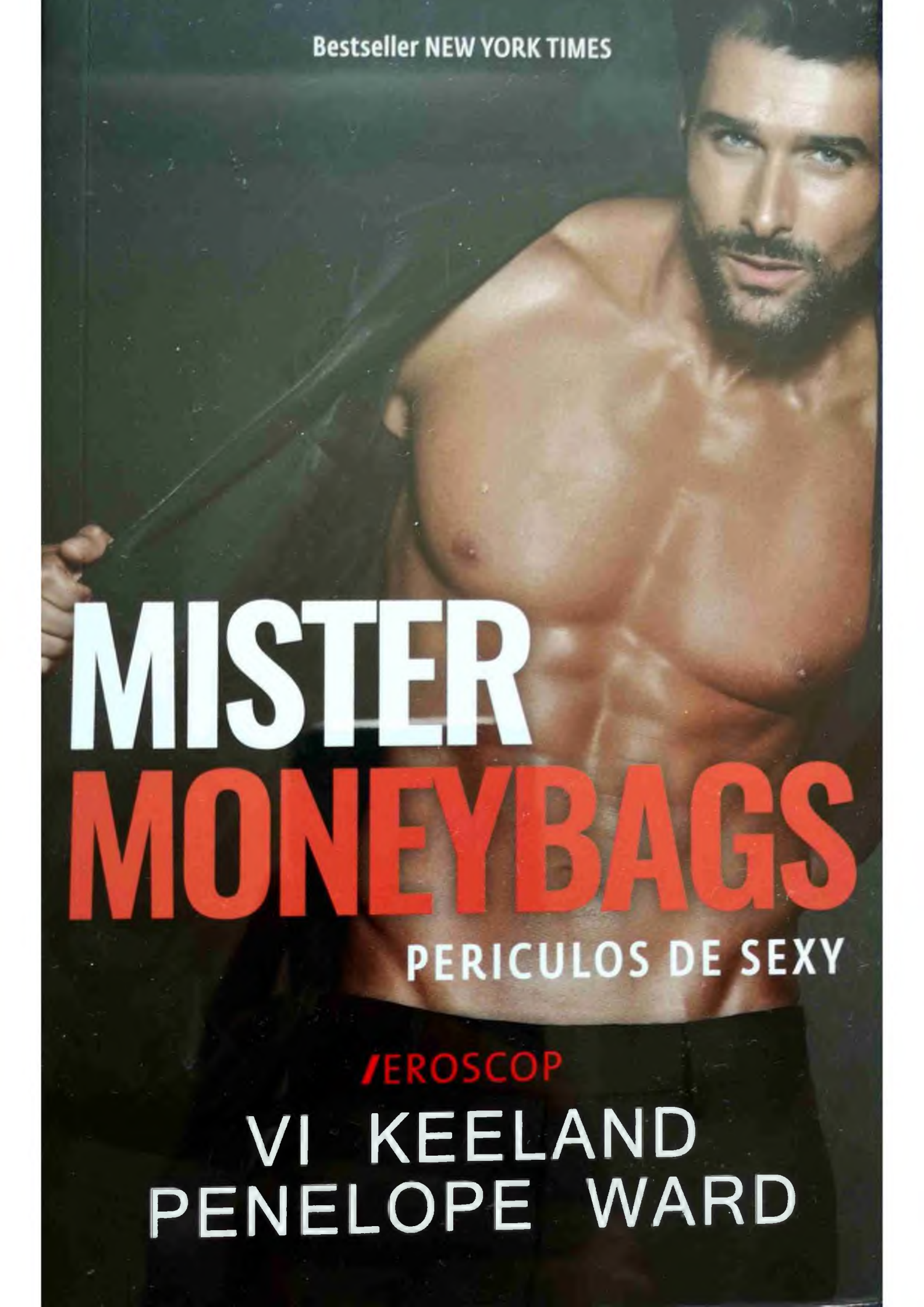

Bestseller NEW YORK TIMES

MISTER MONEYBAGS

PERICULOS DE SEXY

/EROS COP

VI KEELAND
PENELOPE WARD

Am cunoscut-o pe Bianca în lift.

Trebuia să aibă un interviu, dar liftul s-a blocat. Jurnalista seducătoare a crezut că sunt vreun curier, judecând după hainele mele.

Habar n-avea că sunt Dex Truitt, omul de afaceri bogat pe care îl poreclise „Mister Moneybags” – și cu care trebuia să se întâlnească.

Bianca mi-a spus cât de mult disprețuia bărbații ca Dex – snobi, cu educație aleasă, mult prea spilcuiți, care nu sunt în stare să aprecieze lucrurile mărunte.

Așa că după ce liftul s-a pus din nou în mișcare, am anulat interviul și am lăsat-o să creadă că sunt altcineva – Jay, curierul pe bicicletă. Îmi plăcea cum îl privea pe „impostor” și nu aș fi vrut să pierd asta.

Așa că i-am dat întâlnire sub acest nume fals și între timp i-am răspuns pe e-mail la interviu, sub identitatea mea reală.

Nu mă așteptam să avem și online o chimie atât de puternică.

Nu am prevăzut dezastrul care a urmat.

Nu m-am așteptat ca Jay și Dex să se îndrăgostească de ea.

Și ea s-a îndrăgostit de cei doi bărbați.

Doar că amândoi eram eu.

Iar când a aflat, era să o pierd.

Nimic nu prevestea acea zi și nici nu eram pregătit pentru ce a urmat.

Toate lucrurile bune se sfârșesc la un moment dat, nu?

Doar că eu nu m-am așteptat la acest final.

ISBN 978-606-40-0630-1

EROS COP

Mister Moneybags

Periculos de sexy

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

Capitolul 1

Bianca

Se pare că businessul nenorocitului o să se întindă pe întregul etaj.

Am apăsât pe butonul liftului și am terminat de scris în telefon lista de întrebări făcută ca naiba pentru interviu. Silvia, editoarea mea, nu avea să fie foarte fericită, mai ales că trebuia să i le dau în urmă cu două zile. Acum n-ar mai fi avut timp de modificări. *Trăia* pentru a sugera modificări.

Întârzasem deja cinci minute la întâlnire și nenorocitul de lift de-abia se mișca. După ce am lovit butonul cu numărul 34 de câteva ori, mi-am spus că o să urc pe scări data viitoare. Dar pe cine mințeam? Cu pantofii ăia? În fusta aia strâmtă? A fost un miracol și că am reușit să ajung lângă trotuar după ce m-a lăsat taxiul în față.

Am oftat zgomotos. *Chiar ne mișcăm?* Clar era cel mai încet lift cu care urcasem vreodată. Frustrată, și poate și un pic anxioasă pentru că voiam să termin odată cu interviul, am mai încercat o dată butonul liftului. Am apăsât din nou, văitându-mă:

— Hai odată! Că deja am întârziat ca naiba.

Am răsuflat ușurată când am simțit că a început să prindă un pic de viteză, dar apoi s-a zdruncinat, oprindu-se brusc în beznă.

— E, uite, acum ai stricat porcăria asta de lift, s-a auzit din spatele meu o voce groasă.

Am tresărit speriată, jonglând cu telefonul în mână, ceea ce l-a făcut să cadă. După zgomotul pe care l-a scos când s-a ciocnit de podea, mi-am dat seama că se spărsese.

— Rahat! Uite ce mi-ai făcut, am spus aplecându-mă și atingând podeaua, dar fără să reușesc să-l găesc. Poți măcar să faci niște lumină ca să-l pot găsi?

— Mi-ar face plăcere.

— Mulțumesc, m-am rățoit.

— Dacă aş avea un telefon la mine.

— Glumești? Nu ai telefon la tine? Cine naiba mai iese din casă fără telefon?

— Poate ar trebui să încerci și tu. Dacă nu ai fi așa obsedată de el, poate nu am fi acum în situația asta neplăcută.

M-am ridicat și mi-am pus mâinile în șolduri:

— Cum așa?

— Păi, erai așa ocupată să tastezi că nici n-ai observat că mai e cineva cu tine în lift.

— Așa. Și?

— Dacă m-ai fi văzut, n-ai fi sărit ca arsă când m-ai auzit, deci nu ți-ai fi spart telefonul. Astfel, am fi avut lumină și ai fi putut vedea butoanele liftului suficient cât să mai apeși de douăzeci, treizeci de ori. Sigur asta ne-ar fi ajutat.

L-am simțit mișcându-se în spatele meu.

— Ce faci?

Când a răspuns, mi-am dat seama că vocea lui venea din altă parte, de undeva de jos, din stânga mea.

— Stau pe jos și-ți caut telefonul.

Era într-adevăr foarte întuneric. Nu vedeam nimic, dar am simțit în aer o mișcare și mi-am dat seama că se ridicase.

— Întinde mâna.

— O să-mi pui telefonul în ea, da?

— Nu, mi-am dat jos pantalonii și o să-mi pun penisul în ea.
Dumnezeule, chiar ești o nesuferită, nu-i așa?

Gândindu-mă că nu mă vede, am zâmbit și am întins mâna.

— Hai, dă-mi telefonul.

O mână s-a întins pe lângă a mea și a ținut-o, în timp ce cealaltă mi-a pus telefonul în palmă și a închis-o.

— Ai un zâmbet frumos. Ar trebui să zâmbești mai des.

— Este beznă aici. De unde știi că am un zâmbet frumos?

— Pot să-ți văd dinții.

Mi-a dat drumul la mână și deodată am simțit că mă apucă un atac de panică. *Rahat! Nu aici. Nu acum.* L-am apucat din nou de mână înainte să se îndepărteze de tot.

— Îmi pare rău... îmi e... poți să mă ții de mână un minut?

A făcut ce l-am rugat fără să mă întrebe nimic. Ciudat, a stat acolo și m-a ținut de mână, strângând-o de câteva ori, ca și cum știa că am nevoie de încurajări. După un timp, am simțit valul de frică trecând și am slăbit strânsoarea degetelor.

— Poți să-mi dai drumul acum. Îmi pare rău. Am avut un mic atac de panică.

— A trecut?

— Vin deodată și apoi dispar. Cu cât vom petrece mai mult timp aici, cu atât sunt șanse mai mari să mă panichez din nou. Vorbește cu mine. Asta îmi distrage atenția.

— OK. Cum te cheamă?

Nevoia de a țipa era coplesitoare.

— Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!

— Ce dracu a fost asta? a mârâit el.

Am urlat și mai tare.

— De ce faci asta?

Fără să-i răspund la întrebare, am gâfâit și am spus:

— Ah, m-am simțit bine.

- M-ai speriat ca naiba.
- Scuze. Este o tactică pe care o aplic pentru a scăpa de panică, să urlu din toți rărunchii.
- Asta-i cea mai bună tactică a ta?
- Am mai multe. Una dintre ele e să-mi masez biluțele.
- Pardon?
- Am biluțe. Chiar mă ajută să le masez.
- *Biluțele...* tale? Mie mi-ai părut o femeie al naibii de bine făcută, cel puțin din spate.
- Sunt biluțe Baoding de metal, pentru meditație. Le rostogolesc în palmă. Mă ajută să mă calmez.
- Am început să caut frenetic în poșetă.
- Ce e cu agitația asta? m-a întrebat.
- Încerc să le găsesc. Sunt pe undeva prin poșetă.
- Nu reușeam să le găsesc ușor fără lumină.
- Rahat! Unde sunt?
- A chicotit.
- Am niște biluțe pe care le-ai putea masa, dacă simți nevoia.
- Ești dezgustător! Ține-ți biluțele și nevoia departe de mine, te rog.
- Oh, haide. N-am vorbit serios. Relaxează-te. Tu ești cea care a adus vorba despre biluțele de masaj. Suntem blocați într-un lift întunecat. Încercam să fac o glumă, ce dracului.
- OK. Aici erau, am spus, reușind într-un final să-mi găsesc biluțele Baoding.
- Am tras aer adânc în piept și am început să le rotesc în mână, concentrându-mă pe sunetul de metal pe care îl făceau când se atingeau.
- Zdrăngăne, Ce drăguț, a spus sarcastic. Ce faci mai exact cu ele?
- Le rotesc.
- Asta chiar te ajută?
- Da.

După câteva minute, m-am întors spre el.

— Deschide mâna.

I-am pus biluțele în palmă.

— Ține-le separate cu ajutorul arătătorului.

Când mi-am dat seama că folosește degetul greșit, i-am spus:

— Degetul arătător, nu mijlociu.

— O, mai bine. Degetul mijlociu trebuie să fie odihnit. Voi avea nevoie să îl țin ridicat în cazul în care nu pornește liftul ăsta mai repede.

— Nu iei treaba asta în serios. Dă-mi-le înapoi.

I le-am luat din mână.

— Odată am fost la o întâlnire cu o femeie care s-a aplecat peste masă și mi-a zis că avea niște biluțe de metal înfipite în... știi tu ce.

— Biluțe Ben Wa.

— A. Deci știi de ele.

— Da.

— Ia uite unde era experta în biluțe. Ai folosit vreodată Ben Wa?

— Nu. Nu am nevoie de biluțe ca să am un orgasm.

— Chiar așa?

Nu am văzut, dar am simțit că zâmbește.

— OK, conversația asta devine ciudată, am zis, dând din cap dezaprobat.

— De-abia *acum* devine ciudată? Cred că situația asta a devenit ciudată când mi-ai spart timpanele.

Toată situația era de-a dreptul ridicolă. Deodată m-a bufnit râsul. Biluțele de metal mi-au alunecat din mână, rostogolindu-se pe podeaua liftului.

— Ți-ai scăpat biluțele.

Felul serios în care a spus-o m-a făcut să râd și mai tare. A început și el, și oficial râdeam amândoi isteric. Împrejurarea ne făcea pe amândoi să ne purtăm ca doi nebuni. Până la urmă ne-am așezat pe jos, sprijinindu-ne cu spatele de pereții liftului. S-au lăsat câteva momente de tăcere. Mi-am dat seama că mirosea al naibii de bine. Era un amestec de parfum și miros bărbătesc, al lui. M-am întrebat

dacă era măcar atrăgător. Trebuia să recunosc, cel puțin vocea era sexy ca naiba. Într-un final, l-am întrebat:

— Cum arăți?

— Vei afla destul de curând.

— Încerc doar să fac conversație.

I-am simțit cuvintele vibrând lângă mine când s-a aplecat.

— Cum crezi că arăt?

Vocea lui chiar era excitantă. Mi-am dres glasul.

— Ai o voce foarte frumoasă, foarte matură. Mi te imaginez ca un om matur, distins. Poate arăți ca James Brolin.

— Accept asta.

— Dar tu cum crezi că arăt eu? am întrebat.

— Păi, te-am văzut din spate. Tot ce știu e că ai un fund fantastic, dar mai ai și dinți frumoși, ținând cont că, practic, strălucesc în întuneric.

Am început să respir greu. Probabil că simțise că devenisem din nou agitată, pentru că m-a dojenit:

— Dacă ai de gând să urli iar ca o hienă, ai putea măcar să strigi după ajutor. Folosește constructiv rahatul ăla de tehnică.

M-am ridicat brusc și am început să lovesc în ușile liftului.

— Ajutor! Ajutor!

Strigătele mele au fost în zadar.

— OK. Poți să te oprești acum.

Când m-am așezat din nou lângă el pe podea, am simțit un alt val de panică. Era foarte greu să lupt împotriva acestor sentimente fără nicio distragere vizuală. Nu mă confruntasem niciodată cu panica într-un întuneric total.

— Poți să mă ții de mână iar?

— Sigur, a spus simplu, luându-mi mâna strâns într-a lui.

Fără stimuli vizuali, m-am concentrat pe celelalte simțuri, în principal către miros și atingere. Savurând senzația de a-i simți mâna caldă și mare și respirându-i parfumul, am închis ochii și am încercat să mă calmez.

Deodată a sărit în picioare și mi-a dat drumul la mână.

— Lumină!

Când am deschis ochii, am văzut că se aprinsese lumina în lift.

— Lumină! am țipat.

Când m-am întors instinctiv să-l îmbrățișez, m-am oprit brusc și inima aproape că mi-a stat în loc. L-am observat pentru câteva secunde. Tipul era mult mai frumos decât mi-aș fi putut imagina vreodată — până la punctul în care acum mi-era dureros de rușine de tot ce se întâmplase în întuneric. Nu semăna deloc cu James Brolin. Era mai tânăr, mai atrăgător, mai rebel. Cred că avea în jur de 30 de ani. Colegul meu de lift avea părul de culoarea cernelii negre, lung pe lângă urechi și ascuns sub o șapcă de baseball întoarsă invers. Ochii îi erau de un albastru rece pătrunzător, era bărbierit nici mai mult, nici mai puțin decât ar fi trebuit, iar maxilarul îi era superb definit.

Nu îmi găseam cuvintele.

— Bună, am spus simplu, ca și cum ar fi fost prima dată când ne întâlneam.

El a zâmbit periculos de sexy și mi-a făcut cu ochiul.

— Bună.

Capitolul 2

Dex

Oau. Micuța mea jucătoare cu biluțe era chiar o vulpiță.

O văzusem doar din spate înainte să se stingă lumina. Acum mă uitam fix în ochii ei căprui mari și frumoși, simțind că problema tehnică a liftului nu fusese un lucru rău totuși. Și-a dres glasul.

— Lumina și-a revenit, dar tot suntem blocați.

Am apăsât pe câteva butoane.

— Așa pare, dar măcar ne îndreptăm în direcția corectă. Pun pariu că o să se miște imediat chestia asta.

Și prin chestia asta, nu mă refer la penisul meu, deși aș fi putut jura că l-am simțit zvâcnind când și-a lins buzele frumoase și pline.

Fă din nou asta.

Căcat.

Este frumoasă.

O urmăream cu privirea de-a lungul corpului, în jos și apoi în sus din nou, înnebunit după cum nasturii mici ai bluzei sale conservatoare formau un drum către gâtul ei delicat. Nu m-ar fi deranjat să ling pielea aia.

Poate aş fi ispitit-o să se distreze cu mine.

— Unde mergi după ce ieşim de aici? am întrebat.

— La etajul 33, a spus.

Ce? Ce caută ea la etajul meu? Ştiu că nu lucrează pentru mine.

Mi-aş fi amintit faţa aia, ochii ăia.

— Ce treabă ai acolo?

— De fapt, voi avea plăcerea să îl interviewez chiar pe... Mister Moneybags¹.

Mi s-a făcut rău.

Ahhhh.

Ăsta nu-i un semn bun pentru mine.

Am înghiţit în sec, apoi am lăsat capul într-o parte şi am făcut pe prostul.

— Cine?

— Pe evazivul Dexter Truitt. Este CEO-ul companiei Montague Enterprises. Au tot etajul de sus.

Încercând să nu par ca şi cum eram pe cale să mă pierd cu firea, am întrebat-o:

— De ce îi spui Mister Moneybags?

— Mi-l imaginez ca fiind un nemernic ursuz, ahtiat după bani, aşa că pare un nume potrivit. Desigur, nu îl cunosc însă.

— Şi atunci de ce crezi asta despre el?

— Am motivele mele.

— Poate nu ar trebui să presupui tot ce e mai rău despre cineva până nu ajungi să-l cunoşti.

Chiar dacă ştiam răspunsul, nu m-am putut abţine:

— Şi până la urmă de ce îl interviewezi?

— Lucrez pentru o revistă de business, *Finance Times*. Am fost desemnată să mă ocup de o exclusivitate pe care am obţinut-o. Este un fel de primă ieşire în public a lui Truitt. Mereu a fost foarte reţinut după ce a preluat compania de la tatăl lui, nu a vrut să fie fotografiat

¹ În engl., *moneybags* = o persoană foarte bogată. (N.t.)

sau să dea interviuri. Abilitatea lui de a fi un mister a fost aproape impecabilă. Când am aflat că nouă ne va da primul lui interviu, m-am oferit voluntar.

— Păi de ce? Adică, dacă nu îl placi pe tip...

— Cred că va fi amuzant să-l pun la punct.

— Nu-mi pari genul de persoană care de obicei îi face pe oameni să transpire de frică, mai ales dacă luăm în considerare atacurile tale de panică.

— Ei, crede-mă când îți spun că o să mă adun pentru interviul ăsta. Nu las oportunitatea asta să-mi scape.

— Știi că nu ar trebui să judeci o carte după copertă, nu? Deja te-ai hotărât că tipul ăsta este un nemernic și nici măcar nu l-ai cunoscut. Doar pentru că cineva este bogat și puternic, nu înseamnă că e o persoană rea.

— Nu este vorba despre asta.

— Atunci despre ce?

— Hai să spunem că m-am documentat pentru interviul ăsta și am informații verificate că tipul chiar este un nemernic. E prea mult de discutat acum.

Căcat. Inima începuse să-mi bată foarte tare. Trebuia să aflu de ce avea astfel de idei preconceptionale despre mine. Sigur n-ar fi putut să-și dea seama că eu eram Dexter Truitt, având în vedere cum eram îmbrăcat după ce fusesem la sală. Arătam ca un nenorocit de curier pe bicicletă, nu drept CEO-ul unui imperiu de milioane de dolari. Biroul meu avea propriul duș și un vestiar și plănuisem să mă schimb imediat ce ajungeam la etaj. Bănuiesc că aș fi întârziat la interviu.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Bianca.

— Bianca și mai cum?

— Bianca George.

Ăsta era numele jurnalistei cu care trebuia să mă întâlnesc.

— Încântat de cunoștință, Bianca.

— Și tu ești?

Care să fi fost numele meu?

Să îi spun că interviul cu Mister Moneybags începuse de fapt când se urcase în lift sau să intru în joc și să fiu în continuare tipul cu picioarele pe pământ către care se deschisese deja? A doua variantă suna de o groază de ori mai amuzantă. *Numele meu. Numele meu.* M-am uitat în jos către o scrisoare pe care o ridicasem după sală în dimineața aia. Era pe jos, exact lângă biluțele de metal. Plic. Marcă de plicuri. Mead. Reed. M-am uitat la ușile liftului. The Doors. Jim Morrison. Jim. James. Jay. Reed. Jay Reed.

— Jay Reed.

— Încântată de cunoștință, Jay.

— La fel, Bianca.

O voce s-a auzit la interfon:

— Sunt Chuck Sansone de la întreținerea clădirii. Este cineva acolo?

— Da, a răspuns Bianca, suntem aici, suntem blocați!

— Am vrut doar să vă spun că vă scoatem imediat. Nu sunteți în pericol. Avem o echipă care lucrează acum la asta.

A părut extrem de ușurată când a țipat:

— Mulțumim. Mulțumim mult! Vă rog să ne țineți la curent.

— Vă ținem.

Eu, pe de altă parte, nu voiam decât să stau în spațiul ăsta închis cu ea. Trebuia să aflu de ce mă ura, dar unei părți din mine îi și plăcea să joace rolul lui Jay, un tip obișnuit despre care nu avea nicio părere preconcepută, de rahat.

— Și cu ce te ocupi, Jay?

M-am gândit la un singur lucru, ținând cont de îmbrăcămintea mea.

— Dețin propria mea firmă de curierat pe bicicletă. Merg la etajul 26.

— Asta explică pachetul.

— Sunt bine dotat, nu?

Ea a roșit un pic.

— Nu. Vorbeam de plic.

Mi-a plăcut că, în sfârșit, îmi înțelegea simțul umorului.

— Știu. Mă jucam cu căpșorul tău drăguț din nou.

Bianca încă roșea. Luminile pornite păreau să fi schimbat regulile jocului. Era clar atrasă de mine. Câteodată, îți dai seama pur și simplu. Când m-a prins uitându-mă la ea, a clipit și a privit în jos.

O, da. Sigur aveam un efect asupra ei.

— Cum ai ajuns în domeniul ăsta? Să iei interviuri oamenilor pe care-i urăști?

— Ei bine, am lucrat ca agent pe Wall Street.

— Și cum te duce asta spre jurnalism?

— Nu te duce. Mai degrabă te aduce în pragul unei căderi nervoase care te duce spre jurnalism. Mă gândesc că, lucrând pentru o revistă de business, măcar îmi folosesc diploma cumva.

— Cât crezi că va dura interviul?

— Având în vedere că deja am întârziat, cine știe ce se va întâmpla.

— Sunt sigur că va înțelege, în contextul ăsta.

— Aș putea să mă gândesc că știa că vin sus și a aranjat defectiunea asta. Poate i s-a făcut frică de primul lui interviu.

— Cred că mergi cam departe. Nu crezi că mai degrabă ar fi sunat să contramandeze în loc să se joace cu liftul? Cred că ești un pic paranoică, Georgy Girl², dar spre norocul tău, cred că am leacul pentru asta.

— Implică folosirea pachetului tău?

Mi-am dat capul pe spate râzând:

— Nu implică nici pachetul meu și nici biluțele tale.

— Care este leacul pentru paranoia mea?

— Crogoși.

2 Referire la titlul unui film britanic apărut în 1966, bazat pe romanul cu același nume al lui Margaret Foster. Filmul spune povestea unei femei tinere și naive de care se îndrăgostesc doi bărbați. (N.t.)

— Cro... ce?

— Crogoși, am răs. Sunt jumătate gogoși, jumătate croissante.

— Ah, cred că le-am văzut la știri, sunt cele de la brutăria de pe Street Spring?

— Da. Sunt al naibii de bune. Vrei să mergem să mâncăm câteva la micul dejun, după interviul tău?

Bianca a dat din cap.

— Mi-ar plăcea.

Da, la naiba.

A adăugat însă:

— Dacă vom ieși vreodată de aici.

Aproape în același timp, podeaua s-a clătinat puțin, apoi s-a auzit la interfon omul de la întreținere care ne-a anunțat că se repa-rase liftul.

Am apăsat pe butoanele liftului și, ce să vezi, am început să ne mișcăm. Era o senzație dulce-amară. Când am ajuns la destinația mea fictivă, am blocat ușile liftului stând între ele.

— Cum dau de tine când termini?

Bianca a mijit ochii la mine.

— Și până la urmă de ce nu ai un telefon la tine?

— Poveste lungă. Poate când îmi vei spune mizerii despre Mister Moneybags, îți voi spune de ce nu am un telefon.

Adevărul era că îmi lăsasem ca prostul telefonul la Caroline, noaptea trecută. Nu aveam de gând să-i spun Biancăi că îmi uitasem telefonul în apartamentul vechii mele prietene cu beneficii.

— Ne întâlnim în față, i-am spus.

— De unde știi când termin?

— Te voi aștepta.

— Ești sigur?

— Da. Răsfoiesc revistele din standul de acolo. Poate că o să văd ce are Bianca George de spus în ultimul număr din *Finance Times*, i-am spus, făcându-i cu ochiul.

— OK, a spus zâmbind. Ne vedem curând.

Când uşile liftului s-au închis, inima mea bătea nebuneşte. M-am dus imediat la recepţia companiei respective şi am flirtat cu recepţionista ca să mă lase să îi împrumut telefonul.

Mi-am sunat secretara.

— Hei, Josephine. După cum ştii, urmează să ajungă o anume Bianca George de la *Finance Times*, ca să îmi ia un interviu în dimineaţa asta. Vreau să o faci să aştepte în jur de patruzeci şi cinci de minute şi după aceea, dar numai după aceea, să o anunţi că nu voi putea ajunge la interviu. Spune-i că o voi contacta prin e-mail să reprogramăm.

— De ce să o fac să aştepte? Nu înţeleg.

— Nu e nevoie să înţelegi. Trebuie să faci asta şi gata.

— Da, domnule.

În afară de telefonul personal pe care îl uitasem la Caroline, mai aveam un telefon de serviciu pe care îl ţineam la birou.

— Poţi să trimiţi pe cineva imediat să-mi aducă telefonul la etajul douăzeci şi şase? Voi aştepta în faţa liftului. Este la încărcat, la mine pe birou.

— Mă ocup.

Trebuia să profit de cele patruzeci şi cinci de minute. În primul rând, trebuia să fac rost de o nenorocită de bicicletă. Ce rost avea un curier pe bicicletă fără o bicicletă?

— Încă ceva, Josephine. Poţi, te rog, să cauţi pe Google cel mai apropiat magazin de biciclete din Manhattan?

Mi-a dat numele unui magazin aflat la vreo 10 minute distanţă de clădire. Şoferul meu nu era disponibil, aşa că, după ce mi-am recuperat telefonul, am luat un taxi până acolo şi am cumpărat o bicicletă despre care vânzătorul a jurat că este exact genul de bicicletă pe care l-ar deţine un curier, cu excepţia faptului că sunt sigur că un curier nu ar fi avut nevoie de o bicicletă cu două locuri, aşa cum am cumpărat eu. M-am gândit cum să îi explic *asta* ulterior.

Purtând noua mea cască, am aşteptat emoţionat în faţa clădirii. Când am văzut-o ieşind, părea de-a dreptul enervată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nenorocitul mi-a tras țeapă.

— Nu ți-a spus motivul?

— Nu. M-au făcut să aștept ca, într-un final, să-mi spună că a trebuit să contramandeze. Cică o să reprogrameze, dar nu cred.

Întinzându-i cea de-a doua cască pe care o cumpărasem, i-am spus:

— Știi ceva? Să-l fuți.

Și mă refer atât la figurat, cât și la propriu.

— Ai dreptate. Să-l fut.

— Trebuie să te întorci la muncă?

— Nu. Renunț la orice azi după rahatul ăsta, a spus.

Am dat din cap.

— Treci în spate.

A examinat bicicleta.

— De ce conduci o bicicletă cu două locuri?

— Am mai multe. Pe asta o folosesc când am nevoie de un ajutor. Noroc că o am, pentru că bicicletei mele obișnuite i s-a spart un cauciuc, așa că merg cu asta astăzi. Mi se pare că e mâna destinului. Pentru că astăzi *tu ești* ajutorul meu, Bianca George. Acum pune-ți casca.

S-a așezat în spate și am început să pedalam în tandem. I-am spus peste umăr:

— Prima oprire: crogoși.

A întrebat, cu vântul în față:

— Care-i a doua?

— Oriunde ne duce ziua de astăzi, Georgy Girl.

Capitolul 3

Dex

— Ai văzut aia?

— Ce?

Ca să fiu sincer, îmi era greu să mă concentrez la altceva în afară de sfârcurile erecte care i se vedeau prin cămașa subțire.

— Pe tipii ăia doi.

Bianca mi-a arătat doi bărbați la costum așezați pe o bancă de pe aleea pavată a parcului, la vreo 12 metri distanță de unde stăteam noi în iarbă. Era pentru prima oară de când nu mai eram copil când călcam pe peluza centrală din Central Park. Deși aveam o priveliște superbă de la geamul apartamentului meu, de cele mai multe ori nu aveam de fapt timp să o privesc.

— Ce-i cu ei?

A întins bărbia către o doamnă în vârstă care trecuse la câțiva pași de cei doi bărbați.

— Doamna aia aproape s-a împiedicat și era să cadă cu fața de ciment.

— Și e vina lor?

— Cel din stânga avea picioarele întinse atât de mult, că de-abia aveai loc să treci. Cărarea are cam un metru și el ocupa cel puțin trei sferturi din ea.

— E înalt. Mă îndoiesc că avea intenția să îi pună piedică unei bătrâne.

— Poate că nu, dar asta este problema cu tipii ăștia. Nu îi respectă pe cei din jur. Sunt atenți doar la lucrurile care îi privesc în mod direct. Pun pariu că, dacă trecea vreo tipă îmbrăcată în pantaloni mulați de yoga și cu un decolteu imens, și-ar fi tras picioarele, pentru că ar fi fost interesați de priveliște.

— Cred că ești un pic pesimistă în ceea ce privește întreaga populație de bărbați la costum.

— Nu.

Bianca și-a despachetat prânzul în timp ce vorbea. Cumpărasem niște burgeri și cartofi prăjiți de la o rotiserie pe lângă care trecusem de un milion de ori, dar în care nu intrasem niciodată până acum.

— Este o legătură directă între venitul net al unui bărbat și manierele lui. Cu cât plătește impozite mai mari, cu atât mai de rahat sunt manierele lui.

— Cred că exagerezi. Unde este cercetarea care demonstrează concluzia asta îndrăzneată, domnișoară *Finance Times*?

A scos un cartof prăjit din punga albă în care era cutia. Îndreptându-l spre mine a spus:

— Îți arăt cercetarea. Ai curaj să pui pariu?

— Depinde ce pierd.

A mușcat din cartof și a zâmbit:

— Deja știi că o să pierzi, nu?

— Nu am spus asta, dar aș vrea să am toate informațiile înainte să mă bag în ceva.

— Sigur că vrei, *lașule*.

Am râs.

— Care-i pariul, deșteapto?

— Pun pariu că îl fac să-și mute picioarele, fără ca măcar să-l rog.

— Și cum îți propui să faci asta?

— Punem pariu?

Eram intrigat.

— Spune-mi miza.

S-a gândit o secundă.

— Dacă voi câștiga, mă duci la apartamentul meu pe bicicleta ta, dar fără ca eu să pedalez.

— Și ce se întâmplă dacă pierzi?

— Voi pedala eu și tu poți sta în spate relaxat.

Aveam cam 1,90 și 88 de kilograme. Ea nu cred că avea mai mult de 45 de kilograme udă. Nu aveam cum să o las să pedaleze de una singură cu mine în spate prin oraș.

— Îți spun eu cum facem. Dacă vei câștiga, te plimb până unde vrei tu fără să pedalezi, dar dacă pierzi, iei cina cu mine. Și te voi duce la un restaurant drăguț, plin de bărbați în costume scumpe.

Părea că îi plăcea pariul. Ridicând mâna, a spus:

— OK. Punem pariu. Să fii pregătit pentru multă mișcare în după-amiaza asta.

Voiam eu să-i ofer multă mișcare, dar nu avea nicio legătură cu bicicleta. S-a ridicat și și-a scuturat iarba din palme.

— Pot împrumuta hanoracul tău?

Avusesem un hanorac cu mine când plecasem la sală, dar pentru că era frumos afară, îl băgasem într-una din gețile din spatele noii mele biciclete de curier. Poșeta și tocurile ei erau în cealaltă geantă. Înainte să se urce pe bicicletă, își schimbase sandalele sexy cu o pereche de șlapi pe care îi avea în geantă.

Bianca a scos un elastic de păr din poșetă și și-a prins părul lung la spate. Pe urmă s-a îmbrăcat în hanoracul meu, pe care l-a închis până sus și și-a pus gluga.

— Ce faci?

— Voi merge pe lângă tipii ăia și îți voi demonstra că nici n-o să observe că mă împiedic.

— Și trebuie să fi incognito pentru asta?

Și-a tras hanoracul ca să îi acopere fundul. Îi ajungea până la genunchi.

— Îmi acopăr fundul.

— Chiar ai un fund care distrage atenția.

Îmbrăcată cu un hanorac închis la culoare, cu patru numere mai mare, care îi acoperea tot corpul, și cu gluga trasă pe cap, ascunzându-i fața frumoasă, a plecat, făcând un pic de jogging pe loc și apoi intrând pe aleea din beton. Când a ajuns lângă tipi s-a prefăcut că se împiedică. Un tip a părut că se uită pentru o secundă în sus, după care a continuat să vorbească. Chiar că ne puneau pe noi, toți ceilalți, într-o lumină proastă. Zâmbind ca și cum deja câștigase, Bianca s-a întors la locul în care stăteam noi. Și-a dat jos hanoracul în timp ce vorbea.

— Vezi? Grosolani. Nicio manieră. Țăla care nici nu s-a uitat probabil că are vedere spre parc din sufrageria lui.

Probabil nu era cel mai bun moment să îi spun că și eu stăteam în Central Park West și aveam vedere spre parc atât din living, cât și din dormitor. Ceea ce m-a făcut să-mi dau seama: unde naiba aş fi dus-o dacă mi-ar fi spus că vrea să vină la mine, mai târziu? Jay curierul nu și-ar fi permis nici măcar debaraua din apartamentul meu. După ce și-a dat jos hanoracul, și-a defăcut câțiva nasturi de la bluză. În timp ce înainte trebuia să-mi imaginez ce era sub mătasea aia, acum își afișa o piele perfect bronzată și un decolteu extrem de generos. Mă întrebam dacă purta un sutien cu push-up sau sânii ei chiar aveau forma aia perfect rotundă.

— S-a clătinat un pic corabia, nu?

Și-a desfăcut părul, l-a înfioat, și a scos din poșetă un ruj roșu.

— Nu ar trebui să conteze *cine* trece.

Când a terminat, și-a scos șlapii și i-a înlocuit cu tocurile sexy din geantă. S-a întors spre mine.

— Pregătit?

M-am lăsat pe coate ca să savurez spectacolul. Nu dădeam doi bani pe ce ar fi făcut cei doi tipi, dar îmi plăcea la nebunie să o privesc pe Bianca etalându-și calitățile.

— Dă-i drumul.

Ca și înainte, a mers un pic pe iarbă înainte să intre pe alee. Soldurile ei se unduiau dintr-o parte în alta, în timp ce picioarele făceau câte un pas unul în fața celuilalt. Exact înainte să ajungă la cei doi, a scăpat elasticul de păr pe jos. S-a întors, aplecându-se dramatic în talie, lăsându-le celor doi o priveliște perfectă a posteriorului ei bine făcut. Cel cu picioarele întinse sigur a remarcat. Bianca s-a oprit, s-a întors să-mi arunce o privire zâmbitoare și a mai făcut câțiva pași. Cam cu un metru înainte să ajungă la bancă, tipul și-a tras picioarele ca să o lase să treacă și s-a uitat după fundul ei până a ajuns la locul unde stăteam.

— Drăguț. Foarte drăguț.

— Cred că trebuie să fac niște opriri în drumul spre casă ca să-mi cumpăr niște lucruri, a spus ea fericită.

— Lasă-mă să ghicesc. Cărămizi?

A râs. Mi-a plăcut că și-a dat jos pantofii și a rămas desculță în iarbă fără să-i pese că se poate murdări. Eram destul de sigur că ultima dată când picioarele lui Caroline atinseseră iarba fusese la o ședință foto și probabil că îl pusese pe cameraman să o care în brațe.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. Făcuse așa tot drumul cât ne-am plimbat prin oraș în căutarea prânzului, dar Bianca nu remarcase din spatele bicicletei, cu zgomotul orașului care trecea pe lângă noi.

— Este telefonul tău?

— Așa se pare.

— Am crezut că nu ai telefon la tine. De aceea nu ai putut să luminezi când îmi căutam telefonul.

Căcat.

— Nu îl aveam pentru că l-am uitat în geanta de pe bicicletă când am urcat să fac livrarea.

— Ah.

Telefonul a sunat din nou.

— Nu trebuie să răspunzi?

— Poate aștepta.

— Ești singurul curier? Sau e o companie mare?

— Suntem câțiva.

Ia o lopată și îngroapă-te mai adânc, Jay, cretinule.

M-a privit chiorâș.

— Ești cam vag. Majoritatea oamenilor de-abia așteaptă oportunitatea de a vorbi despre succesul lor.

— Poate că am o companie cu atât de mult succes încât nu vreau să te sperii și să te gândești că fac parte dintre oamenii ăia pe care îi disprețuiești atât de tare.

— Nu disprețuiesc oamenii pentru că *au* bani. Disprețuiesc ce devin ei *din cauza* banilor. Par să le restabilească prioritățile și să-i facă să creadă că lumea se învâрте în jurul lor.

— Deci nu ai elimina un om extrem de bogat de pe lista potențivilor tăi doar pentru că are foarte mulți bani?

— Pretendenți? a zis chicotind. Parcă ai vorbit ca unul dintre dobitocii cu care am făcut școala la Wharton.

— Ai fost la Wharton?

— Da. Nu te mai șoca așa tare. Și fetele cu creier folosesc cuvinte obscene cu patru litere și corpurile lor pentru a câștiga pariuri. Tu unde ai fost? La ce facultate?

Nu îi puteam spune că am fost la Harvard, așa că am adăugat o altă minciună la grămada care creștea.

— Am fost la școala de stat. Doar atât și-au putut permite părinții mei.

Nu era chiar o minciună. Părinții *își permit* școala de strat — să cumpere una... temelia, profesorii, întreaga universitate, de fapt.

Am mai stat pe iarbă încă o oră mâncându-ne prânzul și vorbind prostii. Femeia mă intriga în atâtea feluri și voiam să știu mai multe despre ea și despre ce o impresiona.

— Și ce faci în timpul liber, în afară de a șantaja bărbați cu pariuri pe Peluza Centrală?

— Muncesc mult. Știi deja că scriu pentru *Finance Times*, dar sunt și freelancer pentru alte reviste de business. Așa că uneori călătoresc în weekenduri cu treabă. Când stau acasă, de obicei ies. Sunt o gurmandă. Îmi place să încerc diferite locuri cu specific și să mănânc cu prietena mea, Phoebe. Am tot fost în restaurante vietnameze în ultima vreme. În ultimul în care am fost chiar nu știu ce am mâncat, pentru că eram singurele care nu eram din Asia acolo și nimeni nu vorbea engleză. În afară de asta, sunt voluntar la Forever Grey, în majoritatea dimineților de duminică. Este un ONG care salvează ogari pe care îi părăsesc stăpânii lor obsedați de curse atunci când nu mai pot alerga destul de repede. Câinii sunt atât de frumoși și deștepți, și au nevoie de exercițiu fizic, așa că îi iau la o rundă de alergare de câte ori pot.

— E foarte frumos din partea ta.

A dat din umeri.

— E o terapie foarte bună pentru câini, dar și pentru mine.

— Ai câine?

— Mi-ar plăcea, dar în clădirea unde stau nu sunt permiși câinii peste cinci kilograme. Și chiar nu sunt tipul de om care să-și ia un câine mic. În plus, având în vedere meseria mea, nu cred că ar fi corect pentru un animal să stea închis atâta timp într-un spațiu mic. De când am părăsit Bursa, viața mea a luat o altă întorsătură — începând cu o micșorare a spațiului în care locuiesc. Vechea mea locuință avea un dulap mai mare decât tot apartamentul de acum. Dar tu? Ce faci ca să te distrezi?

Viața mea din ultimele șase luni constase în muncă de 8 ore pe zi, mersul la evenimente mondene cerute de job și fututul lui Caroline atunci când era în oraș. Toate astea nu îi puteau fi spuse Biancăi de Jay curierul, băiatul model. Așa că am săpat adânc:

— Afacerea mea mă ține destul de ocupat. Am câțiva angajați, dar compania are doar câțiva ani, așa că suntem încă în faza de început. Încerc să merg la sală cinci zile pe săptămână, dar...

Trebuia să inventez ceva ca să pară că aveam și eu *câteva* preocupări. Din păcate, când am căutat printre minciunile mele decente, tot ce am putut găsi au fost niște mizerii. Așa că am zis primul lucru care mi-a venit în minte:

— Îmi place și să cioplesc.

— Să cioplești?

— Da. Știi tu. Vechea formă de a lucra în lemn. Cioplesc diferite forme în lemn.

Ce dracu? Cățăratul sau distilatul nu puteau să-mi vină în minte? Nu știam nimic despre lemn. Bianca părea amuzată.

— Nu este ceva ce aud des — cioplitul. Ce fel de lucruri faci?

— Ah. Nu îți pot spune asta la prima întâlnire, i-am zis, făcându-i cu ochiul. Doar să știi că lucrez foarte bine cu mâinile și vei vedea câteva forme din lemn foarte interesante când vom ieși data viitoare.

— *Când*, nu *dacă* vom ieși data viitoare? a întrebat cu sprânceana ridicată. Ești foarte sigur de tine, nu-i așa?

— Mă gândesc la mine mai mult ca fiind insistent. Poate că sunt un simplu curier, dar asta nu înseamnă că las ceva să-mi stea în cale atunci când știu ce vreau.

* * *

După-amiaza parcă a zburat și nu-mi plăcea că trebuia să se termine, dar aveam o întâlnire la ora patru cu cineva care zburase toată noaptea de la Londra ca să vină. Nu puteam să abandonez asta, așa cum făcusem cu toate responsabilitățile mele din acea după-amiază. Ca să nu mai spun că secretara mea îmi umplea telefonul cu mesaje urgente de mai bine de o oră.

Am pedalat șovăitor către apartamentul Biancăi. Fiind o femeie de cuvânt, nu a binevoit să pedaleze deloc tot drumul. Chiar dacă eram într-o formă bună, eram transpirat și obosit când am ajuns la apartamentul ei. Mi-am șters sprânceana cu mâneca bluzei după ce am parcat.

— Chiar nu ai dat nicio mână de ajutor tot drumul.

A zâmbit.

— Nu. Un pariu e un pariu și tu ai pierdut.

Începeam să cred că îmi pierdusem mințile.

— Când te mai pot vedea?

— O să mă iei cu bicicleta?

— Contează?

— Nu. Voiam să știu cum să mă îmbrac.

— Îmbracă-te sexy.

Am făcut un pas spre ea, testând terenul. Nu s-a dat înapoi.

— Unde o să mergem?

— Unde vrei.

Toată ziua tânjiseam să o ating, dar să o pipăi în parc sau să o sărut în trafic nu era chiar potrivit atmosferei după-amiezii. Acum, însă, când eram singuri în fața clădirii unde locuia, nu mai voiam să rezist. Părul ei era răvășit de vânt așa că m-am întins să i-l aranjez, lăsându-mi mâna să alunece pe maxilarul ei, astfel încât degetele mele să îi mângâie obrazul.

— Spune unde vrei. Sunt disponibil pentru orice.

— Ce zici de mâncare etiopiană?

— Așa facem.

M-am aplecat mai aproape de ea.

— Altceva mai vrei?

Și-a coborât privirea pe buzele mele.

Răspuns corect.

Exact când îmi apropiam gura, să o întâlnească în sfârșit pe a ei, ceva i-a atras atenția în spatele meu. M-am întors și am văzut o bătrânică încercând să iasă dintr-un taxi.

— Este doamna Axinger, a spus Bianca. Locuiește în apartamentul din fața mea.

Am vrut să o ignor pe femeia care încerca să coboare din taxi și să mă întorc la ce făceam, dar nu am putut. Părea gata să cadă și nenorocitul de șofer nu părea dispus să o ajute. Am mârâit, dar m-am îndreptat spre mașină să o ajut. Bianca m-a urmat.

— Salutare, doamnă A. El este prietenul meu, Jay.

Am apucat-o de mână și am ajutat-o să iasă din taxi. Odată ce a fost în picioare, i-am luat plasa de cumpărături de pe bancheta din spate și am cărat-o, mergând în spatele ei și al Biancăi în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Bianca, dragă, crezi că mă poți ajuta cu o cutie care este sus de tot, în dulapul meu? Mi-e frică să mă cațăr pe scaun și vreau să trimit niște poze fiului meu, în California.

— Sigur că da. V-am spus că puteți bate la ușa mea oricând aveți nevoie de ceva. O să vă ajut să puneți cumpărăturile la locul lor și apoi coborâm din dulap ce vreți.

După ce am deschis ușa și am rămas toți în hol, Bianca s-a uitat la mine, cerându-și scuze.

— Sună-mă, a spus.

Nemulțumit, i-am dat telefonul meu să își scrie numărul în el. Când a terminat, am făcut schimb cu plasa de cumpărături pe care încă o țineam. Clar nu puteam să o sărut în timp ce doamna A. se uita la noi. Așa că, atunci când a venit liftul și s-au deschis ușile, m-am aplecat și am pupat-o pe obraz.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Bianca. O să te sun.

— De-abia aștept.

Am așteptat să se închidă ușile liftului, apoi m-am îndreptat spre bicicleta mea. Când m-am uitat la numărul pe care îl tastase în telefon, am văzut că îmi lăsase și un mesaj.

Bianca: Cioplește-mi ceva mic și vei primi data viitoare sărutul care ți-a fost furat acum.

Minunat. Al dracului de minunat. Nu numai că pedalam o bicicletă spre compania mea de milioane de dolari, dar trebuia și să învăț să cioplesc.

Capitolul 4

Bianca

M-am așezat în pat în acea noapte simțindu-mă foarte bine, gândindu-mă la Jay. Dar mi s-a dus toată buna dispoziție când mi-am verificat e-mailurile și am găsit unul de la tipul care îmi trăsese clapă — Mister Moneybags.

Dragă domnișoară George,

Te rog acceptă-mi scuzele pentru că am contramandat întâlnirea noastră din scurt. Mă tem că am avut o urgență personală pe care nu am avut cum să o evit.

Toate cele bune,

Dexter Truitt

Serios? „Toate cele bune“? Nici măcar nu reprograma? Știa oare cât mă costa „urgența“ lui? Aveam un deadline și revista rămăsese fără articolul principal. Deși m-a surprins că un om ca el se obosise să-și ceară scuze, chiar *nu era* în regulă. Am decis să îi răspund.

Domnule Truitt,

Mă tem că „urgența dumneavoastră personală” m-a pus într-o poziție foarte dificilă. Avem un deadline foarte strâns. Dacă acest interviu nu va avea loc cât de curând, vom fi nevoiți să amânăm întregul articol principal. Când am putea reprograma?

În mai puțin de treizeci de secunde, s-a auzit o notificare anunțând că primisem un e-mail. Dexter Truitt îmi răspunsese.

Domnișoară George,

Ce zici să facem acum interviul?

Acum? Era nebun? Avea tupeu gândindu-se că mă voi întâlni cu el la ora aia în noapte.

Domnule Truitt,

Este 11:00 noaptea. Nu mă pot întâlni cu dumneavoastră atât de târziu. Când ați putea zilele acestea în timpul orelor de program?

Dând din picior nervoasă, am așteptat răspunsul lui.

Domnișoară George,

Eu sunt disponibil acum. Putem face interviul prin e-mail. Oricum, prefer ca răspunsurile mele să fie scrise, astfel încât să nu poată fi interpretate greșit.

Nu putea fi serios. Am tastat:

Domnule Truitt,

Înțelegerea dumneavoastră cu revista a fost că veți face un interviu față-n față. Aveam impresia că întreg scopul acestui interviu era să puteți să „ieșiți în public”. Un interviu prin e-mail nu ar atinge acest scop.

Rozându-mi unghiile, m-am holbat la ecran.

Domnișoară George,

La ce înțelegere faci referire? Nu am semnat nimic cu revista dumneavoastră, așa că nu există o obligație contractuală. Doar mi-am exprimat interesul de a fi intervievat. Atunci mi s-a părut mai bine să o fac în persoană. Dacă dorești să faci interviul cu mine acum prin e-mail, sunt mai mult decât bucuros să îți ofer această oportunitate.

Tastele laptopului meu se auzeau tare când le apăsam și mai repede de data aceasta.

Domnule Truitt,

Să înțeleg că nu ați avut nicio urgență personală, de fapt? Ați mințit și ați anulat interviul nostru pentru că ați decis să nu ne întâlnim oricum?

Oftând frustrată, mi-am aranjat poziția în pat în timp ce așteptam răspunsul lui.

Domnișoară George,

Chiar am avut o urgență, dar nu cred că am vreo obligație să-ți explic problemele mele personale. Cât despre a ne întâlni personal, ei bine, dacă vrei să știi adevărul, schimbarea aceasta neașteptată mi-a dat un răgaz de gândire și am putut evalua de două ori o astfel de decizie care îți poate afecta viața. Am decis că prefer să îmi țin în continuare identitatea privată.

Super. Rămăsesem fără subiect acum.

Domnule Truitt,

Ar fi fost bine să avem această informație înainte de a face din acest interviu articolul principal al acestui număr și de a investi în promovarea lui. Scopul articolului era tocmai dezvăluirea identității dumneavoastră din umbra în care o ascunseserăți. Acum nu cred că mai avem un subiect.

Răspunsul lui a venit și mai repede de data asta.

Domnișoară George,

Îți ofer oportunitatea de a mă întreba orice dorești. Orice. Cred că asta ar putea duce la un articol al naibii de bun. Dar am două condiții. Prima este că nu voi fi fotografiat. Cred că este destul de cinstit, ținând cont de faptul că voi fi ca o carte deschisă în toate celelalte privințe. În al doilea rând, pentru fiecare întrebare personală pe care mi-o pui, am dreptul să îți pun și eu una similară. Și trebuie să îmi răspunzi. De vreme ce crezi că a-ți afișa sufletul în public este o treabă ușoară, ar trebui să vezi și cum este de cealaltă parte a baricadei. De acord?

Ce fuma tipul ăsta? Poate că ar fi trebuit să-l întreb pur și simplu, de vreme ce îl puteam întreba „orice“. Ce naiba. Aveam nevoie de materialul ăsta. Chiar și fără fața lui, era cea mai bună exclusivitate pe care o avusesem în ultima vreme.

Domnule Truitt,

Sunt de acord. Începem?

Domnișoară George,

Sunt doar al tău. Începe cu întrebările de business ca să scăpăm de ele. Poate că lucrezi tu pentru Finance Times, dar, să fim

serioși, lumea nu prea este interesată de acțiunile companiei mele, ci mai degrabă de numărul femeilor cu care mă văd.

Am trecut pe chatul de Gmail și am petrecut aproape o oră vorbind despre cum ajunsese să conducă fondul de investiții al tatălui său. În ultimii cinci ani, Dex Jr lucrase la diversificarea forței de muncă, prin angajarea mai multor femei și persoane aparținând minorităților. Era cunoscut pentru faptul că își asuma riscuri de investiții mai mari chiar și decât tatăl său.

Dex mi-a descris o zi obișnuită din viața lui, plină de întâlniri, majoritatea telefonice, cu antreprenori și companii din portofoliu. Fiecare client și angajat semnaseră un acord de confidențialitate astfel încât să nu dezvăluie informații personale despre Dex sau să-l fotografieze. Dex mi-a spus că uneori nu dormea zile întregi când se apropia de încheierea unui contract. Mânca, dormea, respira jobul ăsta.

Când am terminat cu întrebările de business, am început să i le pun pe cele personale. Doar că trebuia să mă gândesc destul de mult la ele, având în vedere că, aparent, ar fi urmat să mi le pună și el mie.

Bianca: Spune-mi despre copilăria ta.

Dex: Sunt singurul copil al lui Dexter Truitt și al lui Suzanne Montague-Truitt. Tatăl mamei mele, Stuart Montague, este de fapt cel care a înființat compania. De aici vine numele de Montague Enterprises. Stuart nu a avut un băiat, așa că i-a lăsat tatălui meu compania, cu condiția ca eu să o preiau la un moment dat. Tatăl meu a fost mai degrabă un tată absent, totuși. Copilăria mea a fost așa cum te-ai aștepta, privilegiată. Dar părinții mei nu prea erau pe acasă.

Bianca: Ai fost crescut de bone, atunci?

Dex: Da. Mai ales de una, Alice Sugarbaker. Îi spuneam Sugie.

Un zâmbet mi s-a întins pe față. Mi s-a părut tare drăguț că acest om important, puternic își reamintea porecla femeii care de fapt îl crescuse.

Bianca: Unde sunt părinții tăi acum?

Dex: Tata s-a pensionat. Trăiește în Palm Beach cu cea de-a treia soție. Mama a fost a doua. Ea trăiește aici, în oraș. Nu s-a recăsătorit niciodată. Sunt mai apropiat de ea decât de tata. Dar te cam grăbești deja. Este rândul meu. Spune-mi despre copilăria ta.

Era serios cu jocul ăsta al lui?

Bianca: De ce te interesează?

Dex: De ce nu m-ar interesa? Nu ești mai puțin importantă decât mine. Așa că, spune-mi, unde ai crescut?

Bianca: Staten Island. Doi părinți care au muncit din greu. O soră.

Dex: Copilărie fericită?

Bianca: A fost, până în momentul când părinții mei au divorțat. Atunci lucrurile au luat o întorsătură urâtă.

Dex: Înțeleg. Am fost și eu pe frontul divorțului, dar îmi pare rău să aud asta.

Bianca: Mulțumesc. Următoarea întrebare. Când ai intrat la Harvard ai decis să te specializezi în domeniul afacerilor pentru că erai interesat cu adevărat sau pentru că ai știut dintotdeauna că vei fi nevoit să preiei afacerea familiei?

Dex: Sincer? Nici nu știam pe ce lume trăiesc atunci. Așa că, da, m-am specializat în domeniul afacerilor pentru că părea să aibă sens, ținând cont de moștenirea mea și de așteptările celorlalți. Doamne, Bianca, întrebările astea sunt al dracului de plictisitoare.

Am râs tare un moment. Du-te tu dracului, Dex!

Bianca: Și despre ce sugerezi să vorbim?

Dex: Oamenilor nu le pasă de rahaturile astea. Citesc revista pentru că vor să afle cum să aibă succes. Nu contează unde am făcut eu școala. Adevărul este că această companie mi-a fost oferită pe o tavă de argint. Mi-am jurat să nu irosesc oportunitatea făcând aceleași greșeli pe care le-a făcut tatăl meu. Nu a fost foarte cinstit și i-a lăsat pe mulți fără bani de-a lungul anilor. Pot să spun asta pentru că deja se știe. Mi-am jurat că voi face lucrurile diferit și asta include și să stau departe de ochii publicului.

Bianca: De ce nu poți fi și cinstit, și să ieși în public în același timp?

Dex: Cred că am demonstrat că poți avea succes și fără a ieși în public. Așa că de ce să mă obosesc să am de-a face cu social media și cu rahaturile din tabloide? Nu aduc în plus nicio valoare. Nu fac decât să aducă riscul.

Nu îl puteam contrazice.

Dex: Întreabă-mă ceva interesant acum. Ceva ce ar vrea oamenii să știe.

Bianca: Din moment ce pari a fi o autoritate în ceea ce privește ce vor oamenii să audă, de ce nu îmi spui ce ai vrea TU să știe oamenii despre tine?

A făcut o pauză înainte de a răspunde.

Dex: Vreau să știe că sunt mai mult decât un tip bogat în costum, că mă trezesc în fiecare zi jurându-mi să fac fiecare oră să conteze și să fac o diferență, oricât de mică sau mare. Sunt sigur că există foarte multe presupuneri în ceea ce mă privește. Majoritatea dintre ele, neadevărate. Oamenii presupun că faptul că stau departe de ochii publicului este un truc de-al meu prin care mă mistific într-o celebritate evazivă. Adevărul e că... încerc să am o viață cât de cât normală. Sunt un tip obișnuit care vrea liniște în propria viață, Bianca. Nu un lup mare și rău care se bucură când anulează întâlniri cu fete frumoase cu ochi mari, căprui din Staten Island.

Ultima replică m-a lăsat cu gura căscată și m-a făcut să mă aprind.

Bianca: De unde știi că am ochii căprui?

Dex: Mă uit chiar acum la biografia ta de pe site-ul *Finance Times*.

Simțindu-mă vulnerabilă pentru că se uita la felul în care arăt, am încercat să schimb subiectul.

Bianca: Și ce altceva crezi că ar mai vrea oamenii să știe despre tine?

Dex: Nu schimba subiectul. Vorbeam despre tine. Apropo, ești frumoasă. Hai să vorbim despre asta. Este mult mai plăcut decât să vorbim despre mine.

Bianca: Mai bine nu.

Dex: Este rândul meu să-ți pun o întrebare. Crezi că am uitat?

Bianca: Și care să fie?

Dex: Ce vrei să știe oamenii despre tine, Bianca George?

Bianca: Că aș vrea să fiu luată în serios de milionarii pe care încerc să-i intervievez.

Dex: Te iau în serios și aș vrea să știu mai multe despre tine. Acum răspunde-mi la întrebare. Ce ai vrea să știe oamenii despre tine?

Dumnezeule, mă scotea pe mine în față. Dar din nu știu ce motive ciudate începeam să-l plac pe tipul ăsta. Nu am simțit să îi dau din nou un răspuns sarcastic, când, de fapt, el nu fusese decât sincer cu mine tot timpul. Era mult mai puțin obositor să răspund sincer, așa că am decis să îi răspund așa.

Bianca: Sunt doar o fată care vrea să fie fericită. Nu am nevoie de bani sau de vreun job prestigios. Am părăsit Wall Street pentru că nu puteam ține pasul. De aceea fac asta pentru a-mi câștiga existența. Nu sunt perfectă. Câteodată am idei preconcepute despre oamenii puternici. Asta vine probabil din faptul că, de-a lungul anilor, mi-am văzut părinții muncitori fiind înșelați de astfel de oameni. Dar, chiar și în puținul timp petrecut împreună în seara asta, îmi dau seama că tu ești diferit față de ce mă așteptam. Făcusem presupuneri despre tine care s-au dovedit incorecte. Așa că unul dintre lucrurile pe care aș vrea să le știe oamenii despre mine este că nu îmi e frică să recunosc când greșesc.

Dex: Mulțumesc.

Bianca: Păi ai fost foarte deschis cu mine și am simțit că îți sunt datoare măcar cu atât.

Dex: Uită de interviu. Ce ai vrea TU să știi despre mine?

Bianca: Dacă chiar vrei să știi purul adevăr, în acest moment sunt extrem de curioasă cum arăți. Ard de nerăbdare să aflu.

Dex: LOL. Bianca George, chiar că ești sinceră. Ce crezi? Oare nu vreau să fiu fotografiat pentru că sunt extrem de neatractiv?

Bianca: Nu ăm spus asta.

Dex: Dar o gândești.

Nu puteam să mă opresc din zâmbit.

Dex: Ai vrea să mă vezi?

Inima a început să-mi bată la gândul că aș fi putut să văd cum arată. Ce naiba era în neregulă cu mine? Dar exista un singur răspuns la întrebarea lui.

Bianca: Da.

Câteva secunde mai târziu, a trimis o imagine. După ce am dat click pe ea, aproape că mi s-a tăiat respirația.

Ah.

Era poza unui bărbat stând întins pe spate în pat. Avea bustul lucrat, bronzat, aproape brun. Aproape că părea fals, pentru că era al naibii de perfect. Era cu siguranță cel mai frumos piept și cel mai

frumos abdomen pe care le văzusem vreodată. Poza era tăiată în jos. Se vedea doar elasticul boxerilor negri pe care scria *Emporio Armani* cu alb. O şuviță subțire de păr cobora printre mușchii lui bine definiți. Dumnezeuule.

Nu mă puteam opri din a mă holba.

Clar nu era ce mă așteptasem. Deloc. Nu puteam să cred. Sigur era un fals. Când în sfârșit am fost în stare să-mi iau ochii de la statueta cizelată în bronz a bărbatului, am tastat.

Bianca: Țsta NU ești tu.

Capitolul 5

Dex

Aș fi vrut să-i văd fața.

Futu-i. Aș fi vrut să fac mult mai mult de atât. Discuția cu Bianca mă omora. Deodată eram excitat ca naiba știind că se uita la poza mea.

Dex: Sunt chiar eu.

Bianca: Nu cred. Recunoaște. Ai furat poza de pe Pinterest. LOL.

Mă durea maxilarul de atâta zâmbit. După ce am luat o foaie și un pix de pe noptieră am scris BUNĂ, BIANCA GEORGE, apoi am mai făcut o fotografie cu fața acoperită cu hârtia, asigurându-mă că mi se vedea iarăși corpul în toată splendoarea. Am decis să o tai de la mijloc, pentru că altfel ar fi observat erecția ca piatra pe care mi-o provocase schimbul ăsta de replici.

Dex: Mă crezi acum?

Bianca: OK, ești atractiv.

Dex: Mulțumesc, dar încă nu mi-ai văzut fața și mă tem că nici nu o vei vedea în seara asta.

M-a cuprins brusc o senzație ciudată. Una pe care cu siguranță nu o mai simțisem până atunci. Eram gelos. Dar nu era orice fel de gelozie. Eram gelos pe mine însumi. Deodată, Jay își dorea să îl fută pe Dex în cel mai rău mod posibil.

Bianca: Mai facem interviul?

Dex: Tu să-mi spui.

Bianca: Mă gândesc că ar trebui să-l continuăm mâine.

Am râs. Cred că deodată nu-și mai găsea cuvintele. Toată treaba asta nu fusese oricum foarte profesionistă din partea mea, dar pentru că îmi petrecusem întreaga zi cu femeia asta, mă simțeam foarte în largul meu. Nu m-am putut abține. Și, oricum, arătase foarte clar mai devreme că mă considera atrăgător, așa că nu puteam să nu profit de asta.

Dex: Mâine seară, atunci? La aceeași oră? 11:00?

Bianca: OK. Sună bine.

La naiba, da.

Dex: OK. Somn ușor.

„Somn ușor.“ Păream mai mult un adolescent decât un mogul. Total neprofesionist, dar chiar nu mă interesa. Aproape că îi spuseseam Georgy Girl. Asta-i porecla lui Jay pentru ea, prostule. Labagiul ăla de Jay. Râzând în sinea mea, m-am gândit ce nebunesc era ce se întâmpla. Dex îl ura pe Jay pentru că Jay avea să petreacă timp cu ea, față în față, în curând. Și Jay îl detesta pe bogătașul nenorocit, pe Dex, pentru că abuzase de puterea lui pentru a o cunoaște mai bine. Nu mă așteptam la alt mesaj de la ea.

Bianca: Noapte bună, Dex.

Când renunțase să-mi spună domnul Truitt? Chiar nu mă interesa, eram doar fericit că o făcuse.

Dex: Noapte bună, Bianca.

Georgy Girl.

Clar nu puteam să dorm. Eram în priză. Mesajul Biancăi către prostul ăla de Jay a revenit în mintea mea: *cioplește-mi ceva mic și o să primești data viitoare sărutul care ți-a fost furat astăzi.*

Ce moment mai bun să stai treaz să urmărești demonstrații de cioplit pe YouTube?

* * *

— Trebuie să fac o oprire înainte de întâlnirea de la prânz, am mormăit la Sam, șoferul meu, când am urcat pe bancheta din spate a limuzinei.

Cu o noapte înainte, mă uitasem o oră la clipurile de pe YouTube și îmi făcusem o listă cu provizii de care aveam nevoie. Încă nu-mi venea să cred rahaturile pe care eram disponibil să le fac pentru sărutul acestei fete. Caroline m-ar fi sărutat și pe mine.

și pe penisul meu, dacă Sam s-ar fi oprit să cumpere flori înainte să mă ducă la ea. Bianca îmi intrase sub piele.

— Încotro, domnule?

— Union Square, numărul 14.

Magazinul cu produse pentru artă era enorm. Uitându-mă în jos la ceas, mi-am dat seama că aveam doar 10 minute la dispoziție până la întâlnirea de la prânz și trebuia și să traversăm tot orașul. Cred că arătam destul de pierdut căutând de unul singur lucruri prin magazin, pentru că o doamnă îmbrăcată într-o salopetă albastră s-a apropiat când m-a văzut stând într-un loc și holbându-mă.

— Pot să vă ajut, domnule?

— Caut produse pentru cioplit. Câteva scule pentru sculptat, bucăți de lemn, poate și un ghid pentru începători.

Și-a fluturat mâna peste umăr.

— Pe aici.

Am urmat-o la etajul doi, chiar în colțul cel mai îndepărtat al magazinului.

— Avem o selecție de cuțite pentru sculptat.

A ridicat un pachet care conținea șase unelte cu mânere de lemn.

— Acesta este un set bun. Este un pic cam scump, ajunge cam la o sută de dolari, dar este oțel de înaltă calitate și are daltă, câteva dalte pentru scobit și un instrument de separare în v.

Un instrument de separare în v? Nu mai spune. Am așa ceva și eu. Am luat pachetul din mâna doamnei și am luat și două sacoșe cu bucăți de lemn.

— Astea ar trebui să ajungă. Mulțumesc pentru timpul acordat. Sunteți foarte bine informată.

— Oricând. Am avut o demonstrație aici în urmă cu câteva săptămâni. Instructorul ne-a dat niște informații bune. Dacă ai probleme, încearcă să uzi lemnul.

Da, voi ține minte să ud lemnul.

Ca pe ceas, Josephine a venit în biroul meu la 4:45 cu o cană aburindă de cafea Jamaican Blue Mountain, jumătate decofeinizată, jumătate cofeinizată. Astăzi, totuși, eram prea ocupat ca să mă uit în jur.

— Domnule Truitt?

— Hmmm?

Folosind dalta de 7 milimetri, creștam în lemn și făcusem o linie lungă în bucata la care lucrasem mai mult de jumătate de oră.

— Vreți un bandaj?

Uitasem complet că îmi lipisem cu bandă adezivă o bucată de șervețel ca să opresc sângerarea de la degetul mare. Sângele trecuse prin el și colorase aproape întreg albul într-o nuanță frumoasă de roșu. Arăta mai rău decât era.

— Nu, este OK.

— Pot să vă întreb ce faceți?

Aveam mânecile cămășii suflecate până la cot, nodul cravatei, desfăcut și eram aplecat peste coșul de gunoi șlefuiind o bucată de lemn de patru pe șase. M-am oprit și m-am uitat în sus.

— Ce ți se pare că fac?

— Ciopliți lemn?

— Foarte bine, Josephine. Știam că te-am ținut prin preajmă dintr-un motiv.

Credeam că era finalul conversației, așa că am revenit la sculptat, dar Josephine stătea acolo și mă privea. M-am uitat din nou în sus.

— Ai nevoie de ceva?

— Dar de ce? De ce ciopliți?

I-am spus adevărul.

— Nu știi de ce naiba.

Până la ora șase, aveam încă două șervețele făcute bandaje și un coș plin cu rateurile în lemn. Poate că acele protecții din piele pentru degete pe care le văzusem pe YouTube nu erau până la urmă doar pentru fătălai.

* * *

Se întâmpla rar să beau ceva când eram singur, dar mi-am turnat două degete de scotch Macallan vechi de douăzeci de ani când am ajuns acasă și m-am trezit uitându-mă în parc de la fereastră. Zilele de vară erau lungi și soarele de-abia începuse să apună, deși era trecut de opt, dar oamenii erau încă afară, bucurându-se de vreme. Am urmărit un cuplu care se plimba pe bicicletă și m-am întrebat când se întâmplase să nu mai apreciez lucruri cum era parcul. Uitându-mă în jos de la fereastra penthouse-ului meu, chiar părea că privesc din turnul meu de fildeș în care Bianca presupusese că stau.

Bianca.

Femeia îmi acaparase gândurile în ultima zi și jumătate — îmi consumase era termenul mai potrivit, de fapt. Cu mai mult de două ore înainte de a începe partea a doua a interviului nostru online, am decis să trec peste așteptarea chinuitoare punându-l pe Jay să ia legătura cu ea. Deși uram să scriu mesaje și preferam să dau telefon sau să scriu un e-mail bine structurat, mesajele păreau tipice lui Jay.

Jay: Care a fost nivelul tău de stres astăzi? A fost necesar să-ți mângâi biluțele în compania unor oameni ciudați, în locuri întunecate?

Am aruncat restul de scotch și m-am trântit pe canapea, întinzându-mi picioarele lungi în față — nu foarte diferit de ce făcuseră tipii ăia doi în parc ieri. Doar că nu urma să pun piedică vreunei bătrânică. Biancăi i-a luat mai mult de jumătate de oră să-mi răspundă și am început să mă întreb dacă nu cumva urma să-l lase baltă pe Jay, dar apoi punctele de pe telefon au început să țopăie.

Bianca: Scuze. Eram în duș. Și astăzi chiar a fost liniște și pace, de fapt. Am lucrat la un material, după care m-am dus să o vizitez pe mama. Nu a fost necesar să-mi mângâi biluțele.

Pentru tine, poate că nu. Dar acum că mă gândeam la Bianca în duș, s-ar putea să am eu nevoie să-mi mângâi biluțele. Ar fi trebuit probabil să iau o pauză de la a fi un pervers, dar nu mă puteam abține.

Jay: Duș, hă?

Bianca: Nu te mai gândi la prostii. Ești departe de a mă spăla pe spate. Nici măcar n-ai trecut de primul sărut încă.

Încă. Câteodată un singur cuvânt era tot ce-mi trebuia ca să știu mâna competitorului meu. Am zâmbit. Sărutul acela era o hotărâre anticipată pentru ea. Poate că aș fi putut renunța să-mi distrug degetele, totuși. Dar am tras concluzii pripite. Mi-a răspuns înainte să-i pot răspunde.

Bianca: Vorbind de săruturi, ce-mi cioplești?

Jay: Ce ți-ar plăcea?

Bianca: Hmm... care este creația ta de marcă?

Sunt al naibii de bun să fac din bucăți de lemn bețe inegale.

Jay: Ce zici de un animal?

Văzusem pe internet ceva modele cu animale, cu instrucțiuni pas cu pas. Odată ce reușeam să stăpânesc dalta, cât de greu putea fi? Era un clip unde un copil de 10 ani sculpta un pește în mai puțin de cinci minute.

Bianca: Un animal sună foarte bine.

Jay: Și când se întâmplă acest mic schimb? Lemnul meu pe un sărut?

Bianca: LOL. Știu că ai rânjit când ai spus ultima replică. Lemnul meu pe un sărut.

Am rânjit. *Din nou.*

Jay: Sugerezi că aș fi vreun pervers?

Bianca: Eu sunt.

Jay: Și ce părere ai despre perversi?

Punctele de pe telefon țopăiau, dar apoi s-au oprit de câteva ori. Eram curios care va fi răspunsul ei de data asta.

Bianca: Descopăr că îmi place un pic de comportament deviant la bărbați.

Deși gândul că îi plăcea un pic de comportament deviant mi-a făcut-o să zvâcnească de plăcere, ceva mă neliniștea în legătură cu primul ei cuvânt. *Descopăr.* M-a făcut să mă întreb dacă se referea la ceea ce făcuse Dex noaptea trecută — trimițându-i poze pe jumătate dezbrăcat putea fi sigur acceptat ca un comportament deviant. Mă întrebam dacă îmi va spune despre el — despre mine.

Jay: Ai vreun plan în seara asta?

I-a luat un moment să răspundă.

Bianca: Voi avea ceva de lucru un pic mai târziu.

Hmm... practic spunea adevărul. Dex însemna muncă.

Jay: Ce zici de cină joi seara?

Bianca: Nu pot. Am planuri deja. Vineri?

Planuri? Avea vreo întâlnire? Nu aveam niciun drept să mă enervez, dar asta nu m-a oprit. De fapt, aveam și eu o întâlnire vineri seara — o petrecere mondenă la care plănuisem să o duc pe Caroline.

Jay: Sunt ocupat vineri. Sâmbătă?

Bianca: Trebuie să plec din oraș sâmbătă după-amiază pentru serviciu. Poate vom reuși weekendul următor.

În niciun caz n-aveam de gând să aștept o săptămână întreagă ca să o văd din nou. Nu am ezitat să decid.

Jay: O să-mi anulez planurile de vineri. Te iau la șapte?

Bianca: OK. Sigur.

Jay avea întâlnire cu Bianca peste două nopți și Dex se pregătea pentru chatul de la ora 11:00. Ce naiba îmi făcuse femeia asta?

* * *

Exact la 11:00, căsuța de chat mi s-a deschis pe laptop.

Bianca: Bună seara, domnule Truitt.

Dex: Într-adevăr este o seară bună, domnișoară George. Ești pregătită pentru runda a doua?

Bianca: Da. Sunt. M-am gândit mult la discuția noastră de seara trecută și aveai dreptate.

Dex: În general am dreptate. Trebuie să fii mai specifică.

Bianca: Mă refer că articolul ar trebui să se concentreze mai mult pe personalitatea ta și mai puțin pe chestiunile ce țin de business.

Mi-a plăcut cum suna asta. Concentrează-te mai mult pe mine, Georgy Girl.

Dex: Vrei să spui că întrebările tale vor fi mult mai intime în seara asta? Pentru că înțelegerea noastră rămâne în picioare. Întrebare pentru întrebare, domnișoară George.

Bianca: Pot să primesc orice întrebare. Ești pregătit?

Penisul meu a zvâcnit. *Jos, băiete.* Vorbește cu domnul Truitt.

Dex: Întotdeauna sunt pregătit.

Bianca: Prima întrebare: ești într-o relație?

Dex: Am întâlniri. Dar nu, nu sunt într-o relație serioasă.

Era adevărul. Probabil ar fi trebuit să *fiu*, după ultimele două zile, dar eu și Caroline aveam o relație deschisă. Fiecare îl ajuta pe celălalt cu ceva: era vorba despre chestiuni de business și satisfacție sexuală. Nu mă înțelegeți greșit, îmi plăcea de Caroline și sigur îi plăcea și ei de mine. Dar niciunul nu dorea mai mult.

Bianca: Ți-ar plăcea să ai copii într-o zi?

Dex: Nu atât de repede, domnișoară George. Cred că era rândul meu. Tu ești într-o relație serioasă?

Bianca: Nu. Am fost, dar s-a terminat.

Dex: Ce s-a întâmplat?

Bianca: Poveste lungă. Îți voi spune varianta pe scurt. Agent de bursă. Logodnă. Mincinos. Încheierea logodnei.

La naiba. Trebuia să știu mai mult. Nu era un semn bun pentru mine.

Dex: În ce privință a mințit?

Bianca: Deja am răspuns la două întrebări. Cred că tu ești acum cel care sare rândul.

Dex: Bine.

Care era ultima întrebare pe care mi-o pusese? A, da. Copii. Mi-am dat seama că mă întâlneam cu Caroline de mai bine de un an și nu mă întrebase niciodată dacă îmi imaginam viitorul cu o grămadă de plozi.

Dex: Da. Îmi doresc copii, dar nu vreau să-i crească o bonă. Am iubit-o pe Sugie, nu mă înțelege greșit, dar cred că părinții ar trebui să-și crească singuri copiii, dacă se poate. Rândul meu. Despre ce a mințit logodnicul tău?

Bianca: Despre tot. Despre orice. Mințea.

Dex: Te-a înșelat?

Bianca: Nu, nu cred. Doar mințea. Mințea clienții, pe șeful nostru, mințea despre situația banilor lui, nu contează, de fapt. În retrospectivă, cred că, într-un fel, așa se distra.

Dex: De aici faptul că nu îți plac bărbații bogați și puternici?

Bianca: Poate. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar nu cred că repulsia mea pentru mincinoși are legătură doar cu tipii bogați. Tatăl meu nu era bogat, dar a mințit. Prefer doar lucrurile simple în viață. Cum ar fi adevărul.

Groapa pe care mi-o săpasem singur tocmai se afundase și nu știam cum aveam să ies din ea viu și nevătămat. Chestia deșteaptă pe care aș fi putut să o fac ar fi fost să încetez imediat cu jocul ăsta, dar bineînțeles că nu am făcut asta. Am continuat mai mult de o oră să răspund și să pun întrebări personale. Cu cât întrebam mai mult, cu atât mai dependent deveneam. Voiam să știu tot ce era de știut despre Bianca George. Când ne pregăteam să încheiem discuția din seara aceea, ultima ei întrebare m-a adus într-un moment al adevărului.

Bianca: Deadline-ul meu este la sfârșitul lunii. Aș vrea să termin acest interviu față în față. Vom continua chatul de la ora 11 noaptea între timp, dar chiar mi-ar plăcea să ne întâlnim măcar o dată. Fără poze, bineînțeles.

Am ezitat înainte să răspund.

Dex: OK. Sigur. Ne putem întâlni la final.

Căcat.

Capitolul 6

Dex

Nici măcar faptul că udasem lemnul nu m-a ajutat.

În seara aceea mă vedeam cu Bianca și nu fusesem în stare să cioplesc nici măcar un căcat de creion, darămite un animal. Clement, micul meu inamic blond, așa cum ajunsese să mă gândesc la el — băiatul de zece ani din clipul de pe YouTube — probabil era un profesionist. Pentru că rahatul ăsta *nu* era deloc ușor. Frustrat și renunțând, am pus jos unealta de cioplit și am decis că Bianca nu avea să primească un animăluț de lemn. Eu, în schimb, aveam să-mi primesc sărutul într-un fel sau altul.

Mai târziu în acea după-amiază, mi-a zbârnâit telefonul, anunțând că primisem un nou mesaj. Numele Biancăi mi-a luminat ecranul. L-am deschis imediat.

Bianca: Unde mergem?

Jay: Am făcut rezervări la un restaurant etiopian.

Bianca: Mmm. Care? Îl caut, ca să știu cum să mă îmbrac.

Nu conta cât de fișos era restaurantul — putea să fie o rulotă la marginea șoselei, că răspunsul meu ar fi fost același.

Jay: Poartă ceva sexy.

Bianca: Pot face asta. ;-)

Jay: Perfect. De-abia aștept. Ne vedem în câteva ore.

Bianca: OK. Nu uita de sculptura mea — de-abia aștept schimbul.

* * *

— La Dumbo, Sam, am zis, urcându-mă pe bancheta din spate a mașinii.

— Brooklyn? Sigur, domnule Truitt. Unde mergem?

— Anchorage. Piața din Brooklyn, am mormăit.

Secretara mea îmi printase o hartă, dar nu m-a ajutat foarte mult când am ajuns. Cred că am văzut cel puțin 100 de corturi ridicate, în timp ce căutam aiurea locul G45. Când o rugasem pe Josephine să localizeze un magazin care vindea chestii mici sculptate în lemn — cum ar fi animale — sigur se gândise că era martora primelor semne ale căderii mele nervoase. Începeam să cred că avea dreptate.

Piața din Brooklyn era, se pare, casa multor meșteșugari care făceau lucruri unice handmade, unul dintre ei fiind un domn care-și vindea chestiile făcute din lemn pe website-ul propriu, Jelani's Kenyan Krafts. Spre norocul meu, Jelani își vindea obiectele și la piață, care se întâmpla să fie deschisă atunci, și nu duminica, pentru că era Festivalul Dumbo Heritage.

Zărind o masă lungă de lemn la capătul unei alei, am fost ușurat să văd un tip înalt, de culoare, purtând o pălărie colorată africană și

ținând în mână un baston din lemn cioplit. Când m-am apropiat, am văzut că masa lui era plină de animăluțe cioplite, din lemn. Mi-am notat în minte să îi dau lui Josephine o mărire de salariu când mă întorceam luni la serviciu.

Am cercetat selecția de sculpturi admirând lucrătura frumoasă. Cu o săptămână în urmă, aș fi trecut pe lângă și nu mi-aș fi făcut timp să apreciez munca din spatele acelor obiecte — talentul și răbdarea pe care o reprezentau ele. Însă acum eram impresionat de munca lui Jelani.

— Sunt foarte frumoase.

— Mulțumesc. Cauți un cadou?

— Da, caut. Pentru o femeie.

— Aha, a dat din cap Jelani, ca și cum ar fi înțeles. *Nu ești singurul.* A ridicat o mică morsa. Poate că poți alege ceva care are legătură cu animalul spiritual al acestei femei speciale. Morsa este păstrătoarea secretelor.

A pus-o la loc pe masă și a ales alta. Era un șap cu două coarne care se curbau pe tot capul.

— Stilul de viață căruia îi corespunde totemul șaului este bazat pe putere. Sunt animale independente, puternice și inteligente. Sunt curioase, dar și mofturoase.

— Voi cumpăra șa.

Jelani a zâmbit. A pus achiziția mea într-o pungă mică și maro. Întinzându-mi-o, mi-a spus:

— Ai grijă la șa. Coarnele lor sunt atât de puternice încât te pot străpunge dacă le faci să sufere.

Superb. Al dracului de superb.

* * *

Caroline n-a fost fericită că anulasem întâlnirea noastră la petrecere. I-am spus că nu mă simțeam bine, probabil prima dată în viața mea când foloseam cartea bolnavului, dar a meritat, având în vedere că eram cu Bianca.

Purta o rochie mulată, maro, care îi lăsa un umăr la vedere. Culoarea rochiei îi scotea în evidență caramelul ochilor și i se asorta cu părul negru. Era o frumusețe brunetă.

Bineînțeles, deși Dex știa răspunsul din conversațiile anterioare, Jay a trebuit să întrebe:

— Ce naționalitate ai?

— Sută la sută grecoaică. Tu?

— Mama mea este jumătate italiancă și jumătate franțuzoică. Tatăl meu este englez.

Era dificil să nu mă holbez la ea din partea cealaltă a mesei. Nici măcar nu mă puteam concentra la meniu, care oricum conținea o grămadă de feluri despre care nu știam nimic.

O luasem pe Bianca cu o mașină pe care o închiriasem special pentru Jay. M-am gândit că era un tip căruia îi plăceau Jeep-urile. A trebuit să-mi iau ceva timp și să mă gândesc cum să mă îmbrac. Dex ar fi purtat probabil o cămașă Armani, făcută la comandă. Jay era mai lejer. M-am hotărât să port un tricou negru, polo și blugi închiși la culoare.

Uitându-mă peste masă, am spus:

— Cred că au uitat să ne dea tacâmuri.

— Nu, mâncarea etiopiană se mănâncă cu mâinile.

— Ah, nu știam.

— Nu ai mai încercat înainte?

— Niciodată.

— Eu o iubesc. Deși am încercat-o doar de câteva ori. Îmi place să încerc lucruri noi.

— Îmi place că pari extrem de aventuroasă.

— Când vine vorba de anumite lucruri, sunt, a zis zâmbind.

— De-abia aștept să aflu mai multe despre lucrurile alea, Georgy Girl, i-am zis, încleștându-mi picioarele cu ale ei, pe sub masă. Poți comanda pentru amândoi, din moment ce cunoști mâncarea etiopiană. Ce ai vrea să comandăm?

— Wot.

— Ce?

— Wot. Asta vom comanda. Wot. Este un amestec de carne, sos și mirodenii, ca o friptură aromată și mai este și pâinea asta care se numește injera pe care o folosești ca să iei mâncarea cu ea. O să îți placă. Ți place mâncarea picantă?

— Da.

După ce am comandat, am devenit nerăbdător să mă apropiu de ea, așa că m-am mutat de cealaltă parte a mesei. Tonul ei a devenit jucăuș.

— Ce faci?

— Aș prefera să stau lângă tine. Este OK?

— Da. Este mai mult decât ok.

Când mi-am pus mâna pe încheietura ei, s-a uitat la Rolex-ul meu. A făcut ochii mari.

— Țsta e un ceas de zece mii de dolari. Chiar atât de bine merge serviciul tău de curierat pe bicicletă?

Era de fapt douăzeci de mii.

Căcat.

— Avem și luni bune. Mă recompensez singur câteodată.

— Nimic în neregulă cu asta. Oamenii care nu trăiesc în exces se pot răsfăța și pot aprecia lucruri frumoase câteodată.

Corect.

A continuat:

— Că tot vorbeam despre lucruri frumoase, nu am văzut să-mi fi adus ceva ce ai sculptat.

— Nu-ți face griji. Este în torpedoul mașinii. Nu am vrut să-mi forțez norocul și să ți-l dau din prima.

— De-abia aștept să-mi arăți ce ai făcut.

Mi-am trecut degetul mare peste mâna ei.

— De-abia aștept ce urmează după.

Ochii noștri s-au întâlnit. Doamne, era atât de frumoasă încât mi-a fost foarte greu să nu mă aplec și să gust acele buze cărnoase.

Chelnerița a sosit și a întrerupt momentul nostru, punând un platou mare cu mâncare pe mijlocul mesei. Era o abundență de

sosuri maronii și portocalii, cu legume și cărnuri. Pe marginile platoului erau rulate felii subțiri de pâine.

— Va trebui să-mi arăți cum se mănâncă asta.

— Păi, folosim pâinea pentru a lua mâncarea. Am citit că în cultura etiopiană se obișnuiește ca oamenii să se hrănească unul pe altul.

Am ridicat o sprânceană.

— Mă vei hrăni tu?

— Doar dacă vrei.

Mi-a plăcut ideea.

Hrănește-mă acum.

Eu te voi mânca mai târziu.

— Nu mi-ar plăcea nimic mai mult.

A desfăcut pâinea cu degetele ei delicate, înainte de a o întinge în mâncare. Apoi a rulat-o și mi-a pus-o ușor în gură. M-am asigurat că limba mea îi atinge mâna când a făcut asta. Mi-a dat de mai multe ori și așteptam cu nerăbdare fiecare înghițitură. Era senzual și intim și nu exista nimic pe lumea ce aș fi preferat să fac în loc.

— E rândul tău să mă hrănești pe mine, a spus.

În încercarea mea de a o hrăni pe Bianca, la fel de bine ca ea, am reușit să-mi dau sos picant pe micile răni de la degete.

— Au, am gemut.

— Ești bine?

Nu m-am putut abține să nu râd, în sinea mea.

— Da. Am câteva tăieturi pe mâini. Mirodeniile ustură. Nu m-am așteptat la asta.

— Îmi pare rău. Cum te-ai tăiat?

Ei bine, aceasta era o oportunitate să spun adevărul.

— Cioplind.

— Nu știam că este periculos.

— Da, e treabă serioasă.

Am încercat din nou, luând mâncare pe pâine și apoi rulând-o. Când am pus mâncarea în gura ei, mi-am lăsat degetele să zăbovească pe buza ei inferioară, în timp ce mesteca.

— Mmm. Este atât de bun, nu-i așa?

— Da. Foarte bun, am murmurat, urmărind mișcarea buzelor ei și dorindu-mi să pot linge rămășițele de sos de pe ele.

— Ce alte culturi nu folosesc furculițe?

— Nu-mi vine niciuna acum în minte. De ce?

— Pentru că mă gândesc că asta ar putea fi chestia noastră.

— Da? Deja avem o chestie a noastră? Atât de repede?

— De ce nu?

Data viitoare când i-am dat să mănânce, am făcut o treabă proastă și o parte din mâncare i s-a prelins pe bărbie.

— Chestia asta nu e punctul tău forte, Jay Reed.

Nu m-am putut abține să nu spun:

— Să o curăț este.

M-am aplecat și i-am lins încet bărbia. Când a închis ochii și a lăsat să-i scape un oftat ușor, m-am gândit că este un semn că vrea mai mult.

Dă-l dracului de țap.

Mi-am dat seama că nu trebuia să se întâmple așa. Trebuia să aștept să-mi iau premiul pentru cioplit, dar nu m-am putut abține. Mi-am pus gura pe buzele ei și am sărutat-o.

Mâna mea era pe ceafa ei, iar ea gemea în gura mea în timp ce o devoram din ce în ce mai tare, plimbându-mi limba prin gura ei, disperat să o simt pe ea și nimic altceva.

Când un chelner a venit să ne toarne apă în pahare, s-a retras. Avea fața îmbujorată și părea rușinată. Pe mine, pe de altă parte, mă durea undeva de cine fusese martorul afecțiunii noastre publice.

Tare ca piatra și total futut, nu eram în niciun caz pregătit să o pierd pe fata asta în viitorul apropiat. Un lucru era incontestabil: chimia sexuală dintre Jay și Bianca depășea limitele. Nu eram pregătit să îl las pe Dex să ruineze asta până când nu îmi dădeam seama mai bine care ar fi fost reacția ei dacă și când i-aș fi spus adevărul. Timpul asta petrecut cu ea probabil că era singurul pe care l-aș fi avut vreodată. Jay trebuia să mai existe o vreme. Și-a dres glasul și a spus:

— Ei, nu mă așteptam la asta.

— Nici eu, dar tu mă înnebunești puțin, Bianca.

Mi-am dat seama că nu făcusem niciun efort să o cunosc mai bine în seara asta, nu îi pusesem nicio întrebare personală pe parcursul întregii cine. Asta pentru că eram destul de nepregătit să vorbesc despre mine ca fiind Jay. Dex petrecuse atâta timp cu ea cunoscând-o, încât Jay simțea că știa tot ce trebuia să știe.

Ar fi părut că nu mă interesează dacă nu aș fi întrebat de viața ei măcar puțin. Așa că mi-am petrecut următoarele minute întrebând-o despre copilărie, despre ultima ei relație, despre carieră — lucruri pe care evident deja le știam.

Am făcut tot posibilul să răspund la întrebările personale pe care mi le punea, dar cu cât vorbeam mai mult, cu atât mai vinovat mă simțeam că lăsam șarada asta să continue.

Bianca avea o privire înfometată. Era clar atrasă de mine și eram sigur că nu voi avea nevoie de multe sculpturi ca să îi intru în pantaloni. Era o treabă bolnavă. Dex era supărat pe Jay numai pentru că acesta se gândea să i-o tragă. Iar Jay era supărat pe Dex pentru că îl judeca pentru gânduri care erau absolut naturale. Poate că Dex și Jay ar fi trebuit amândoi să își rezerve câte un loc la azilul de nebuni.

De la mâncare și până la sărut, cina fusese fantastică.

Când am ajuns la Jeep, s-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

— A venit timpul. Dă-mi cadoul acum.

— Cred că am făcut lucrurile puțin invers în seara asta, nu?

Căutând în torpedu, am început să mă simt emoționat. I-am dat figurina de lemn și i-am spus:

— Asta e... pentru tine.

Bianca și-a pus mâna la gură.

— O, Doamne, asta este o capră?

— Da, un țap.

S-a uitat uimită la el.

— Uită-te la toate detaliile astea. Nu-mi vine să cred că tu ai făcut asta.

Nici mie.

— Uită-te la coarne! a zis, râzând.

I-am făcut cu ochiul.

— Ți place?

— Da. Mi-ar plăcea tare mult să te văd și în acțiune la un moment dat. Să te privesc cioplind.

Of.

— Da, poate. Este ceva ce îmi place să fac singur, ca să scap de stres. Nu am făcut asta niciodată în fața unui public. Trebuie să mai lucrez la asta.

— În fine, la cum arată degetele tale, clar nu e ușor.

— Da. E mai greu decât crezi.

— Asta face ca ceea ce ai sculptat pentru mine să fie și mai special. Mulțumesc.

Deodată m-a cuprins vinovăția.

— Cu plăcere, Bianca.

M-am uitat pe geam pentru o vreme, încercând să scap de sentimentul de rahat.

— Unde ți-ar plăcea să mergem?

— Trebuie să fiu acasă până la 10:45, de fapt.

— Da?

— Da, am ceva de făcut pentru serviciu.

— Serviciu?

— Este de fapt interviul meu cu Dexter Truitt. Este pe chat online.

Mi-am mușcat maxilarul.

— Mister Moneybags?

— Da. În locul unui interviu normal, m-a programat pentru un interviu în timpul serilor. La 11:00 în fiecare seară, de luni până vineri. Cred că este o oră care îi convine lui.

— Așa că tu trebuie să te dai peste cap ca să te potrivești cu programul *lui*?

Două lucruri erau greșite la întrebarea asta. Unu: îl puneam pe Dex într-o lumină proastă. Doi: mă excitam la gândul că ea se dădea

peste cap, cu picioarele desfăcute, în fața lui Dex. Încă o dată... o treabă bolnavă.

— De fapt, a fost foarte bine să stabilim o oră târzie. Programul lui de zi este foarte plin. Nu va dura pentru totdeauna. Deadline-ul meu este la sfârșitul lunii.

Amuzant că spui asta. Și al meu.

— OK. Avem o oră înainte să te las acasă. Ce ți-ar plăcea să faci?

— Sincer? Mi-ar plăcea să văd unde locuiești, dacă nu e prea departe de SoHo. Poate să bem o cafea la tine.

— Pe bune?

— Sper că faptul că îți cer să mergem la tine la apartament nu sună prea îndrăzneț.

— Nu. În niciun caz.

În acel moment, mi-am dat seama cu adevărat de cât de departe dusesem această minciună cu Jay. Știind că alter-egoul meu avea nevoie de un loc în care să o ducă pe Bianca, închiriasem prin agenție un apartament mobilat, cu contract pe o lună. Cum ajunseseam aici? Dacă ceea ce făcusem s-ar fi aflat vreodată, ar fi părut ceva murdar, ca și cum aș fi închiriat un loc de futut pe undeva. Când, de fapt, adevărul era că eram inexplicabil de înnebunit după femeia asta și mă afundam și mai mult în încercarea de a câștiga mai mult timp cu ea. Dacă întregul scenariu nu avea niciun sens pentru mine, cum aș fi putut vreodată să o fac să înțeleagă că, în adâncul meu, făcusem toate aceste lucruri cu cele mai bune intenții?

Mi-a zâmbit cu ochii ăia mari și căprui și cumva mi-am justificat acțiunile... încă o dată.

— În ce parte a orașului locuiești?

A trebuit să mă gândesc. *Unde locuiam?* Nu avusesem încă ocazia să vizitez locul, deși Josephine îmi dăduse cheia. Asta urma să fie riscant, dar nu găseam altă soluție. Mi-am verificat telefonul, pretinzând că mă uit la ceas, dar, discret, mi-am verificat e-mailul ca să găsesc adresa „casei mele“.

— Locuiesc în NoHo.

— E perfect, atunci, a zis rânjind.

Da. Perfect.

* * *

Un bătrân care aparent locuia lângă mine ne-a aruncat o privire urâtă cât stăteam în fața ușii mele. Pe urmă a dispărut la el în apartament.

— Nu îți saluți de obicei vecinii?

Nu când ei habar n-au cine naiba sunt eu.

— Țsta nu mă place foarte mult. Mereu se plânge când pun muzică.

După ce am deschis ușa, încercând să fiu atent pe unde calc, mi-a venit să omor pe cineva.

Nu arăta deloc ca apartamentul mobilat pe care îl văzusem online. Decorul era de prost gust și ostentativ cu mult alb, violet și accente aurii. Rămăsesem fără cuvinte. Cum naiba urma să explic asta?

Lucrurile au luat o întorsătură și mai ciudată când am văzut un portret uriaș al lui Elvis atârând pe perete; iar în celălalt colț era o statueta în mărime naturală a Lizei Minnelli.

Bianca a rămas cu gura căscată.

— Este...

— Apartamentul mătușii mele, am spus repede. A... murit și mi-a lăsat mie apartamentul. Nu m-a lăsat inima să îi schimb stilul.

— Ce drăguț din partea ta. Acum cât timp a murit?

— Cam în urmă cu un an. Până la urmă voi redecora, dar mi s-a părut prea devreme.

Mi-a masat umărul.

— Te înțeleg.

Doamne, eram așa sătul de toate astea. Voiam doar să o iau în brațe și să-i mărturisesc totul. De ce nu puteam?

Mi-a răspuns practic la întrebare când deodată m-a tras de cămașă și m-a sărutat. De-asta nu puteam. Aș fi pierdut asta. Nu.

Nu eram gata să-i spun nimic, pentru că exista o șansă foarte mare să nu mai simt asta niciodată. Nu îi plăceau mincinoșii și tu, Dexter Truitt... Jay Reed... oricine ai fi... ești un mincinos. Căldura trupului ei s-a transformat în răceală când s-a desprins.

— Pot folosi baia?

— Sigur, este chiar...

Unde naiba era?

— Lasă-mă să verific să văd dacă este în regulă. Se poate să fi lăsat ceva haine pe podea azi dimineată. Nu mă așteptam să vii aici. Mă întorc imediat.

Inima îmi bubuia când m-am dus pe hol și am încercat fiecare ușă până am găsit baia. Slavă Domnului că am verificat. Era un teanc mare de reviste porno lângă toaletă. Fără să mă gândesc, am deschis fereastra băii și le-am aruncat afară, rugându-mă să nu lovească pe cineva din stradă în cap. Mi se formaseră pe frunte stropi de transpirație numai la gândul că ar fi trebuit să îi explic și ei revistele.

— Totul arată decent, am spus întorcându-mă în living. Ultima ușă, chiar la capătul holului.

Cu fiecare secundă pe care ea o petrecea în baie, deveneam din ce în ce mai paranoic în legătură cu locul ăsta și cu ce ar fi putut găsi în el. Mi-am adus aminte că spusese ceva de cafea. Gândindu-mă că dulapurile erau probabil goale, am luat decizia de a pleca naibii de acolo. Trecusem pe lângă un Starbucks lângă colț și i-aș fi propus să mergem acolo. Când a ieșit am spus:

— Mi-am adus aminte că nu am cafea. Ce zici să ieșim să bem una înainte să te duc acasă?

— OK. Ar fi drăguț. Apropo, de ce miroase a naftalină aici?

Este o întrebare foarte bună, Bianca George.

— A trebuit să folosesc. Problemă gravă cu moliile.

Uram chestia asta. Nu-mi doream nimic mai mult decât să petrec timp cu ea în apartamentul meu adevărat. Data viitoare când urma să o mai aduc aici, aveam să mă asigur că locul era inspectat de sus până jos, dezinfectat și plin cu lucrurile ei favorite.

Ajunși la cafenea, ne-am cuibărit într-o canapea de pe colț și ne-am sorbit capuccino-urile. Ea făcea conversație și eu o întrerupeam cu un sărut. De fiecare dată când o sărutam, scotea un sunet. Îmi plăcea să simt vibrația gemetelor ei pe gâtul meu. Când s-a făcut zece și jumătate, și-a verificat telefonul.

— Trebuie să plec.

— Nu poți întârzia puțin la întâlnirea cu Mister Moneybags?

— Nu. Este neprofesional.

Ca să fiu sincer, mă deranja puțin că nu hotărâse să anuleze cu Dex. A trebuit să îmi reamintesc că noi îi țineam pumnii lui Dex. Și prin *noi*, mă refeream la Jay și la Dex. La mine. În adâncul meu, *amândoi* îi țineam pumnii lui Dex. Așa că de ce naiba era Jay atât de deranjat?

Am lăsat-o șovăitor acasă la ea înainte să mă grăbesc către apartamentul meu adevărat. Odată ajuns acasă, a trebuit să mă calmez înainte de a mă transforma în mine din nou. Am observat că era online și i-am trimis un mesaj scurt.

Dex: Voi întârzia un pic. Dă-mi zece minute.

Fără să aștept răspunsul, m-am băgat în duș și m-am masturbat amintindu-mi de gemetele ei în gura mea, imaginându-mi că făceam mult mai mult decât să ne sărutăm.

Capitolul 7

Dex

Momentul din duș mi-a oferit o clipă de claritate.

Dex trebuie să o cucerească pe Bianca de la Jay.

Oricât de aiurea suna asta, dacă îi plăcea mai mult de mine cel real decât de mine cel fals, îmi dădea o șansă mai mare ca ea să accepte că adevăratul eu valora destul cât să treacă peste toate minciunile pe care le spuseseam. Cred că eram și delirant, pe lângă faptul că eram de curând schizofrenic. În acel moment, era singurul plan pe care îl aveam, totuși. Trebuia măcar să încep să o seduc.

Dex: Bună, Bianca. Sunt aici, acum. Îmi pare rău pentru întârziere. Cum a fost seara ta?

Bianca: A fost foarte bună, mulțumesc.

Dex: Ce ai făcut?

Bianca: Am avut o întâlnire.

Dex: O întâlnire care s-a terminat înainte de unsprezece? Nu poate fi o întâlnire foarte reușită.

Bianca: Munca mea are prioritate.

Dex: Îmi mențin încă afirmația că ar fi fost mai bine dacă ai fi decis să nu-mi tragi clapa.

Bianca: A fost minunată, de fapt.

A fost minunată. Încă îi simțeam limba în gura mea. Și mai erau încă atâtea locuri la ea pe care aș fi vrut să le gust.

Bianca: Ești acolo?

Dex: Da. Spune-mi despre întâlnirea ta. Ce a fost așa minunat?

Bianca: Păi, știi cum, la majoritatea oamenilor, după ce petreci puțin timp cu ei, cele mai multe piese de puzzle își găsesc locul? Cumva ai tabloul complet după ce potrivești doar câteva dintre piesele ciudate?

Dex: Presupun.

Bianca: Simt că tipul ăsta este ca un puzzle de zece mii de piese și îmi va lua ceva timp ca să văd tabloul complet.

Dex: Și ăsta este un lucru bun?

Bianca: Este. Înseamnă că are multe laturi.

Nu eram sigur că eram de acord cu ea. Lucrul care îi plăcuse cel mai mult la Jay erau laturile lui, dar majoritatea acestora erau bandaje ca să acopere minciunile.

Dex: Spune-mi ce ți-a plăcut cel mai mult la el.

Bianca: Vrei adevărul?

Dex: Bineînțeles.

Bianca: Felul în care m-a sărutat. Am simțit că încerca să se rețină, dar, la un moment dat, a pierdut bătălia. Mi-a plăcut că atracția lui pentru mine părea incontrollabilă. M-a făcut să mă simt sexy.

Am râs în sinea mea. Crezusem că făceam o treabă foarte bună să ascund efectul pe care îl avea asupra mea. Bănuiesc că eram mult mai transparent decât credeam.

Bianca: Apropo, cred că am inversat rolurile în seara asta. Eu sunt cea care ar trebui să pună întrebările.

Dex: Îmi place să aflu lucruri despre tine mai mult decât îmi place să-ți spun lucruri despre mine.

A rămas tăcută un minut sau două. Știam că nu trebuia să forțez, dar ce naiba, mersesem deja prea departe.

Dex: Aveți o relație exclusivă, tu și puzzle-ul tău?

Bianca: Nu, nu am ajuns încă acolo. Nu am întâlniri cu alți bărbați, dar nu este intenționat.

Dex: Deci dacă un tip frumos, tânăr și bogat, cu un abdomen cu pătrățele te-ar invita la o întâlnire, ai fi deschisă invitației, nu?

Bianca: Te referi la tine?

Dex: Poate...

Am așteptat nerăbdător răspunsul ei. Când a venit, mi s-a strâns stomacul.

Bianca: Nu.

Mi s-a stricat toată dispoziția după răspunsul ăsta. Eram nervos și voiam să terminăm mai repede discuția noastră. Nu avea niciun interes pentru mine, cel real, și prefera să petreacă timp cu un tip care locuia în apartamentul mătușii sale moarte și care cioplea.

Dex: De ce nu începem cu interviul, mai bine?

Pentru următoarele treizeci de minute, Bianca mi-a pus întrebări. Din moment ce mă simțeam țăfnos, răspunsurile mele au fost mult mai puțin sincere față de ultimele două dăți când vorbiserăm. Spre final, mi-a spus că avea să fie plecată într-o călătorie de afaceri și plănuia să își consulte notițele și să schițeze o primă variantă a articolului. Sugerase să vorbim în următoarea săptămână ca să umplem golurile din povestea ei și fusesem de acord.

Dex: Ce zici de marți, la ora obișnuită?

Bianca: Este perfect.

Dex: Să ai o călătorie plăcută, Bianca.

Bianca: Mulțumesc.

Simțindu-mă complet descurajat, eram cât pe ce să închid laptopul, când a sosit un alt mesaj de la ea.

Bianca: Dex? Mai ești acolo?

Dex: Da, sunt.

Bianca: Ca să știi, am o regulă categorică să nu mă mai întâlnesc cu bărbații cu care am o relație profesională.

Dex: Regula asta se aplică și după ce termini relația profesională cu omul respectiv?

I-a luat mai mult să răspundă de data asta.

Bianca: Nu, nu cred că se aplică regula după ce se termină relația profesională.

Du-te dracului, Jay. Înapoi în joc.

Dex: E bine de știut. Vise plăcute, Bianca.

* * *

În după-amiaza următoare, traficul a fost și mai aglomerat ca de obicei. Întâlnirea de o oră pe care o stabilisem se transformase într-o neproductivă pierdere de timp de trei ore. M-am uitat la ceas când s-a făcut roșu iar — nu înaintaserăm nici măcar patru mașini după două semafoare verzi. Aveam o grămadă de documente care mă așteptau pe birou și secretara mea sigur ar fi fost deja plecată până când traversam orașul. I-am dat un e-mail lui Josephine și am

rugat-o să îmi comande cina înainte să plece și să-mi lase documentele de care aveam nevoie să-mi termin treaba în seara aia, dacă aş fi ajuns vreodată.

Frustrat, mi-am lăsat capul pe scaunul de piele și m-am holbat pe fereastră, gândindu-mă la Bianca. Noaptea trecută, la finalul discuției noastre, mă lăsase să cred că ar fi fost dispusă să iasă cu mine — cu mine, Dex. Ceea ce însemna că simțea o conexiune cu mine, cel real. Nu puteam însă să-mi dau seama cum aveam să ies din dezastrul în care mă aruncasem. Dacă era ceva ce învățasem în afaceri, era că orice e posibil dacă îți dorești destul de tare. Probabil că asta era cheia — trebuia să mă gândesc la relația cu Bianca la fel ca la o problemă de afaceri. Îmi lăsasem emoțiile să-mi stea în cale.

Ce aş fi făcut dacă Bianca ar fi fost o afacere pe care mi-aş fi dorit-o, dar proprietarul nu ar fi dorit să vândă? Era ușor... aş fi încercat să cunosc acea afacere mai bine — ce îi place și ce nu-i place proprietarului — ce îl motivează. Apoi aş fi folosit asta ca să-i arăt de ce aş fi omul potrivit să preia compania, într-un fel care ar fi însemnat ceva pentru el.

Am închis ochii pentru o secundă.

Ce te motivează, Georgy Girl? Ce îți place și ce nu și de ce? Mi-am stors creierul câteva minute și tot nu am găsit nimic care m-ar fi putut ajuta să câștig un avantaj. Descurajat, mi-am deschis ochii când ne-am oprit la un alt semafor roșu și am privit pe fereastră din nou. Spre surprinderea mea, răspunsul era chiar acolo, cu litere mari îngroșate. Căutam un semn și, literalmente, am găsit unul la intersecția dintre 21st West și 7th Avenue. Marele semn era luminat cu litere argintii.

Forever Grey.

* * *

— Sunteți aici pentru cursul de la ora șase, domnule?

— Hmmm.

M-am uitat împrejur și am văzut un semn prins pe ușă care anunța că era seara de training pentru noi voluntari.

— Da. Presupun că sunt aici pentru curs.

Vreo șansă să aveți și o oră de psihoterapie după? Era absolut normal să mă opresc să devin plimbător de ogari când aveam în fața mea o noapte de recuperat o zi de muncă, nu? Chiar și femeia de la teighea credea că mi-am pierdut mințile. S-a uitat la mine de sus în jos.

— Hmm. Acesta e un costum foarte frumos. Vă dați seama că acești câini tind să bălească mult, nu?

— Da. Intenționam să mă schimb înainte să începem.

Să-mi schimb mintea, poate?

Suzette, așa cum scria pe ecusonul ei, s-a gândit că era o idee bună. Pentru că mai aveam zece minute înainte de începerea cursului, am completat formularul de înscriere și m-am întors la șoferul meu.

— Voi sta ceva, Sam.

Era confuz, pe bună dreptate. Practic țișasem la el să oprească și apoi intrasem hotărât în ceea ce părea a fi un centru pentru animale, deși știa că eu nu aveam niciun animal.

— Este totul în regulă, domnule?

Nu.

— Da. Am uitat că mă înscrisesem voluntar la adăpostul pentru salvarea ogarilor în seara asta. Face parte dintr-o activitate caritabilă în care m-a băgat Caroline cumva.

Minciuna începea să vină natural deja. Nu era un comportament diferit de al unui criminal — începi cu infracțiuni minore — într-o zi trănțești un aparat cu gumă de mestecat, ca să scoți din el o cutie de plastic cu un inel rupt și, înainte să-ți dai seama, jefuiești o bancă sub amenințarea armei.

— De ce nu pleci? O să iau un taxi spre muncă după ce termin aici.

După ce a plecat Sam, am stat în fața adăpostului Forever Grey și m-am uitat pe stradă după un magazin de unde aș fi putut lua un

alt rând de haine. Am găsit Modell's Sporting Goods și am cumpărat niște pantaloni de trening, un tricou și adidași. Ironic, era cam același tip de îmbrăcăminte pe care îl purta Jay când o întâlnise pe Bianca în lift. Asta părea potrivit dintr-un motiv anume.

După zece minute la curs, mi-am dat seama că plimbatul câinilor era mult mai complicat decât crezusem. Lungimea lesei, mersul în fața animalului și nu în spatele lui, ca să-i arăt care dintre noi era șeful haitei, recompensa pentru comportamentul adecvat, socializarea cu câinele... și eu care crezusem că pui o lesă și restul se desfășoară de la sine. Ogarul meu era un câine de trei ani, pe care-l chema Bandit. Suzette m-a informat că Bandit își rupsese ligamentul încrucișat în timpul unei curse, și, deși era un animal de companie perfect, nu mai putea concura la cursele de câini. Prin urmare, stăpânul său se hotărâse să îl eutanaseze și astfel ajunsese la Forever Grey.

După ce trainingul meu de o oră a luat sfârșit, eu și Bandit am făcut o plimbare singuri. Era un parc la două blocuri distanță în care aveau voie câinii, așa că ne-am pregătit — eu înaintea companionului meu canin cu o lesă scurtă. Când am ajuns, deși soarele se pregătea să apună, era încă destul de cald și era umezeală. Bandit părea că are nevoie de o pauză, așa că m-am așezat pe o bancă din parc. Companionul meu de nădejde s-a așezat și el, doar că stătea cu fața la mine și mă privea fix.

— Care-i problema, amice? Nu mai am recompense pentru tine.

Câinele și-a ridicat capul și a continuat să se holbeze la mine. M-am aplecat și l-am scărpinat pe cap.

— Vrei să te mângâi?

Când s-a apropiat de mine și a scos un sunet foarte apropiat de torsul unei pisici, am luat asta ca pe un semn că făceam ce trebuie. Folosindu-mi ambele mâini, mi-am pus degetele în spatele urechilor lui și am început să-l scarpin. Cum stătea așa, unul dintre picioarele lui a început să se miște în același timp cu ritmul scărpinatului meu.

— Ți place, hă?

M-am distrat urmărindu-i piciorul încetinind odată cu ritmul scărpinatului meu și apoi mișcându-se cu viteză când o făceam și eu. Deodată, s-a întins și m-a lins pe față.

— Cred că mai bine de atât nu se poate. Ești un câine inteligent, știi asta?

Bandit m-a lins din nou pe față, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că este de acord cu evaluarea mea.

— Spune-mi, dacă ești așa de deștept, ce o motivează pe Bianca? Pentru că eu nu reușesc deloc să îmi dau seama. Poate chiar ai cunoscut-o. Picioare lungi, ochi de caramel, vine duminica. Miroase incredibil de bine. Ai remarcat-o amice, crede-mă!

Mă comportam destul de nebunește în ultima vreme, deși nu așteptam într-adevăr un răspuns. Dar a venit unul, doar că nu din gura lui Bandit.

— Ai cam dat de belea, hă?

O doamnă în vârstă s-a așezat pe banca de lângă mine. Avea capul plin de bigudiuri acoperite cu o eșarfă strălucitoare, multicoloră și purta un halat roz-aprins. Avea în mână o geantă plină cu semințe pentru păsări, ceea ce m-a făcut să fiu prudent.

— Nu ai de gând să hrănești păsările acum, nu?

— O să aștept să nu mai fie câini în parc.

Și-a ridicat bărbia către Bandit.

— Din conversația pe care tocmai o aveai cu el, pare că ești deja într-o încurcătură. Nu ai nevoie de mine să chem porumbeii ca să-i urmărească al tău câine.

Am dat din cap.

— Mulțumesc.

— Dar ce ai făcut până la urmă?

— Pardon?

— Nu mai merg atât de repede pe cât obișnuiam. Te-am auzit spunându-i potăii că nu poți să înțelegi pe cineva numit Bianca.

Am oftat.

— E poveste lungă.

— Nu prea pot oferi multe zilele astea în afară de timpul meu. Încearcă-mă.

De obicei nu vorbeam cu străinii. Cu siguranță nu le împărtășeam problemele vieții mele amoroase. Dar, hei... de ce nu? Și-așa eram nebun de legat zilele alea. Devenise ceva normal.

— Ți voi spune versiunea scurtă. Am întâlnit o femeie, am mințit-o. O minciună s-a transformat în două, iar acum pare să se fi mărit peste controlul meu.

Femeia a dat din cap, întrebându-mă:

— Din moment ce îți pasă dacă o să afle, cred că îți place de ea, nu?

— Da.

— Orice ar fi, trebuie să îi spui. Mai bine să fii pălmuit cu adevărul decât sărutat cu o minciună.

Mi-au căzut umerii. Exact asta făcusem. O sărutasem cu o minciună, atât la propriu, cât și la figurat.

— Chestia amuzantă e că am mințit pentru că am crezut că aveam nevoie de asta ca ea să-mi dea o șansă, dar, în final, avea să-l cunoască pe mine, cel real, și acum minciuna o va face să pună la îndoială toată celelalte adevăruri.

Bătrâna a arătat spre Bandit.

— Este și ea un iubitor de câini, ca tine?

Am fost prea rușinat să recunosc că până și plimbatul câinelui făcea parte din minciuna mea.

— Este.

— Asta este bine. Am șase câini și două pisici. Le las acasă când vin să hrănesc porumbeii în fiecare noapte. Iubitorii de animale ca noi sunt o specie aparte. Întotdeauna spun: uită-te cum se poartă o persoană cu un animal ca să vezi ce este în inima ei. Dacă este iubitoare de animale, știe deja să iubească necondiționat — este de așteptat să aibă un suflet bun și tot ce-i trebuie ca să poată ierta un câine bătrân ca tine pentru că a greșit.

— Crezi?

— Am fost măritată patruzeci și trei de ani. Dar când l-am întâlnit prima oară pe Walter al meu, Dumnezeu să-l odihnească, a băut cam mult într-o seară și a sărutat o barmaniță drăguță.

— Și l-ai iertat?

— La naiba, nu. L-am părăsit. L-am făcut să se târască o lună întreagă, am ieșit la întâlnire cu un tip pe care știam că nu-i plăcea și m-am asigurat că află asta. În final însă, am urât păcatul, dar mi-a fost tare dor de păcătos.

Am râs.

— Mulțumesc pentru sfat. Cred.

Îl ținusem pe Bandit destul afară, așa că ne-am luat rămas-bun de la bătrână și ne-am întors la Forever Grey. Suzette aștepta în hol.

— Te-am văzut venind pe stradă. Voi doi păreți că vă înțelegeți bine.

— Nu-i așa?

M-am plecat și l-am mângâiat pentru ultima dată.

— Ai putea să donezi ceva timp în fiecare săptămână ca să plimbi câini? Putem încerca să te punem cu Bandit dacă tot v-ați atașat unul de altul.

Aveam zero timp disponibil și totuși...

— Sigur. Calendarul meu e plin în timpul săptămânii, dar poate facem cumva.

— Ce zici de duminică?

— Nu, m-am răstit... poate prea repede. Adică mi-ar fi greu să-mi fac timp duminicile, dar poate voi reuși în timpul săptămânii. Ai cumva o carte de vizită? Te pot suna când găsesc o soluție.

S-a întins peste tejghea și a scos o carte de vizită, dându-mi-o în locul lesei lui Bandit.

— Mulțumesc. O să te anunț curând.

Când o să-mi primesc înapoi sănătatea mintală.

Capitolul 8

Bianca

Începeam să mă simt ca și cum eram lăsată baltă. După ce m-am întors din deplasarea mea pentru serviciu, îi scrisesem lui Jay ca să știe că sosisem și, deși schimbaserăm mesaje o vreme, nu încercase să mă convingă să ieșim la o nouă întâlnire. Poate era doar ocupat cu munca și citeam eu prea mult printre rânduri.

Deși eram un pic dezamăgită, pentru că avusesem impresia că, la prima întâlnire, chimia dintre noi depășise orice limite, era o parte din mine care se simțea confuză în legătură cu discuțiile mele cu Dex. Mister Moneybags începuse să-mi placă și, dacă nu mă înșelam, părea că și el era interesat de mine. Plecarea din oraș îmi dăduse ocazia să pun la punct povestea evazivului Dexter Truitt și făcusem și o cercetare mai minuțioasă. În seara respectivă, aveam niște întrebări legate de tatăl lui care credeam că vor fi dificile pentru el, dar care ar fi oferit mai multe detalii despre bărbatul misterios.

Fix la 11:00, fereastra chatului a apărut pe ecran. Inima mea patetică a început să își accelereze bătăile văzând că Dex deja îmi scria.

Dex: Bună, Bianca.

A fost ciudat că l-am auzit rostindu-mi numele cu o voce adâncă și sexy: *Bună, Bianca.*

Bianca: Bună, domnule Truitt.

Dex: Credeam că am trecut de mult de formalități.

Scrisesem agitată salutul, fără să mă gândesc înainte. Avea dreptate; nu mai eram domnul Truitt și domnișoara George.

Bianca: Scuze. Obişnuința.

Dex: Cum a fost săptămâna ta? Ți-am lipsit?

Da.

Bianca: M-am gândit la tine destul de mult.

Dex: Mai spune-mi.

Bianca: Păi, ți-am scris povestea și asta m-a făcut să mă gândesc la tine.

Am lăsat la o parte amănuntul că salvasem poza îndrăzneată pe care mi-o trimisese în timpul primului nostru chat și mă holbasem la abdomenul lui tot weekendul, în timp ce scriam articolul. Poate asta avea ceva de-a face cu faptul că îmi fusese foarte greu să mi-l scot din minte toată săptămâna.

Dex: Înseamnă că, pentru că eu nu scriu un articol despre tine, nu am o scuză că m-am gândit la tine. O scuză profesională, cel puțin.

Am zâmbit la ecran.

Bianca: Vrei să spui că gândurile tale despre mine nu sunt profesionale?

Mi-am ros unghia în timp ce priveam ecranul, cât timp Dex scria înapoi.

Dex: Gândurile mele au fost cu siguranță de natură personală.

Bianca: Interesant.

Dex: Sigur au fost...

Super, deveneam excitată la începutul interviului. Deodată, nu am mai avut nicio idee despre ce aș fi putut să răspund. Se pare însă că asta a fost OK.

Dex: Așa... cum a ieșit povestea despre mine?

M-am simțit ușurată că se întorsese la discuția despre muncă.

Bianca: Cred că le va plăcea foarte mult oamenilor. Mai am însă câteva întrebări.

Dex: Spune.

Nu exista oricum nicio metodă prin care să o spun mai subtil, așa că am preferat să îl întreb direct.

Bianca: Ce s-a întâmplat între tine și tatăl tău?

A rămas tăcut un minut. Știam din experiență personală ce persoană oribilă era tatăl lui Dex. Special alesesem să nu îi spun asta și lui. Până la urmă, nici nu mai conta. Nevoia mea de a mă răzbuna pe Dexter Truitt senior părea mai puțin importantă de când îl cunoscusem pe fiul lui. Nu erau croiți din același material.

Dex: După cum am mărturisit și înainte, tata a fost un mincinos și un trișor aproape toată viața lui. A înșelat-o pe mama în cea mai mare parte a mariajului lor și și-a înșelat partenerii de afaceri, pentru bani. Când eram copil, nu vedeam ce fel de om era tata. Îl idolatrizam, de fapt, deși petreceam foarte puțin timp cu el. Până în adolescență însă, apăruse deja peste tot la știri pretinsa lui implicare în niște afaceri ilegale. Deși, cumva, a reușit să nu fie acuzat de nimic ilegal, nu a mai putut face nimic ca să ascundă adevărul de mine. Așa că relația dintre noi a devenit rece pentru mulți ani, pentru că nu am vrut să fiu asociat cu comportamentul lui. După cum ți-am spus, decizia mea de a sta departe de ochii publicului a fost și din dorința de a nu repeta greșelile tatălui meu. M-am îndepărtat de el pentru mult timp, ceea ce a fost o decizie înțeleaptă din punctul de vedere al afacerii.

Bianca: Și din punct de vedere personal?

Dex: Ei, tipul este totuși tatăl meu. Nu este ușor să fii certat cu omul care a ajutat la crearea ta. Am mai lucrat la relația noastră în ultimii doi ani. Face parte dintr-o comunitate religioasă în Florida, crede că l-a găsit pe Iisus. S-a speriat și foarte tare când a fost suspect de cancer de piele. Cred că și-a dat seama că viața e prea scurtă ca să o trăiești ca un rahat.

Bianca: Așa că înveți încet-încet să îl ierți.

Dex: Da. Încerc. Mai degrabă, este vorba despre a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba și de a merge mai departe. Nu pot schimba faptul că nu mi-a fost un tată bun, dar vrea să fie mai implicat în viața mea de adult, așa că asta este o oportunitate pe care o pot accepta sau nu. Nu vreau să am regrete și știu că nu va trăi veșnic.

Bianca: Cred că abilitatea de a ierta este un lucru admirabil.

I-a luat ceva cam mult să răspundă de data asta.

Dex: Ce crezi că merită să fie iertat?

Bianca: Ce vrei să spui?

Dex: Ai spus odată că nu îți plac mincinoșii. Ai ierta pe cineva care te-a mințit?

Bianca: Depinde de motivul minciunii.

Dex: Dă-mi un exemplu.

Bianca: Dacă cineva minte ca să protejeze o altă persoană, atunci cred că este de iertat. Cum e cazul mamei mele. Ea a mințit ca să mă protejeze pe mine. Tatăl meu avea aventuri amoroase și ea inventa povești ca să-l facă pe el să dea bine în fața mea. În final, se pare că indiscrețiile lui au fost cele care au pus capăt mariajului. Așa că, deși nu tolerez minciuna, pe mama o pot ierta pentru că a mințit ca să nu fiu rănită de ceea ce făcea tatăl meu.

Încă o dată, răspunsul lui întârzia să vină.

Dex: Mai există alte situații în care ai ierta pe cineva pentru minciună?

A trebuit să mă gândesc la asta. În general, în ceea ce mă privea, nu exista scuză pentru minciună, dar nu puteam spune că nu spusesem și eu câteva minciuni nevinovate la viața mea.

Bianca: Nu știu. Bănuiesc că depinde de fiecare scenariu.

Dex: Nu crezi că există doar alb și negru. Destul de corect.

Bianca: Cum de lumina reflectoarelor este iar pe mine?

Dex: Cred că am trecut de faza în care aveam reguli în acest proces, Bianca.

Bianca: Așa e. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că am încălcat orice regulă de etică jurnalistică în timpul acestei experiențe.

Dex: Nu voi spune nimănui dacă n-o faci nici tu. Până la urmă, articolul publicat va fi același. Ne-am distrat însă mai mult în timpul interviului decât majoritatea oamenilor.

Bianca: Ai dreptate. Nu l-am simțit ca fiind muncă.

Dex: M-aș aventura chiar să spun că, atunci când vom termina, îmi vor lipsi chaturile noastre de la ora 11.

A-mi „lipsi” nu era chiar termenul corect în legătură cu ceea ce simțeam despre faptul că interviul ajungea la final. Devenisem

dependentă de discuțiile cu Dex. Obsedată. Părea că toată ziua mea se învârtea în jurul orei 11:00.

Bianca: Și mie îmi vor lipsi.

Ajunseserăm la o pauză în conversație. Era clar că interviul nostru ajunsese la final. Aveam atâta informație despre omul ăsta încât nu știam ce să fac cu ea; nu avea cum să încapă totul într-un articol de patru pagini. Nu exista niciun pretext să mai comunicăm, dar îl consideram fascinant și aș fi lungit chaturile noastre cât de mult aș fi putut. Nu trebuia să știe că terminasem articolul. Următorul lui mesaj m-a prins pe nepregătite.

Dex: Ce s-a întâmplat cu tipul cu care te întâlneai?

Bună întrebare. Nu știam ce se întâmplase cu Jay.

Bianca: Nu ne-am mai făcut planuri de ceva vreme.

Dex: De ce?

Bianca: Cred că a fost ocupat. Am vorbit, dar nu am hotărât încă vreo zi în care să ne vedem.

Dex: Nu pari foarte devastată.

Bianca: Sincer, între călătoria mea și scrierea articolului, n-am avut prea mult timp să mă gândesc la asta.

Dex: Ai fost prea concentrată pe mine.

Bianca: Poți privi și așa lucrurile.

Dex: Aleg să le privesc așa. ;-)

Bianca: Dar tu? Care este scuza ta? De ce nu anulezi niciodată discuțiile cu mine? Cred că ai un cârd de femei care te așteaptă.

Dex: Nu un cârd, dar da, nu trebuie să cerșesc întâlniri.

Bianca: Nu mai spune...

Dex: Vrei să știi adevărul, totuși?

Bianca: Întotdeauna.

Dex: În ultima vreme nu am vrut să vorbesc cu nimeni în afară de tine.

Am lăsat cuvintele lui să mă cuprindă. O flacără de căldură mi-a pătruns prin tot corpul. Cum era posibil să fiu atât de atrasă de cineva pe care nici nu îl cunoșteam? Îmi doream să îl văd. Mai mult decât îmi dorisem ceva vreodată. Am tastat spontan.

Bianca: Ce zici de acum? Vreau să te văd în seara asta.

Am închis ochii, rușinându-mă de insistența mea. Inima îmi bătea nebunește în timp ce așteptam un răspuns. I-a luat ceva să răspundă.

Dex: Nu în seara asta. Ne-am înțeles să ne întâlnim la final, îți amintești?

Starea mea emoțională a trecut de la fierbinte la rece foarte repede. Sugerase înainte că voia să ieșim la o întâlnire și, cu toate astea, tot evita să mă întâlnească. Trebuia să îl provoc.

Bianca: Am senzația că mereu va exista o scuză.

Timpul care trecea până răspundea devenea tot mai lung.

Dex: Trebuie să mă pregătesc.

Să te pregătești pentru ce?

Bianca: Să te pregătești?

Dex: Da. Timpul petrecut cu tine este diferit de orice am trăit vreodată. Știi mai multe despre mine decât știu majoritatea oamenilor și probabil știu mai multe despre tine decât despre orice altă femeie cu care am ieșit și, totuși, se pare că nu îmi este de ajuns. M-am deschis în fața ta în mai multe feluri. Este ceva nou pentru mine. A te întâlni în persoană va fi intens. Și mai există și riscul de a te dezamăgi. Cred că asta este cea mai mare temere a mea.

Bianca: Cum mă poți dezamăgi dacă știu aproape totul despre tine deja?

Dex: S-ar putea să nu îți placă ce vezi.

Bianca: Lasă-mă măcar să îți aud vocea.

Dex: Nu încă.

Bianca: De ce?

Dex: Mă vei auzi în curând.

Bianca: Ai voce de Mickey Mouse sau ceva?

Dex: Nu, te pot asigura că nu am. Nivelul meu de testosteron este bun. Suspectez că îți va plăcea vocea mea. LOL. Nu pot să cred că m-ai întrebat asta.

Bianca: Trebuie să mă gândesc la toate motivele pentru care te ascunzi. Și, ca să fiu sinceră, în acest moment, mă faci să mă simt un pic jenată, domnule Truitt.

Dex: Ne-am întors la formalități? Nu-mi mai spune așa. Am trecut peste partea asta. Și spune-mi de ce te simți așa, din moment ce nu ai absolut niciun motiv.

Pentru că începusem să simt că frica lui era legată de *mine*.

Bianca: Sunt mai multe motive. Câteodată îmi fac griji că, în ciuda chimiei noastre online, nu ai intenția de a mă întâlni deloc. Mă tem, de asemenea, că discuțiile noastre au devenit un joc pentru tine. Și câteodată, și asta e cea mai nasoală, mă tem că am fost înșelată și că nu am vorbit de fapt cu niciun Dexter Truitt.

Dex: Îți jur că eu sunt. Nu ți-aș face NICIODATĂ asta, Bianca. Eu sunt.

L-am crezut. A fost destul de josnic din partea mea să îi spun asta. Deși ideea aia îmi trecuse rar prin minte, în adâncul meu nu crezusem niciodată în ea.

Bianca: OK. Te cred. Îmi pare rău. Exagerez. Doar că simt că m-am implicat mai mult decât ar fi trebuit. Este total neprofesionist.

Dex: La naiba cu profesionalismul! Înțelege ceva: chiar îmi fac griji în ceea ce privește întâlnirea cu tine, dar NICIUNA

dintre ele nu are legătură cu TINE. TOATE au de-a face cu impresia ta despre MINE.

Bianca: Crezi că sunt superficială? Fața ta este cea pe care nu dorești să o văd?

Dex: Nu. Știu că nu ești superficială și are *puțin* de-a face cu cu fața mea, da.

Ei, acum eram de-a dreptul confuză. Să creadă că este urât? Sincer, cu un trup ca ăla, puteam trece ușor cu vederea asta. Mai mult decât atât, pe *el* îl voiam în primul rând, nu trupul și nici fața lui.

Bianca: Îmi pare rău. Nu trebuia să aduc în discuție să ne întâlnim. Fusesseși deja de acord să ne vedem. Bănuiesc că trebuie să am încredere și răbdare.

Dex: Îți promit că ne vom întâlni, Bianca. Să nu-ți pară rău că ceri ceea ce vrei, totuși.

Trebuia să închei discuția înainte de a spune ceva ce aș fi putut regreta.

Bianca: O să închid acum, dacă nu te deranjează.

Dex: Te-am supărat.

Bianca: Nu. Sunt bine. Cred că doar am nevoie de odihnă.

Dex: OK.

Când nu am răspuns, a dat un alt mesaj.

Dex: Măine seară, la aceeași oră?

Bianca: Da. Noapte bună, Dex.

Dex: Vise plăcute, Bianca.

Mi-am închis laptopul și ochii. Simțindu-mă total înfrântă, mi-am verificat telefonul să văd dacă aveam mesaje de la Jay. Nu aveam niciunul.

Dar douăzeci de minute mai târziu s-a auzit o bătaie în ușă.

Capitolul 9

Dex

Bianca a făcut ochii mari când m-a văzut stând acolo. Asta era o greșeală, dar trebuia să o văd. Ochii ei arătau obosiți, ca și cum ar fi plâns.

Căcat.

O rănisem.

De-aia venisem. Trebuia să știu că este bine.

— Jay, ce cauți aici?

În loc să-i răspund, mi-am pus palmele pe obrazii ei și am sărutat-o puternic, eliberându-mă cu disperare de toată frustrarea dureroasă care izbucnise în mine după conversația de mai devreme.

Era gura lui Jay cea în care credea că geme, dar fiecare parte din mine o săruta ca Dex.

Îmi pare așa rău, Georgy Girl.

Penisul meu era tare ca piatra când o gustam înflăcărat. A gemut în gura mea în timp ce erecția îi apăsa abdomenul. Avea gust de pastă de dinți. Sâni ei supli, fără sutien, îmi erau lipiți de piept. Aș fi putut să o am chiar acolo, în mijlocul sufrageriei. Inima Biancăi bătea atât de tare lângă a mea și am luat asta ca pe un semnal să o sărut cu și

mai multă forță. M-a luat de ceafă, trăgându-mă mai aproape. Am simțit deodată nevoia să o ridic. Așa că am făcut asta. Și-a înfășurat picioarele în jurul meu, în timp ce am continuat să o sărut poate mai puternic decât sărutasem vreodată pe cineva.

Adrenalina îmi străbătea tot corpul. Era amestecată și cu puțină furie pentru că îl lăsase atât de ușor pe „Jay” să profite de ea. După conversația noastră din seara aia, eram mai sigur ca niciodată că inima ei îmi aparținea *mie*, lui Dex. Cu toate astea, mă lăsase pe *mine*, Jay, să fac asta. Era atât de slabă? Asta m-a făcut furios.

Tânjeam să o fut, să-mi exprim fizic toate acele emoții pe care fusesem obligat să le îngrop în seara aia.

În cele din urmă, când m-am desprins și am așezat-o încet pe podea, am spus:

— Este probabil cea mai frumoasă întâmpinare pe care am primit-o vreodată.

A continuat să-și țină brațele pe gâtul meu.

— Nu eram sigură că o să te mai văd vreodată, ca să fiu sinceră.

Mi-era din ce în ce mai greu să mă uit în ochii ei ca Jay. Holbându-mă la podea, am spus:

— Trebuie să-mi cer scuze că nu am fost în stare să mă adun în ultima vreme. Nu are nimic de-a face cu faptul că nu aș fi vrut să te văd pe tine. A fost nebunie la muncă și nu am reușit să ajung aici până acum.

Al dracului mincinos.

— Aveam nevoie de controlul ăsta al sănătății mintale în seara asta, a spus ea.

— De ce? am întrebat înghițind în sec. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Este prea mult de povestit. Sunt destul de sigură că aproape mi-am pierdut mințile un pic mai devreme. Mă... bucur mult să te văd.

Nu. Nu. Nu. Nu ți-ai pierdut mințile. Ești acolo unde trebuie.

Jay trebuie să dispară — doar că are nevoie să te atingă pentru ultima oară.

— Totul e-n regulă acum?

— Acum că ești aici, da, a spus zâmbind.

— Nu eram sigur că vei fi trează.

— Nu cred că aş fi fost în stare să dorm în seara asta oricum.

Nici eu.

— Ce s-a întâmplat mai exact de te-ai supărat?

— Chiar nu am chef să vorbesc despre asta, dacă nu te deranjează. Are legătură cu serviciul.

Pe naiba are. Că tot vorbeam de minciunile alea nevinovate mai devreme.

Mângâind-o pe brațe, i-am spus:

— Uite, chiar nu pot rămâne. Doar am...

Vrut să mă asigur că ești bine.

Am vrut să te văd.

Am vrut să te ating.

Am continuat:

— Am vrut doar să te salut, ca să știi că mă gândesc la tine.

Și să-mi iau adio.

Părea panicată.

— Când ne mai vedem?

— Nu știu sigur. Este nebunie la muncă.

Și Jay trebuie să moară.

Bianca a ezitat pentru un timp înainte să spună:

— Chiar nu aş vrea să fiu singură în seara asta. Nu vrei să dormi lângă mine?

Pentru că nu am răspuns, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat ușor, apoi a spus:

— Te rog?

Nu îmi doream nimic mai mult pe lume. Nefiind capabil să găsesc un motiv concret să refuz, am încuviințat:

— Da. Sigur.

Bianca m-a condus spre dormitorul ei. Părea supranatural. O agendă galbenă se afla pe noptieră. Am bănuț că aia era partea de

pat pe care stătea ori de câte ori vorbea cu Dex. Mi-a fost aproape imposibil să nu mă aplec să văd ce era scris pe ea. Mi-am imaginat că erau niște obscenități de mai devreme.

Bianca s-a băgat în pat și eu m-am strecurat lângă ea. Au trecut câteva minute, timp în care doar am stat întinși acolo. Gura mea îi atinge spatele și am lăsat respirația ei să mă calmeze. Era ca și cum îi simțeam gândurile cu fiecare respirație. Inima mea știa că, deși îi plăcea căldura trupului lui Jay, se gândea la mine, cel real, la Dex.

Totul a părut foarte inocent până și-a împins fundul moale în penisul meu. S-a frecat intenționat de mine, provocându-mi ditamai erecția. După ce a făcut asta de mai multe ori mi-am dat seama că voia să mă incite. La naiba, funcționa. Am lăsat-o să facă asta în continuare. Există un cuvânt pentru asta în liceu: sex pe uscat. Ar fi trebuit să știu că n-aș fi putut dormi inocent lângă femeia asta.

Gata să-mi dau drumul în jeanși am spus:

— Oprește-te.

S-a întors și mi-a șoptit aproape de buze:

— Nu mă vrei?

Trupul meu era torturat. Voia să mă fută, iar eu voiam să fiu în ea mai mult decât orice, dar chiar nu puteam. N-aș fi putut niciodată să mă gândesc să mă culc cu ea până nu afla adevărul.

M-am ridicat și mi-am trecut mâna prin păr.

— Trebuie să plec.

A sărit din pat.

— Îmi pare rău. M-am lăsat dusă de val. A trecut ceva timp. M-am gândit că de asta ai venit aici la ora asta târzie. Am vrut să îți arăt că ar fi OK din punctul meu de vedere... dacă ai fi vrut și tu. Dar este în regulă.

Vocea mea a sunat mai tare decât aș fi intenționat.

— Dar vreau... Doamne, vreau. Dar trebuie să fii atentă, Bianca. Nici măcar nu mă cunoști.

A început să râdă amar.

— Mă avertizezi în privința ta?

— Nu.

La naiba, da.

Am continuat:

— Nu vreau să mă mișc atât de repede cu tine. Cred că... ar trebui să ne cunoaștem mai bine înainte.

Deși știu aproape totul despre tine.

Lăsându-mi să scape un oftat adânc, am continuat:

— Dar pentru că nu mă simt în stare să-ți rezist, cred că mai bine mă duc acasă în seara asta și te scot la o întâlnire adecvată altă dată. Nu ești o aventură pentru mine, Bianca.

Și-a pus mâinile pe față și a vorbit în ele.

— Ai dreptate. Doar că am simțit că aveam nevoie în seara asta.

Știu. Din cauza mea.

Mă durea în piept. Trebuia să plec înainte de a recunoaște ceva. Nu părea în stare să audă adevărul în seara aia.

Sărutând-o încet pe frunte, i-am spus:

— Te sun curând, OK?

Doar a aprobat din cap înainte să mă conducă la ușă.

Încearcă să-i cioplești ceva acum, rahatule.

Simțindu-mă ca un nenorocit absolut, am condus spre casă în Jeepul meu, jurându-mi că, după seara aia, Jay avea să moară.

* * *

Ziua următoare, la birou, eram mai mult decât distras. Mi-am anulat toate întâlnirile stabilite și am făcut ceva ce nu făceam aproape niciodată. M-am dus acasă și am stat degeaba. Prăbușit pe canapea, m-am tot uitat la ceas, așteptând cu nerăbdare următoarea mea discuție cu Bianca. Doar nouă ore până atunci. Eram copleșit de teamă.

Ar trebui să-i spun în seara asta?

Am pus mâna pe telefon și am decis să sun singura persoană care putea să înțeleagă prin ce treceam. A răspuns.

— Bună, fiule!

— Cum te simți?

— Nu rău. Tocmai ce m-am întors de la o plimbare și voiam să-mi fac un sandwich cu ton.

— Cum e vremea acolo?

— Este Florida. Tot timpul foarte cald, cu șanse mari de ploaie în orice moment.

— Da. Așa este.

— Cărui fapt îi datorez acest telefon?

— De fapt, am nevoie de sfatul tău.

— Nu e ceva ce vrei de obicei.

— Ei, în cazul ăsta cred că mă poți ajuta. Implică minciuni.

M-am băgat într-un mare rahat.

— A. Acum înțeleg de ce ai sunat.

— Știu că nu prea ți-ai ascuns aventurile de mama foarte bine, dar mereu ai reușit cumva să îi reintri în grații.

M-a întrerupt.

— Ai o aventură?

— Nu. Nu sunt genul care înșală, tată. Dar am mințit despre identitatea mea. Femeia cu care mă văd crede că sunt altcineva.

— Îți e rușine cu tine sau ce?

— E poveste lungă. Am crezut că are păreri preconcepute despre bărbații puternici și bogați. Am luat o decizie greșită. Practic, o să-i spun adevărul cât de curând și trebuie să-mi asum greșeala. Mă întrebam însă dacă există vreun truc prin care să recunoști că ai mințit, dar să nu fie consecințe prea grave.

A chicotit.

— Mama ta era mult prea bună pentru mine. Mult prea iertătoare. Nu ar fi trebuit să fie. Nu există niciun truc, Dex. Dacă ești norocos, această femeie va vedea cine ești tu cu adevărat și te va ierta. Dacă ești ghinionist, mă tem că nu ai cum să convingi pe cineva pe care l-ai rănit să îți acorde a doua șansă. Ți-a ieșit din cap că nu ești de încredere, plătim pentru minciună. Dacă i-a intrat în cap că nu ești de încredere,

s-ar putea să nu existe cale de întoarcere. Am învățat asta în modul cel mai greu cu putință.

Am simțit o apăsare în piept.

— Bine.

A adăugat:

— Am pierdut oameni care aveau tot dreptul să nu aibă încredere în mine.

— Am sperat ca această conversație să mă facă să mă simt mai bine, dar de fapt mă simt mai rău acum.

— Îmi pare rău, fiule. Încerc doar să fiu sincer.

— O, ce ironie.

Amândoi am râs la gluma asta. M-am simțit ciudat să râd împreună cu Dexter senior, să îl simt complice prin indiscrețiile noastre.

— Da, a zis oftând.

— Te las să te întorci la prânzul tău, bătrâne.

— Ține-mă la curent.

— Da.

Era cât pe ce să închid când l-am auzit:

— Dex?

— Da?

— Sunt mândru de tine că încerci să fii un om mai bun decât mine. Sper să ieși cu bine din încurcătura asta. Sper să rămâi cu fata

* * *

— Nu e chiar exact limba pe care aș fi vrut să o simt.

Cu dosul mâinii, am șters balele lui Bandit de pe gura mea. Era a treia zi la rând când veneam să-mi iau noul prieten la plimbare. Iar era oficial mort, iar Dex era prea laș ca să-i spună Biancăi adevărul, așa că singura conexiune care îmi rămânea cu Georgy Girl era o mașinărie de căcat de 45 de kile, a cărei gură mirosea ca naiba. Trist, dar era singurul meu prieten în acel moment.

— Ce ne facem, prietene?

Stăteam iar pe banca din parc, iar Bandit stătea cu fața la mine. Poate că înnebunisem, însă când a ridicat o ureche puteam să jur că asculta și că voia să mă ajute să-mi rezolv problema cu femeile.

— Te-ai pierdut vreodată în fața unei femei? Ai făcut ceva stupid pe care n-ai mai știut cum să-l îndrepti? Nu știu... Poate i-ai luat osul și l-ai ascuns când nu se uita?

Bandit și-a ridicat lăbuța și mi-a atins genunchiul. Am luat asta ca pe un răspuns afirmativ. Bandit fusese un hoț de oase.

— Așa ai făcut, hă? Ai recunoscut și ai recucerit-o la final?

Bandit a deschis botul și a căscat larg, apoi și-a pus capul să se odihnească în poala mea.

— Am ajuns să plictisesc și un câine cu viața mea.

L-am scărpinat pe creștet și am oftat.

— Chiar nu știu ce să fac. Cum explic de ce am continuat minciuna atât de mult timp? Să recunosc că mi-era prea teamă că n-o să mă placă pe mine, cel real? Sau să recunosc că eu chiar *sunt* nenorocitul care credea că sunt și că nu i-ar fi plăcut oricum de mine dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanțe? Sincer, cel mai frică îmi era că, odată ce ajungea să îl cunoască pe adevăratul eu, s-ar fi deșteptat și și-ar fi găsit un curier pe bicicletă onest.

Era aproape opt și întârzasem deja o oră la birou, așa că mi-am condus noul meu prieten la adăpost. Suzette nu fusese acolo când ajunsesem în urmă cu o oră, dar acum lucra la teighea.

— Domnule Truitt, sunt foarte fericită că v-am prins. Voiam să vă spun că Bandit va fi relocat la ferma noastră din nord la sfârșitul săptămânii.

— O fermă?

A zâmbit neconvingător.

— Putem să ținem câinii aici în adăpost doar trei luni, după care, dacă nu sunt adoptați, sunt mutați în nord.

— În nord? La o fermă? Tu spui ceea ce bănuiesc eu că spui?

Avusesem un câine care fusese dus la o așa-zisă fermă când eram mic. Îmi amintesc ziua când i-am spus prietenului meu că Baster plecase să aibă o viață mai bună la fermă. Mi-a spus imediat ce era de fapt *ferma*.

Zâmbetul lui Suzette era real.

— Doamne, nu. Nici vorbă de așa ceva. Ferma noastră este un loc frumos. O femeie pe nume Alisson are grijă de ea — este de-a dreptul fantastică, de altfel. Singurul dezavantaj este că animalele nu au parte de prea multă interacțiune cu oamenii, așa cum au în oraș unde avem mulți voluntari. Este însă o fermă drăguță. Și câinii au unde să alerge în timpul zilei.

Când m-am uitat în jos la Bandit, el se uita fix la mine. *Nu te uita așa la mine, cu ochii ăia triști. Este o fermă adevărată. Nu ferma celebră despre care părinții le spuneau copiilor naivi, ca să-i facă să se simtă mai bine. Nu ai auzit-o pe femeie? Am ingenuncheat și l-am mângâiat pe creștet.*

— Ai grijă de tine, prietene. OK?

Pentru nu știu ce motiv, simțeam că îmi iau la revedere de la ultima parte din Bianca de care mă agățasem. După câteva minute, i-am dat lesa lui Suzette. Când a luat-o, Bandit a refuzat să se mute de lângă mine. Suzette a început să facă tot felul de sunete de pupici.

— Haide, Bandit. Este timpul ca domnul Truitt să plece.

Al naibii câine nu s-a mișcat nici când Suzette a tras destul de tare de zgardă.

— Îmi pare rău. Se atașează foarte repede. Stați să-i aduc jucăria favorită.

A dispărut și s-a întors câteva minute mai târziu cu un os de jucărie chițăitor. Asta i-a atras atenția.

— Haide, Bandit.

Chiț. Chiț.

— Spune-i la revedere domnului Truitt.

M-am uitat în jos la prietenul meu de nădejde, păstrătorul secretelor mele, ca să îi spun adio, dar de fapt nu am spus asta deloc. Nici

măcar nu sunt sigur cine naiba mi-a pus în gură cuvintele alea pe care le-am vomitat. Tot ce știu e că nu eram gata să renunț la părticica asta din Bianca, încă. Și... mi-am pierdut și ultima fărâmbă de rațiune.

— Aș vrea să-l adopt pe Bandit.

Capitolul 10

Bianca

— Ce naiba...?

Creierul meu îmi juca feste. În timp ce mergeam pe Strada 21, pierdută cu gândul la Dexter Truitt, vina pe care o simțisem pentru că mă gândeam la el când mă sărutam cu Jay noaptea trecută cred că începuse să mă cuprindă. Am clipit ca să pot privi mai bine de la distanță cum un bărbat înalt, brunet și frumos care semăna teribil de mult cu Jay Reed se urca într-o limuzină fițoasă. De la o stradă distanță, bărbatul chiar semăna cu Jay, doar că purta un costum din trei piese și ajuta un ogar să urce în mașină, nu pedala o bicicletă. Am râs în sinea mea gândindu-mă cât de țărănită putea fi uneori imaginația mea și am urmărit mașina închisă la culoare cum se îndepărta de trotuar în timp ce mergeam spre Forever Grey. Înăuntru, Suzette m-a întâmpinat.

— Bună, Bianca. Am dormit o zi întreagă sau e deja luni?

Am râs. De obicei mergeam numai duminica dimineața la adăpost.

— Nu, este luni, așa e. Am venit și ieri.

Am ezitat să continui ce voiam să spun, pentru că ar fi putut suna un pic nebunesc, dar apoi mi-a dat seama că, dacă cineva ar înțelege, ar fi o persoană iubitoare de câini.

— Ieri am plimbat un câine pe care nu îl mai plimbasem nicio dată și... ei bine... îmi dădeau bătăi de cap niște chestii și faptul că l-am plimbat pe el m-a făcut să mă simt mai bine.

Am decis să omit partea în care timp de o oră îi povestisem câinelui problemele mele. Suzie a zâmbit.

— Cei mai buni terapeuți au patru picioare și o coadă, dacă mă întrebi pe mine. Care câine este? Ți-l aduc.

— Îl cheamă Bandit.

Suzie s-a uitat surprinsă.

— Bandit pare să fie foarte popular în ultima vreme. De fapt, tocmai l-ai ratat. A fost adoptat de un voluntar.

A arătat spre ușă.

— A ieșit pe ușă cu nici cinci minute în urmă.

Puteți să-i spuneți intuiție, dar deodată am simțit un gol în stomac — m-a cuprins o senzație de neliniște și nu știam sigur de ce.

— Cine... cine l-a adoptat?

Suzie s-a uitat în jur și s-a aplecat spre mine.

— Nu ar trebui să spun detalii despre adopție sau voluntari, dar Bandit... a tras lozul cel mare. A fost adoptat de un tip care stă în Central Park West. Un mare afacerist care are propria companie.

— Îl cheamă... Jay Reed, din întâmplare?

A dat din cap.

— Nu, nu e asta numele lui.

Am răsuflat ușurată.

— OK. Am văzut un tip pe stradă cu un ogar exact înainte să intru. Mi-a amintit de cineva și m-am gândit că poate era el.

— Cu siguranță nu îl cheamă Jay, dar dacă Jay arată câtuși de puțin ca noul stăpân al lui Bandit, este bine-venit aici ca voluntar.

Am râs.

— Arătos, hă?

— O, da.

Suzette a strâns niște acte într-un dosar și le-a pus pe tejgheaua de la recepție.

— Ce zici să ți-o aduc pe Marla? Nu a ieșit afară azi și ai mai plimbat-o, nu?

— Marla este perfectă. Este foarte dulce.

Suzette a dispărut în spate unde țineau câinii și eu am așteptat la birou. După ce mi-am verificat telefonul și am văzut că nu aveam niciun mesaj de la Jay, l-am băgat în buzunar și m-am uitat în jur. Dosarul în care băgase Suzette actele avea titlul „Adopții”. Sunt curioasă din fire, dar nu îmi bag nasul, de obicei. Uitându-mă prin încăperea, am văzut că nu era nimeni atent, așa că mi-am folosit degetul arătător ca să dau la o parte coperta dosarului, exact cât trebuia ca să pot arunca o privire.

Am văzut adresa de acasă pe rândul al doilea: 1218 Central Park West. Suzette nu glumise, Bandit se muta bine de tot. Pe urmă, ochii mei au căzut pe primul rând al formularului. Am clipit de câteva ori, sigură că mintea mea îmi juca iar feste. Nu era posibil așa ceva. Nu avea niciun sens. Fără să-mi pese dacă eram prinsă atunci, am deschis dosarul și am îndoit prima pagină. Holbându-mă, nu mi-a venit să cred ce scria pe primul rând.

Dexter Truitt.

* * *

A început să-mi fie greață în timp ce stăteam în parcul de peste drum, așteptând. Dădusem cu piciorul la interviul pe care urma să-l fac în după-amiaza aia, pentru a sta la pândă, ca o nebună. Nimic nu mai avea sens.

În ultimele ore, pusesem cap la cap piesele de puzzle și îmi dădusem seama ce îmi făcuse Dex/Jay. Dar nu înțelegeam de ce.

Era un joc care le plăcea bogaților nemernici? Joacă-te cu o femeie din câmpul muncii și vezi dacă poți să i-o tragi, făcând pe

săracul? Asta era piesa de puzzle care nu se potrivea. Pentru că noaptea trecută Jay *ar fi putut* să facă sex cu mine — mă tot frecasem de el, practic implorându-l să o facă. Doamne, fusesem super patetică. Dar dacă se juca, de ce nu își ridicase premiul pe care fusesem atât de dornică să i-l ofer? Uram faptul că singurul lucru la care mă gândeam era faptul că probabil nici nu mă voia fizic. Practic, eram un joc mental pentru el și nici măcar fundul meu care se freca de penisul lui nu îl făcuse să mă vrea.

Când mașina închisă la culoare a tras în sfârșit în fața clădirii lui fițoase, l-am urmărit de peste drum cum se dădea jos din mașină. Mă durea faptul că inima mea bătea nebunește în timp ce-l vedeam dându-se jos din mașină. Dexter Truitt/Jay Reed era cu siguranță un cretin, dar un cretin superb. Aproape am sărit de după copacul de unde îl priveam, dar când Dex s-a aplecat să îl ajute pe Bandit să coboare din mașină, am fost prea confuză și fascinată să mă apropiu.

Ce face cu câinele?

Cei doi s-au plimbat într-o zonă cu iarbă câteva minute. Dex a mângâiat câinele și i-a spus ceva după ce și-a făcut nevoile, după care s-au îndreptat către ușa din față a clădirii. Exact înainte să intre, Dex s-a oprit deodată, s-a întors și s-a uitat spre stradă. Ascunzându-mă înapoi după copac, inima îmi bătea să-mi iasă din piept și mă întrebam dacă simțise că îl urmăream.

Apoi, deodată, a dispărut.

Am stat acolo aproape o oră, simțind tot felul de emoții. Eram furioasă că nu exista niciun Jay, că mă aruncasem în brațele unui bărbat pe care clar nu îl cunoșteam. Eram furioasă că mă lăsasem păcălită de toate rahaturile pe care mi le îndrugase Dexter Truitt. Omul nu era cu nimic mai bun decât tatăl lui. Și, mai presus de toate, eram furioasă că omul de care începusem să mă îndrăgostesc nu exista.

Într-un final, m-am decis să nu îl abordez pe Dex/Jay și m-am îndreptat spre casă ca să mă afund în autocompătimire cu un pahar de vin ieftin. Am făcut o baie și mi-am dat seama că tumultul

emoțional prin care trecusem semăna cu etapele doliului. Într-un fel super dat peste cap, astăzi pierdusem pe cineva, pe Jay, care de fapt nu existase niciodată.

Prima etapă fusese șocul. Chiar și holbându-mă la cuvinte, nu-mi venea să cred că Jay și Dex erau una și aceeași persoană. O făcusem chiar și pe biata Suzette să confirme că cel care tocmai plecase era Dexter Truitt.

A doua etapă era negarea. Văzusem scris negru pe alb, îl văzusem pe om urcându-se într-o limuzină nenorocită, chiar în fața ochilor mei, și verificasem acuratețea datelor cu Suzette și totuși simțisem nevoia să stau în fața apartamentului său pentru încă o confirmare.

Etapa a treia a apărut exact când am dat pe gât al doilea pahar de vin și m-a lovit în față cu o furie răzbunătoare. Eram nervoasă. Lucru care m-a făcut să îmi inventez propria etapă de vindecare — pasul 3B, cum am decis să îl numesc. Era favoritul meu și de-abia așteptam să îl pun în practică.

Răzbunarea.

Capitolul 11

Dex

Bandit începuse să zgârie ușa cu cinci minute înainte de ora unsprezece, astfel că am întârziat la laptop. Fusesem neliniștit după rahatul pe care îl făcusem apărând la ușa ei drept Jay, după ultima noastră discuție. Când m-am întors după o plimbare rapidă, m-am simțit ușurat să văd că fereastra de chat era deja deschisă și un mesaj aștepta.

Bianca: Bună, Dex.

Dex: Bună, Bianca. Cum ești astăzi?

Bianca: Un pic anxioasă, bănuiesc.

Amândoi suntem.

Dex: Anxioasă? De ce? Este totul în regulă?

A durat câteva minute să răspundă, dar am fost intrigat ca dracu când în sfârșit a făcut-o.

Bianca: Este ceva ce voiam să te întreb, dar nu eram sigură ce părere ai avea despre o astfel de discuție.

Deja dezvăluisem atâtea mizerii despre mine. Eram curios ce putea să creadă că era în afara limitelor în acel punct.

Dex: Am fost o carte deschisă pentru tine, Bianca. Despre ce vrei să vorbim?

Răspunsul a venit rapid.

Bianca: Sex. Vreau să vorbim despre sex.

De data asta eu am fost cel care a trebuit să-și revină ca să poată răspunde.

Dex: Discuția asta e pentru articol sau e mai mult de natură personală?

Bianca: Este personală.

Dumnezeule, mi se umfla penisul numai la gândul că aş putea vorbi despre sex cu Bianca, dar clar eram mai mult decât pregătit, dacă și ea era.

Dex: Întreabă. Bănuiesc că regulile noastre stau încă în picioare și pot întreba ceva la fiecare întrebare a ta.

Bianca. Sigur.

Îmi turnasem ceva de băut mai devreme și acum eram bucuros că făcusem asta. Punctele chatului țopăiau și am înghițit jumătate de pahar dintr-odată.

Bianca: Cât de deschis la minte ești?

Oare Biancăi îi plăceau chestiile excentrice? Nu explorasem niciodată prea mult zona asta, dar bănuiesc că nu m-aș fi opus dacă aș fi găsit partenerul potrivit. Gândul să o leg de pat, o pălmuială și ceva joc anal o făceau și mai sexy pentru mine.

Dex: Îmi propui ceva, domnișoară George?

Am dat pe gât și cealaltă jumătate de pahar. Nu m-a ajutat deloc să-mi potolesc umflătura din pantaloni.

Bianca: Da.

Dex: O femeie care știe ce vrea. Găsesc asta incredibil de atrăgător. La ce te-ai gândit?

Au fost cele mai lungi șaiszeci de secunde din viața mea.

Bianca: O partidă în trei cu mine și cu o cunoștință.

Am ridicat degetele de trei ori ca să tastez un răspuns, dar nu am putut. Am rămas mut... fără cuvinte. Ce tip nu ar vrea o partidă în trei cu o femeie frumoasă și prietena ei? Cu toate astea, ce sugerase ea oarecum mă enervase la un anumit nivel. Îmi plăcea de ea, dar bănuiesc că nu eram atât de deschis la minte pe cât aș fi vrut să cred. Pentru mine, a împărți era valabil dacă ți-o trăgeai cu unii sau cu alții, nu cu cineva de care ești cu adevărat interesat. Nu eram sigur

cum să răspund. După ce au trecut câteva minute, Bianca a tastat din nou.

Bianca: Ești acolo?

Dex: Da.

Bianca: Te-am jignit?

Chiar asta făcuse. Dar, cu riscul de a părea disperat, simțeam nevoia să explic de ce.

Dex: Sunt interesat de tine, Bianca. Deși gândul de a fi cu tine, în orice formă, este extrem de atrăgător, nu sunt sigur că o partidă în trei este cel mai bun mod de a începe lucrurile între noi.

Bianca: Păcat. Cred că am fi perfecți toți trei.

Dex: Poate putem încerca în doi și apoi vedem mai încolo cum o facem în trei.

Dacă mi-ar fi dat ocazia, eram sigur că aș fi putut să o satisfac, astfel încât să nu mai simtă nevoia să o invite și pe prietena ei.

Bianca: Nu cred că asta e o idee bună.

Dex: Ai mai făcut asta înainte?

A ignorat întrebarea mea.

Bianca: Vineri, la 7 seara. Gândește-te. Voi fi în holul hotelului Library dacă decizi să ni te alături.

Dex: Și dacă nu vin?

Bianca: Am terminat articolul. Îți voi trimite o copie într-o săptămână pentru o aprobare finală. Cred că sesiunile noastre de discuții au ajuns la final. Dacă decizi să nu vii, să ai o viață frumoasă, domnule Truitt.

* * *

Ar fi trebuit să muncesc sau chiar să dorm având în vedere că nu făcusem asta de noaptea trecută, de la discuția cu Bianca. În loc de asta însă, stăteam la biroul meu uitându-mă la o poză cu ea de pe site-ul angajatorului ei.

Bianca George este absolventă Magna Cum Laude a Școlii de Business Wharton și și-a petrecut primii cinci ani ai carierei vânzând acțiuni. S-a alăturat publicației Finance Times, în 2015, ca freelancer specialist în industrie, unde scrie articole din punctul de vedere al unui om din interior.

Nicăieri în biografia ei nu scria că are o slăbiciune pentru partide în trei. Mi-am aruncat stiloul prin cameră.

De ce naiba mă deranja? Ce fel de bărbat refuză o astfel de partidă cu o femeie de care este atras? Sigur, o femeie care nu este deloc teritorială cu bărbatul cu care plănuiește să se culce ar fi fost capabilă să treacă peste faptul că mă dădusem drept două persoane. Ciudat, acum că am aflat la ce se gândea, eram mult mai puțin îngrijorat că nu îmi va accepta scuzele. Cu toate astea, eram dezamăgit.

Dezamăgit de oferta unei partide în trei. *Trebuie să te controlezi la cap, Truitt.*

Dar credeam că era ceva special cu fata asta. Și nu genul de special care implică faptul ca ea să fie de acord să mi-o bag în ea și în prietena ei în aceeași noapte.

Închizând pagina, m-am îngropat în muncă. A fost întotdeauna singurul lucru care mă făcea să uit. Cumva, reușisem să mă

concentrez destul ca să studiez perspectivele financiare ale unei firme pe care mă gândeam să o cumpăr. Era deja târziu după-amiaza când am luat o pauză de care chiar aveam nevoie. Josephine îmi livrase un sendviș cu curcan la birou cu câteva ore în urmă, pentru că nu voisem să risc să ies și să mă distragă iar gândurile despre Bianca.

Dacă decizi să nu vii, să ai o viață frumoasă, domnule Truitt.

Cuvintele ei de despărțire îmi răsunau întruna în cap. Am început să mănânc și să trec prin mesajele de pe telefon în timpul ăsta. Primul era de la Caroline.

Caroline: Cina sâmbătă seara? Trebuie să merg la o gală de caritate.

O tot refuzasem de câteva săptămâni de-acum și creierul meu sigur nu era pregătit pentru o conversație cu ea. Nu am răspuns și am trecut la următorul. Era de la tata care mă întreba cum sunt. Am tastat un răspuns scurt și banal și am revenit la mesajele celelalte cât timp mi-am terminat sendvișul. Îngropat în alte câteva zeci de mesaje, am văzut și unul de la Bianca. Doar că ea credea că îi scrie lui Jay, nu lui Dex. Prima dată când l-am deschis m-am uitat confuz.

Bianca: Hei. Ai planuri pentru vineri noaptea?

Jay a tastat imediat înapoi.

Jay: Nu. Ce ai în minte?

Bianca: Vrei să te întâlnești cu mine și cu o cunoștință la Hotel Library, să ne distrăm?

Ce naiba?

Nu îmi trecuse prin cap până în clipa aia. Luându-mi laptopul am deschis chatul de seara trecută și m-am uitat la toată conversația.

Când sugerase o partidă în trei cu o cunoștință, bănuisem că a treia persoană era o femeie. Dar nu era vorba de nicio femeie.

La dracu, Bianca îl invita pe Jay la o partidă în trei cu ea și Dex.

* * *

Când a venit seara de vineri, nu eram cu mult mai pregătit decât în momentul când lansase bomba. Barbierindu-mă în fața oglinzii din baie, mă lamentam câinelui ca un nebun.

— Prietena ta e o ciudată, Bandit. Știi asta? O ciudată absolută.

M-am oprit ca să-mi scutur apa de pe aparatul de ras. Gesticulând cu el spre câine, am spus:

— Chestia e că propunerea asta nu pare să fie genul ei, dar cred că asta demonstrează că nu ajungi niciodată să cunoști pe cineva. Poți să ai zeci de conversații destul de intime cu o femeie care pare cu capul pe umeri și pe urmă se dovedește a fi o degenerată.

— *Ham!*

— Chestia dubioasă e — și recunosc asta numai în fața ta, și a nimănui altcuiva — că mă cam excită în același timp. Este ca și cum aș vrea să fiu ambii bărbați și amândoi să facem sex cu ea în același timp. Bolnav, nu?

— *Ham!*

— Mda. Ai auzit vreodată expresia „curiozitatea a ucis pisica”? Asta se va întâmpla cu mine în seara asta. Sunt tare curios să văd ce a plănuit pentru seara asta încât *nu pot* să nu mă duc. Pentru că sunt un animal, Bandit. Exact ca tine. Toți bărbații sunt. Dar *spre deosebire* de tine, eu nu pot să îmi ling propriile boabe. Așa că iau decizii fute, cum ar fi să apar la o partidă în trei, deși eu reprezint două părți din treime.

Mi-am dat cu loțiune pe față.

— Știi care parte mai e futută?

Râzând la mine în oglindă, am spus:

— Nu știu dacă să apar ca Dex sau ca Jay.

Bandit a căscat și s-a întins.

— Știu. Patetic. Bănuiesc că ai vrea să te distrezi la fermă acum, așa-i? În loc de asta, ai aterizat la ferma greșită — ferma nebuniei.

Bandit m-a urmat la dulapul din peretele dormitorului. M-am uitat la cămășile de firmă perfect călcate, organizate după culoare, de la deschis la închis. Ochii mi-au căzut apoi pe un rând de haine mult mai restrâns, din colțul dulapului. Asta era garderoba lui Jay, care era formată din blugi, cămăși casual și niște hanorace. Din moment ce nu eram încă sigur ce aveam să fac sau să spun odată ajuns acolo, trebuia să mă îmbrac cumva între. Am ales un pulover strâmt, maro deschis, cu o cămașă cu guler pe dedesubt. Pantalonii închiși la culoare au completat ținuta. M-am dat cu parfum și mi-am potrivit ceasul.

— Să fii cuminte, Bandit. Nu fi ca stăpânul tău, care își lasă penisul să îi distrugă viața.

— *Ham!*

M-am aplecat și l-am scărpinat după urechi.

— Urează-mi noroc. Dacă nu mă întorc până dimineață va fi pentru că Bianca George m-a lovit atât de tare la boase că a trebuit să fiu spitalizat.

Afară, șoferul meu mă aștepta sprijinit de mașina neagră.

— Unde, domnule Truitt?

— La hotelul Library, Sam.

Din mașină m-am uitat în sus, la luminile apartamentului meu, întrebându-mă cum vor arăta lucrurile când mă voi întoarce acasă.

Când m-a lăsat Sam la hotelul ciudat din centru, cu tematică inspirată de cărți, pe care îl alesese Bianca, am decis să stau ascuns și să încerc să o zăresc eu înainte să mă vadă ea. Nu ne mai vorbiserăm după mesajul pe care i-l dăduse Jay, când fusese de acord să se întâlnească cu ea. Am încercat să fac cât mai puțină conversație cu ea ca Jay pentru că, ei bine, ar fi trebuit ca el să fie mort. Ascunzându-mă după un stâlp, am văzut-o într-un final. Inima aproape că mi-a stat în loc. Bianca era așezată pe un fotoliu în hol, picior peste picior,

purtând o rochie neagră fără bretele care îi împingea sânii în față ca doi munți moi și cărnoși pe care voiam să-i devorez. Cea mai aprinsă nuanță de roșu îi acoperea buzele superbe. Își prinsese o agrafă cu o floare roșie din mătase în părul închis la culoare. Arăta absolut uluitor, mai frumoasă decât o văzusem vreodată.

Și altceva mi-a atras atenția. Pentru cineva care invitase cu neobrăzare doi bărbați la hotelul ăsta pentru sex, Bianca părea extrem de tensionată. Părea că inspiră și expiră destul de greu și își verifica ceasul la fiecare zece secunde. Ceva nu era în regulă.

Habar n-am ce să spun sau ce să fac. Singura variantă era să improvizez și apoi să-mi dau seama ce să fac minut cu minut. Eram Jay sau eram pe punctul de a mă prezenta ei ca Dex? *Cine naiba știe?* Mergând încet spre ea, cu mâinile în buzunar, am spus o rugăciune ca întâlnirea asta să nu se termine pe cât de urât mă așteptam. Când m-a observat, s-a ridicat și și-a netezit rochia.

— Bună.

— Bună, Bianca.

A dat din cap.

— Jay.

Mi-am înghițit nodul din gât. Numele i-a ieșit pe gură aproape amar. Limbajul trupului ei nu era tocmai primitiv, așa că am optat să nu mă aplec pentru un sărut. Dregându-mi glasul, am spus:

— Trebuie să recuosc. Am fost tare luat prin surprindere de invitația ta.

— Păi a venit timpul să știi totul despre mine, Jay.

Credeam că știi.

Uitându-mă la buzele ei seducătoare, m-am simțit deodată posesiv și furios.

— La naiba, o partidă în trei, Bianca? Cum am ajuns aici? Explică-mi de ce ai nevoie de un bărbat în plus ca să te simți satisfăcută. Un bărbat adevărat ar trebui să poată face asta de unul singur.

— Vrei să știi adevărul?

Ironie, dar da.

— Da, vreau.

— Fiecare dintre voi aveți calități care mă atrag.

— Explică.

— Vezi tu, el are cel mai mișto creier. Este deștept, ambițios și puternic. Și totuși, are și o parte sensibilă, umană până în punctul în care *mă* face să-mi doresc să fiu un om mai bun. De asemenea, e interesat de *mine*, nu doar fizic, ci de tot ceea ce înseamnă eu.

Am înghițit în sec.

— Și eu?

— Tu ești misterios și sunt foarte atrasă fizic de tine, dar în ultimul timp mă gândesc la el când sunt cu tine. Așa că m-am gândit... ce mod mai bun de a-mi satisface toate nevoile decât să vă invit pe amândoi aici în seara asta?

Pulsul mi-a luat-o la goană.

— Nu pot să cred că vrei să strici ce avem aducând pe altcineva în ecuație. Ca și cum aş putea sta deoparte, urmărind cum penisul altui bărbat intră și iese din tine.

— Ai venit aici să mă interoghezi? Să mă judeci?

— Cam vreau să știu ce căcat gândești, da. Am crezut că te-am descifrat și chestia asta chiar m-a lăsat cu gura căscată. Cum ai putea să te gândești *vreodată* că aş fi în stare să te împart?

A făcut doi pași și mi-a vorbit exact în față.

— Dacă cele mai bune părți ale amândurora erau într-unul singur, nu am fi avut această problemă.

Dracu. Să mă ia.

Nu mai puteam să o mint nicio secundă. Venise timpul.

— Bianca este ceva ce trebuie să...

— Lasă-mă să te întreb ceva, *Jay*. Cum ai știut că omul cu care voiam să ne întâlnim aici era bărbat?

— Mesajul tău.

— Nu. Nu am menționat niciodată *sexul* prietenului meu. Niciodată.

Ochii ei arătau ca două pumnale.

Futu-i. Deși eu îmi dădusem seama după mesajul dat lui Jay, ea într-adevăr nu *spusese* niciodată că a treia persoană era un bărbat. Fusesem atât de absorbit de asta, încât uitasem că ea nu spusese asta de fapt. Se întâmplase în sfârșit. O făcusem lată.

— Ai greșit, Dex.

Dex?

Tocmai ce-mi rostise numele sau îmi pierdusem mințile destul cât să aud chestii?

— Cum mi-ai spus?

— Dex. Ca... Dexter Truitt.

Știe?

Știe.

Asta era o capcană. Inima îmi bătea incontrollabil.

— De cât timp știi că sunt eu?

Ochii ei sclipeau.

— Contează?

— Vreau să știu de cât timp...

— Te păcălesc? a țipat. Cum te face asta să te simți, Dexter? a țipat și mai tare. Cum te face să te simți faptul că ești manipulat?

Deodată am realizat că toate privirile din hol erau îndreptate către noi.

— O, avem public, Dex!

Ridicându-și mâna, a țipat:

— Faceți cunoștință cu faimosul Dexter Truitt! CEO multimilionar la Montague Enterprises. Tocmai ce a venit la o partidă în trei cu mine și cu încă un bărbat. Simțiți-vă liberi să faceți poze. Vă vor aduce mulți bani.

Din fericire, nimănui nu părea că-i pasă.

— Încetează, Bianca.

— Vrei să încetez? Ți-e frică să știe toată lumea ce mincinos ești?

Simțind că nu am altă variantă, am apucat-o de talie și am ridicat-o pe umăr. A început să dea din picioare.

— Ce faci?

— Nu mă lași să spun nimic. Trebuie să mergem undeva să vorbim doar noi doi.

— Lasă-mă jos.

— Chiar ai rezervat o cameră? am întrebat.

— Nu, nu am rezervat o cameră. Nu sunt într-adevăr o curvă, cum ești tu care ai fost de acord cu o partidă în trei cu o „cunoștință” de-a mea.

— Să-ți fie clar, Bianca. N-aveam nicio intenție să te împart. Nu cu o femeie. Nu cu un bărbat. Cu nimeni.

Încă ținând-o pe umăr, am ajuns la recepție.

— Avem nevoie de o cameră, vă rog.

— O, nu, nu avem.

Recepționista a întrebat stânjenită:

— Pat simplu sau dublu?

— Dublu, vă rog.

— Poftim? a întrebat Bianca.

— Nu-l folosim, Bianca. Numai că avem nevoie de un loc unde să vorbim.

— Nu merg în nicio cameră.

— Ba da, altfel nu voi fi de acord cu articolul.

— Prea târziu. Articolul este gata.

— Îmi voi retrage permisiunea de a-l publica. Voi da în judecată revista. Mai bine chiar, voi *cumpăra* revista.

Când femeia de la recepție mi-a înmănat cheia, am dat din cap.

— Mulțumesc.

Am cărat-o până la lift și am pus-o jos numai după ce s-au închis ușile liftului. Lipind-o de ușă, i-am spus:

— Nu te las să pleci în seara asta până nu mă lași să-ți explic. Voi fi nevoit să te car din lift sau mergi de bunăvoie?

Capitolul 12

Bianca

Ușa camerei de hotel s-a închis. Sprijinită de ea, mi-am încrucișat mâinile protector la piept. Puteai să auzi un ac cum cade.

Dex s-a așezat pe marginea patului cu capul în mâini, apoi și-a trecut degetele prin păr. Chiar dacă stăteam acolo plină de furie, mi-aș fi dorit să fie degetele mele cele care îi treceau prin păr. Când s-a uitat la mine, nu era pic de amuzament în ochii lui albaștri. Aveau o seriozitate pe care nu o mai văzusem la el înainte. *Ei bine, la Jay.*

— Cum ai aflat? a întrebat într-un final.

— Nu trebuie să-ți spun asta ție.

— Ai dreptate.

Dex a respirat adânc.

— Trebuie să știi că mereu am vrut să-ți spun, Bianca. Mereu.

— Atunci de ce să mă minți, în primul rând? am zis, cu voce stinsă. Am încercat să-mi dau seama, dar nu am putut. Nu ca să te culci cu mine, pentru că ai refuzat asta. Deci, de ce? Doar ca să te joci cu mintea mea?

— Nu! a zis, înroșindu-se la față de furie. La dracu... nu, Bianca.

— Atunci de ce?

— Motivul este unul atât de simplu ca dorința de a te cunoaște fără ideile preconcepute pe care le aveai despre mine. Ai arătat foarte clar ce simțeai pentru „Mister Moneybags” în lift. A fost o decizie de moment pe care chiar o regret. O minciună stupidă.

— O minciună stupidă? Ai pretins că ești *altcineva*, Dex. Nu există minciună mai mare în lumea asta decât să denaturezi cine ești.

— În fiecare secundă a interviului, ai fost cu mine, cel real.

— Și te-am preferat pe tine, Dex. Am preferat acele momente de intimitate în care vorbeam cu tine pe chat mai mult decât orice. Ai distrus ceea ce putea fi un lucru frumos aducând în chestia asta un alter-ego.

— Nu aveam de unde să știu că ne vom conecta atât de bine. Păraai foarte închisă la minte în lift. În acel moment, nu mi-am dat seama cum aș fi putut să trec de bariera asta.

— Păi nu știam că îți spuneam chiar ție mizerii, altfel nu aș fi fost atât de directă.

— Și de-asta întreaga situație a fost foarte relevantă. Exact așa simțeai pentru mine în acel moment.

Dex s-a ridicat și s-a apropiat.

— Uite, nu am nicio scuză care să justifice ce am făcut. Nici măcar nu mă aștept la iertare. Învinovățește-mă pentru totdeauna pentru asta, dar fă-o pe față. Fii cu mine. Țipă la mine. Urlă la mine. Fii furioasă pe mine..., dar *fii* cu mine.

Cu fața lui aproape de mine, am simțit cum mi se înmoaie picioarele și mi se întăresc sfârcurile. Fusesem atrasă de el dintotdeauna, dar știind că fața și corpul lui aparțineau omului căruia îi aparținuseră gândurile mele atâta timp era aproape prea mult de suportat. Uram cât de mult îl voiam încă. Ochii lui mă pătrundeau. A trebuit să mă uit în altă parte.

— Cum crezi că aș putea avea încredere în tine că n-o să mă mai minți? am întrebat.

— Este un risc pe care ți l-ai lua. Nu contează de câte ori aș promite, știu că nu vei avea încredere în mine acum. Trebuie să-ți câștig încrederea, iar asta vine cu timpul. Trebuie să decizi dacă vrei să explorezi lucrurile cu mine destul cât să-ți asumi riscul ăsta.

Telefonul lui a vibrat și a ales să-l ignore.

— Cine e?

— Nu mă interesează, a spus.

— Dacă nu ai nimic de ascuns, arată-mi cine a sunat.

Fără nicio ezitare, mi-a dat telefonul. Monstrul geloziei a pus stăpânire pe mine când am văzut patru mesaje de la aceeași persoană.

Caroline: De ce nu mi-ai răspuns la mesaje?

Caroline: Încep să am un complex.

Caroline: Îmi lipsește penisul tău frumos în mine.

Caroline: Sună-mă sau vin în seara asta pe la tine.

Arzând, i-am înapoiat telefonul.

— Caroline. Este prietena ta de sex?

— Cred că deja ți-am mărturisit într-o conversație că am relații ocazionale cu femeii.

— De ce nu ai sunat-o?

Dex s-a aplecat și a vorbit lângă buzele mele.

— Nu este evident?

Oricât de supărată aș fi fost pe el, nu puteam suporta gândul ca el să fie cu altă femeie în seara aia. Pentru prima dată, m-am mutat din locul meu și m-am îndreptat către fereastră. M-a urmat.

— Bianca, nu am fost cu nimeni din ziua în care m-ai rugat să-ți masez biluțele în lift. M-ai consumat total și sunt speriat de moarte că aș putea să te pierd din cauza unei decizii stupide pe care am luat-o chiar înainte să te cunosc.

— A fost o decizie extrem de proastă, Dex. Chiar nu știu. Am nevoie de timp să asimilez asta.

Simțindu-mă deodată foarte emoționată, i-am spus:

— Înțelegi că am ținut la cealaltă persoană pe care ai întru-chipat-o? Era parte din viața mea și deodată... a dispărut. N-o să-l mai văd pe Jay niciodată. Este un sentiment foarte ciudat și este ca și cum aș crede că Jay chiar există.

— Înțeleg. Am iubit felul în care te uitai la el. Doar fiind Jay am putut experimenta asta. Mi-aș da mâna dreaptă ca să pot primi măcar un gram din asta acum.

Gândurile mele s-au îndreptat către ogarul pe care văzusem că îl luase acasă.

— De ce ai adoptat câinele? Era și asta o parte bolnavă din poveste?

Am făcut ochii mari.

— De unde știi asta?

— Așa am aflat despre tine. Te-am văzut plecând cu el. M-am dus la adăpost și am verificat numele celui care îl adoptase.

Dex și-a scărpinat bărbia și a aprobat.

— Nu mă gândisem la asta.

— Deci, l-ai folosit și pe el?

— Am început să fac voluntariat în speranța că voi învăța ce îți place. Știam că, odată ce ți-aș fi spus adevărul, aș fi avut nevoie de tot ajutorul de care puteam face rost. Dar, la scurt timp, m-am atașat de Bandit. Mă făcea să mă simt mai aproape de tine, dar sincer, am început să țin la el tare mult. Adoptia s-a întâmplat pentru că voiau să-l trimită la o fermă undeva prin nord. M-am temut pentru siguranța lui, în ciuda asigurărilor primite de la ei. Am decis să-l iau acasă.

— Deci stă cu tine acum.

— Da. Este al meu. Este câinele meu.

— Ei, asta a fost foarte frumos din partea ta.

— Plăcerea este a mea —, în afară de mirosul respirației. Trebuie să fac ceva în privința asta.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Închizând ochii pentru un moment, am spus:

— Am descoperit gustările astea speciale. Ajută. O să-ți dau mesaj cu numele lor.

— Mi-ar plăcea.

Dex a zâmbit și asta mi-a reamintit că trebuia să mă țin la distanță în seara aia, înainte să fiu prinsă total în capcana șarmului său.

— Trebuie să plec acasă. A fost prea mult pentru o noapte.

— Vino acasă cu *mine*, Bianca. Promit că voi îndrepta lucrurile.

— Nu pot face asta.

— Măcar lasă-mă să te conduc acasă atunci.

Am ezitat, dar pe urmă am spus:

— OK, dar mă duci direct acolo. Fără ocolișuri.

M-am simțit ciudat să merg cu mașina luxoasă a lui Dex. Îmi reamintea cât de diferită era viața acestui om în comparație cu cea a defunctului său alter-ego. Puteai practic să simți mirosul de bani amestecat în mirosul pielii. Dex nu își lua ochii de la mine, dar a păstrat distanța. Greutatea privirii lui îmi umplea tot corpul de furnicături. Tânjeam să fiu atinsă, în ciuda furiei mele.

Am spart gheața.

— Și... ce planuri ai după? Te duci la Caroline să îi oferi „penisul tău frumos“?

A zâmbit ca un drăcușor când a auzit întrebarea.

— Te-ar supăra?

— Nu am niciun cuvânt de spus în treburile tale.

— Nu asta am întrebat. Am întrebat dacă te-ar supăra.

— Tu ce crezi?

— După faptul că ești roșie la față acum, cred că gândul ca eu să fac sex cu o altă femeie te deranjează, chiar dacă recunoști sau nu.

S-a întins și și-a pus palma pe genunchiul meu. Atingerea fermă a făcut ca mușchii dintre coapsele mele să zvâcnească.

— N-o să mă duc să o văd pe Caroline în seara asta, Bianca. O să mă duc acasă și o să mă cuibăresc sub cearșafuri cu o bestie patrupedă care pare să creadă că patul meu este al ei. O să mă rog să găsești puterea de a mă ierta. Și o să mă trezesc mâine dimineată, bucurându-mă de o nouă zi și încercând din răputeri să te fac să-mi dai încă o șansă.

Când am ajuns acasă la mine, Dex a ocolit mașina să vină să-mi deschidă ușa. Mi-a mângâiat încet obrazul în timp ce eu stăteam nemișcată. Am închis ochii și am încercat să las totul să se așeze.

Naiba să te ia, Dex. Chiar nu știu dacă voi mai putea avea încredere totală în tine vreodată. Deși aș fi vrut să spun atât de multe, noaptea îmi răpise energia. Am zis doar:

— Dă-mi ceva timp.

— OK, a șoptit.

Când mă îndreptam spre ușa mea, un gând mi-a trecut brusc prin minte și m-a făcut să mă întorc.

— Dar măcar cioplești?

S-a uitat în jos la propriile picioare și apoi în sus la mine.

— Am încercat. Tăieturile erau reale.

Am dat din cap.

* * *

Două ore mai târziu, telefonul meu m-a anunțat că primisem un mesaj. Seara asta fusese atât de plină de evenimente că uitasem de fapt cât de devreme era. Ceasul arăta 11:00.

Dex: Știu că întâlnirile noastre s-au terminat, dar am vrut să mă asigur că ești OK.

După ce m-am gândit câteva minute dacă să răspund, m-am mutat la laptop și am tastat.

Bianca: Sunt bine.

Dex: Nu ești, dar nici nu mă aștept să fii. Mă simt ușurat că măcar îmi răspunzi.

Bianca: Ai sunat-o pe Caroline? Mesajul ei spunea că, dacă nu o suni, o să vină acolo.

Dex: Nu am sunat-o, dar a trecut pe aici.

Am tastat nervoasă.

Bianca: I-ai dat „penisul tău frumos“?

Dex: Nu. I-am spus că nu ne mai putem vedea.

Bianca: Nu ar fi trebuit să scapi de planul tău de rezervă.

Dex: Nu a fost niciodată un plan pe termen lung. Nu simt pentru ea ce simt pentru tine.

Bianca: Și cum a primit vestea?

Dex: A fost supărată, dar nu mă pot concentra la asta acum. Prioritatea mea ești tu.

Bianca: Pun pariu că e frumoasă.

Dex: Sunt mai atras de tine... în orice fel.

Bianca: Păcat.

Dex: Pentru că n-o să te am?

Bianca: Nu pot răspunde la asta.

Dex: Atunci o să-mi petrec nopțile imaginându-mi acest lucru, la fel cum am făcut-o în toate nopțile de când ne-am cunoscut. Sunt mai excitat doar gândindu-mă la tine, decât fiind cu oricine altcineva. Vrei să vezi?

Câteva secunde mai târziu, Dex a trimis o poză. Îi afișa umflătura masivă din boxerii lui gri. Mușchii dintre picioarele mele au început să se contracte. Arăta de parcă ar fi ascuns un șarpe acolo. Am rămas cu gura căscată. Nici măcar nu știam ce să spun.

Dex: Asta îmi faci tu mie, Bianca. E atât de tare încât mă doare.

Bianca: Data viitoare când îmi trimiți o așa-zisă poză cu penisul tău, poate nu ar fi rău să te asiguri că laba lui Bandit nu apare în imagine. Cam strică efectul.

Dex: Ar trebui să mergi la culcare. Trebuie să te odihnești pentru mâine.

Bianca: Ce se-ntâmplă mâine?

Dex: Ne întâlnim la mine la birou. Am angajat un fotograf care o să facă oricâte poze vrei pentru articol. Ceea ce promisesem la început. Mă dezvălui lumii.

Capitolul 13

Dex

Josephine a sunat la mine în birou.

— A sosit domnul Aster.

Uitându-mă la ceas pentru a zecea oară în tot atâtea minute, am oftat frustrat. Sperând să am câteva minute singur cu ea, îi spuseseam Biancăi că ședința foto avea loc la 9:30, chiar dacă Josephine programase fotografia să vină la 10:00. Domnul Aster sosise cu cincisprezece minute mai devreme, iar domnișoara George întârziase cincisprezece minute. Începeam să-mi pierd speranța că Bianca va veni.

— Spune-i că mă voi întâlni cu el în câteva minute, Josephine.

— Da, domnule Truitt.

Mi-am răsucit degetele pe birou încă câteva minute și apoi am cedat și i-am trimis Biancăi un mesaj:

„Din moment ce pare că nu vii, preferi vreo postură anume pentru articol?”

După alte cinci minute și niciun răspuns, m-am dus să mă întâlnesc cu domnul Aster. Era flancat de câte o femeie la stânga și la dreapta lui.

— Domnule Truitt, sunt Joel Aster. Onorat să vă cunosc. Am fost atât de încântat când m-au sunat de la biroul dumneavoastră ieri. I-am strâns mâna.

— A intervenit ceva, așa că trebuie să terminăm repede. Sper că nu te superi.

— Bineînțeles că nu. Știu că sunteți un om foarte ocupat. S-a uitat către femeia din stânga lui și a dat din cap.

— Cheri vă poate pregăti cu puțin machiaj, iar Breena va pune luminile.

După ce i-am condus în biroul meu, toți trei au intrat în acțiune. Joel și Breena au început să rearanjeze obiecte de mobilier și să pună luminile, în timp ce Cheri a îndesat un șervețel de hârtie în gulerul cămășii mele.

— O să vă dau cu niște cremă hidratantă și apoi cu niște fond de ten, a spus. Chiar nu aveți nevoie de multă muncă. Structura dumneavoastră osoasă este fantastică și camera vă va iubi.

După ce Cheri a trecut la treabă, și-a petrecut destul de mult timp stând în fața mea cu țățele la nivelul ochilor mei. Era greu să nu te uiți la bluza ei cu decolteu.

— Va veni și soția la ședința foto?

— Nu sunt căsătorit.

S-a aplecat ca să mă mănjească cu ceva pe bărbie și a zâmbit. Uitându-mă la fața ei pentru prima dată, am observat că era foarte atrăgătoare. O claie de păr blond, cârlionțat, sălbatic îi încadra fața mică. Cheri mi-a spus să mă uit în jos ca să mă ungă cu ceva pentru ca lumina să nu se reflecte pe pleoapele mele și am fost destul de sigur că s-a poziționat pentru marea priveliște din bluza ei. Deși era tentant, mi-am închis ochii.

Erau încă închiși după cinci minute și a început să mă dea cu pudră pe față. Așa că încercam degeaba să folosesc momentele alea ca să mă relaxez. Joel și Breena făceau o grămadă de zgomot mutând lucruri și nu am auzit-o pe Josephine că venise decât atunci când a ajuns lângă biroul meu.

— Domnule Truitt, a ajuns domnișoara George. Să o invit înăuntru?

Am speriat-o pe biata Cheri rupând hârtia albă de la gât și rîdindu-mă în picioare.

— Trebuie să discut cu ea înainte. Este la recepție?

— Este.

Biroul meu era în partea de sud-est a etajului treizeci și trei și erau două coridoare lungi până la recepție. Era o ușă transparentă de sticlă care ducea din spatele biroului la recepție. Inima îmi bubuia în piept când am trecut de colț și am văzut-o pe Bianca stînd pe o canapea de la intrare. Se uita în telefon și nu m-a văzut până când n-am ajuns aproape în fața ei.

— Bianca, mă bucur că ai decis să vii.

S-a ridicat. Din privirea ei, am știut imediat că ceva nu era bine.

— Ce s-a întîmplat?

— Taxiul în care eram a făcut accident. Un idiot ne-a lovit din spate și când șoferul nebun s-a dat jos și a început să țipe la el, tipul a dat înapoi și a mai intrat odată în mașina noastră.

Am început să o ating, nesigur de ce naiba mă așteptam să găsesc. Găuri pe undeva, poate?

— Ești bine?

A rîs.

— Sunt bine, dar am întîrziat destul de mult.

— Cui îi pasă? Ești sigură că ești bine? Te doare ceva?

— Am gâtul un pic înțepenit, dar nu e nimic. Probabil de la impact.

— Ar trebui să mergem la spital să-ți faci un control.

— Sunt bine. Pe bune. Sunt bine.

I-am luat fața în palme și m-am uitat în ochii ei.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură.

Fără să mă gândesc, am tras-o pe Bianca în brațele mele și am strâns-o tare, am inspirat adînc și am răsuflet în sfîrșit ușurat.

Încercasem toată dimineața să mă relaxez și asta... *asta...* era ce-mi trebuia. Am sărutat-o în creștet.

— Mă bucur că ești bine.

În niciun caz nu eram pregătit să îi dau drumul, dar ea părea că se simte incomfortabil și a șoptit:

— Dex, recepționista ta se uită la noi.

— Las-o să se uite.

— Nu, pe bune, sunt bine. Hai să... hai să trecem la treabă.

I-am simțit corpul încordându-se în brațele mele și i-am dat drumul șovăielnic. Dregându-mi glasul, am spus:

— Fotografii și echipa lui sunt în biroul meu și pregătesc totul. Vino. O să-ți arăt repede prin jur înainte să mergem la mine în birou.

Tatăl meu era un lăudăros înnăscut. Tindeam să mă simt incomfortabil să-mi etalez bogăția, dar devenisem disperat în ceea ce o privea pe Bianca. Aș fi făcut orice să o impresionez. Înainte să mergem în birou, ne-am plimbat pe tot etajul și i-am arătat diferitele departamente, făcându-i cunoștință cu oamenii în timp ce mergeam. Ca să fiu sincer, prezența mea cred că i-a cam zdruncinat pe cei mai mulți dintre ei. Nu mai trecusem prin anumite zone de cel puțin un an. În majoritatea zilelor eram îngropat în liste de prețuri în biroul meu sau plecat la vreo întâlnire.

— Este mult mai mare decât credeam, mi-a spus Bianca, în timp ce părăseam zona de analiză.

Am arcuit o sprânceană.

— Sper că te referi la Montague și nu la poza pe care ți-am trimis-o aseară.

Pielea ei frumoasă s-a înroșit.

— Aș vrea să fim profesioniști, domnule Truitt.

M-am oprit cu câteva uși înainte de biroul meu. Bianca s-a oprit și ea la câțiva pași de mine după ce și-a dat seama că eu nu mă mai mișcam.

— Domnule Truitt? a întrebat.

— Încerc să mențin o atmosferă profesională.

Am redus distanța de câțiva pași dintre noi și m-am aplecat să-i șoptesc la ureche.

— Atunci poate vrei să încerci să mi te adresezi altfel. Când te aud spunându-mi domnule Truitt, mi se întărește ca piatra. Am dezvoltat o serie largă, vizuală, de jocuri de rol în timpul săptămânilor în care am corespondat, *domnișoară George*. Și să aud *domnule Truitt* de pe buzele tale este una dintre scenele mele favorite.

Când m-am uitat din nou la ea, i-am văzut ochii dilatați și i-am urmărit gâtul în timp ce înghițea cu greu. Eram sigur că încă aveam un efect fizic asupra Biancăi George, dar nu asta era problema noastră. Era încrederea ei pe care trebuia să o recâștig.

— Vino. O să-ți fac cunoștință cu Joel Aster.

I-am permis lui Joel și echipei lui să facă tot ce au vrut aproape o oră. Bianca a stat deoparte și, la un moment dat, am văzut-o discutând cu Cheri, domnișoara Țăte Mari. Încercam să-mi dau seama ce spunea fiecare dintre ele în timp ce eu pozam, dar era aproape imposibil. Deși eram aproape sigur că maxilarul Biancăi era foarte încordat, lucru care lipsea mai devreme. Într-un final, am cerut o pauză. Trăgând-o pe Bianca deoparte, am spus:

— Te simți bine?

— Excelent.

Asta nu sună bine.

— Care-i problema?

A dat din umeri.

— Nimic. Mă gândeam să plec. Ședința foto pare aproape gata și Cheri e mai mult decât fericită să aibă grijă să îți ofere tot ce îți dorești.

Am mers cu intuiția mea.

— De fapt, am nevoie de tine. Aproape am terminat aici, dar mă gândeam că revista ar trebui probabil să primească și o priveliște în exclusivitate a casei în care locuiesc.

— Unde locuiești?

M-am întors spre fotograf care își ajusta lentilele camerei.

— Joel, cum ți s-ar părea să facem niște fotografii în apartamentul meu din Central Park West?

Aproape că a salivat.

— Ar fi grozav. Cred că avem destule poze bune de la birou. Câteva făcute în locuința ta le-ar da oamenilor o idee despre cine este adevăratul Dexter Truitt.

Exact pe asta mizez.

— Grozav. O să-mi chem șoferul. Este destulă lumină naturală la mine în apartament. Cred că nu vom avea nevoie de serviciile asistentelor de lumină și machiaj.

M-am întors să mă uit la Bianca.

— Domnișoara George poate să ne spună ce ar dori să vadă în apartamentul meu.

* * *

— Câine deștept, am murmurat.

Bandit ne-a întâmpinat la ușă, a venit la mine pentru o scurtă sesiune de mângâieri și s-a dus direct la Bianca. Ea s-a aplecat și el și-a băgat capul în pieptul ei, aproape dărâmând-o.

Nu e de mirare că ne înțelegem atât de bine. Ești noul meu prieten de agățat, Bandit. Încălzește-o, dar păstrează-mi și mie o parte, vrei?

— Bandit, las-o pe Bianca măcar să intre.

— Câinele tău pare să o placă foarte mult. De-abia dacă ne-a observat că suntem aici, a spus Joel.

— Îl învinuiești?

Înăuntru i-am făcut lui Joel un mic tur al bucătăriei și al livingului. În timp ce el analiza încă priveliștea din Central Park, eu m-am întors la ușă de la intrare unde Bandit încă o asalta pe Bianca. Luându-l de zgardă, i-am dat o mică îmbrâncitură.

— Haide, prietene. O să te mituiesc cu o gustare.

Asta l-a făcut pe prietenul meu de agățat să ia biscuitele și să tropăie spre dormitorul meu din spate. Părea că transformase

spațiul în locul lui de ascuns comori. Bianca își scutura părul scurt și gri de pe fusta neagră și am observat că bluza ei verde-închis avea o pată umedă deasupra sânelui stâng.

— Câinele meu și-a lăsat amprenta pe tine.

E rândul meu.

S-a uitat în jos și a râs.

— Este un bălos.

— Mie-mi spui? Nu îl pot face să doarmă altundeva în afară de patul meu. În unele dimineți îmi fac griji că menajera va crede că am o problemă și ud patul noaptea.

— Cred că este foarte drăguț că îl lași să doarmă în pat cu tine, dar este un obicei destul de greu de dezvățat, iar câinii pot deveni foarte teritorialii când... știi tu... când ai companie.

— Poate ar trebui să înceapă să se obișnuiască cu asta imediat. Poți să rămâi în seara asta?

Bianca și-a dat ochii peste cap.

— Îmi faci turul casei sau nu?

Joel era ocupat să pozeze diferite locuri din living ca să testeze lumina naturală ce pătrundea prin ferestre, așa că mi-am pus mâna pe spatele Biancăi.

— Sigur că da. Ce ar fi să-ți arăt prima dată dormitorul?

— Ce șocant că ai sugerat asta.

I-am făcut Biancăi marele tur. Părea curioasă în timp ce ne plimbam, deși am observat că a rămas în ușa dormitorului. Încerca să păstreze distanța și, oricât de mult înțelegeam acest lucru, dorința mea de a mă apropia era egală cu dorința ei de a mă îndepărta. Aveam impresia că impasul nostru avea să fie un test de rezistență. Ceea ce ea nu realizase este că deja avusesem prima noastră bătălie și, din cauza idioțeniei mele, eu pierdusem. Țsta era totuși un război, unul pe care plănuiam să-l câștig. Când am ajuns la birou, am deschis ușa și am închis-o rapid la loc. Nu plănuisem inițial să venim la apartamentul meu și uitasem ce mizerie lăsasem pe birou.

— Este foarte mare mizerie acolo, am spus, în timp ce am început să merg spre ușa următoare.

Dar Bianca nu m-a crezut.

— Ce ascunzi acolo?

— Nimic.

A oftat.

— Mai multe secrete?

— Nu e așa.

— Păi arată-mi camera. Ce ascunzi de mine, Dex? Sau ar trebui să-ți spun Jay când minți?

Și-a încrucișat brațele pe piept. N-aveam cum să scap nevătămat din asta. Am oftat adânc.

— Bine.

Capitolul 14

Bianca

Nu am știut ce să spun. Am rămas pe loc și m-am holbat. Biroul supradimensionat era un dezastru. Pe tot biroul erau împrăștiate grămezi de așchii, multe bucăți de lemn cioplite și lăsate deoparte, o carte cu instrucțiuni deschisă lângă un telefon de birou și tot felul de instrumente de cioplit. Dar nu asta m-a șocat. Ci trusa de prim-ajutor deschisă, laolaltă cu multele șevețele de hârtie pline de sânge și cu cel puțin o jumătate de duzină de plasturi.

Dex stătea în spatele meu. Niciunul nu spusese niciun cuvânt de când aprinsese lumina. M-am întors cu fața la el.

- De ce? am întrebat.
- De ce ce?
- De ce mi-ai spus că cioplești?
- Vrei adevărul?
- Bineînțeles.

Și-a trecut o mână prin părul negru.

- Nu știu de ce naiba. Bănuiesc că am vrut să par un tip normal. Mi-am țuguit buzele.

— Habar nu ai ce hobby-uri au tipii normali, nu?

— Am fost crescut ca un privilegiat, Bianca. Dacă ți-aș fi spus că participam la competiții de scrimă în liceu și că îmi petreceam weekendurile concurând la canotaj, ce ai fi crezut?

Avea dreptate. O minciună poate escalada atât de ușor.

— Ca să știi și tu, eu m-am întâlnit în principal cu *tipi normali* și niciunul nu cioplea, Dex.

— S-a notat.

— Sunt destul de sigură că mulți dintre ei nu ziceau nici chestii ca „s-a notat“.

A zâmbit cu jumătate de gură. Puteam să văd că îi părea rău pentru ce făcuse. De fapt, eram sigură că se învinovățise singur destul de mult, chiar și atunci când mă mințea pe mine zilnic. M-am oprit în ușă când Dex a închis lumina.

— O să recunosc măcar asta. Te-ai dedicat personajului.

A mormăit.

— Sau *ar trebui* să mă dedic.

După ce turul meu s-a terminat, Joel era pregătit de poze. A făcut o serie cu Dex stând la fereastră, având în spate priveliștea din Central Park și încă o serie cu el stând în fața șemineului masiv din centrul livingului. Dar cele cu Dex stând pe canapea mi-au plăcut cel mai mult.

Joel tocmai ce luase o pauză când telefonul lui Dex a sunat. Și-a cerut scuze și s-a dus să se așeze pe canapea și să vorbească cu secretara lui, din câte mi-am dat seama din frântura de conversație pe care am auzit-o. În timp ce Dex vorbea la telefon, Bandit s-a urcat pe canapea și s-a întins lângă el, odihnindu-și fața lungă în poala stăpânului. Fără să-și dea seama, Dex mângâia capul câinelui în timpul conversației cu Josephine. Din partea cealaltă a încăperii, Joel și-a ridicat camera și a început să pozeze ceea ce vedeam amândoi. Îmi și imaginam cât de intime aveau să fie aceste poze.

Când Dex a închis, Joel a început să-și strângă echipamentul.

— Ai terminat? a întrebat Dex.

— Cred că am mai mult decât destul. Cred că o să vă bucure mult rezultatul.

Dex a dat din cap și pe urmă s-a uitat la mine.

— Fă-mi o favoare, Joel. Mai fă o poză. Mi-ar plăcea o poză cu domnișoara George.

— Sigur.

Dex și-a întins mâna spre mine și m-am simțit prost să fac scene pentru o poză inofensivă, așa că m-am dus lângă el. Mi-a pus brațul în jurul taliei și m-a tras aproape. Joel a făcut câteva poze, iar Bandit a simțit nevoia să intre în acțiune. A sărit între noi, cu câte o labă pe pieptul fiecăruia. Am râs în timp ce Joel a mai făcut câteva poze.

A fost o situație ciudată când Joel a terminat de strâns echipamentul. Mă rog, eu așa am simțit. Joel a întins mâna.

— A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Truitt. O să vă trimit pozele la birou în două săptămâni.

Dex a dat din cap.

— Mulțumesc.

— Te îndrepti către centru? a întrebat Joel, întorcându-se spre mine. Poate împărțim un taxi?

Înainte să pot răspunde, a intervenit Dex.

— De fapt, aș vrea să trecem în revistă niște lucruri de ultimă oră despre articol, Bianca. Crezi că mai poți sta câteva minute?

Nu era foarte inteligent din partea mea să rămân singură cu el.

— Mi-ar plăcea, dar am o întâlnire la care trebuie să ajung.

Dex însă nu avea de gând să-mi ușureze treaba.

— Două minute. O să-l rog pe șoferul meu să te ducă oriunde trebuie să ajungi după ce terminăm, ca să nu pierzi vremea cu taxiul.

L-a condus pe Joel înainte ca măcar să am timp să răspund. Când s-a întors, stăteam pe canapea și îmi masam gâtul. Începuse să mă doară.

— Încă te mai deranjează gâtul?

Am dat din cap.

— Este durere musculară. Nimic ce nu poate fi rezolvat cu o baie caldă sau cu o pernă electrică.

— Dă-te mai încolo.

— Ce?

Dex mi-a făcut semn să stau pe marginea canapelei.

— Degetele astea n-or fi bune la cioplit, dar pot face un masaj adevărat. Lasă-mă să te ajut măcar cu asta.

Încă o dată nu a așteptat răspunsul meu. S-a descălțat de pantofi, s-a ridicat pe canapea și și-a pus picioarele în jurul meu. Apoi s-a așezat în spatele meu, cuprinzându-mă între coapsele lui.

Eram pe cale să protestez, când i-am simțit degetele presându-mi gâtul. *Doamne, ce bine e. N-o să mor două minute.*

Dex nu mințise. Era clar specialist în masaj. Degetele lui se plimbau în sus și în jos de-a lungul coloanei și mă masa tare, în mișcări circulare, ca să elibereze tensiunea din mușchi. Relaxându-mă, mi-am lăsat capul să cadă până în punctul în care bărbia mi se sprijinea de piept. Am pierdut noțiunea timpului în timp ce el frământa și insista în locurile potrivite. La un moment dat, mi-a îndreptat capul spre stânga și s-a concentrat pe o zonă din dreapta umărului meu. Un mic geamăt mi-a ieșit pe gură înainte să-l pot opri. După asta, deși gâtul meu era relaxat, am început să-mi simt *alte părți* încordându-se. Dex devenise excitat și, din moment ce stăteam între picioarele lui, îi simțeam erecția puternică lipită de fundul meu. *Doamne, cât de bine e.*

O bună parte din mine ar fi vrut să se bucure de asta, să savureze senzația degetelor lui presând în mușchii mei înțepeniți și a penisului său sculat împungându-mi fesele în timp ce se întărea. Dar atunci mi-am adus aminte de *altă dată* când îl simțisem pe Dex pe fundul meu. Doar că nu era Dex... *era Jay*. În noaptea în care apăruse neanunțat în apartamentul meu și eu practic mă aruncasem pe el. Petrecuse o oră cu mine pe chat ca Dex și probabil alergase spre apartamentul meu ca să petreacă următoarea jumătate de oră ca Jay. Nici măcar nu avusese nevoie de o pauză între minciuni. Să-mi dau seama de asta a fost ca o găleată cu apă rece aruncată pe mine. M-am ridicat brusc.

— Ar trebui să plec.

Dex s-a ridicat și el.

— Îmi pare rău. Nu pleca. Am încercat orice. M-am gândit inclusiv la momentul în care i-am prins pe bunicii mei făcând sex, dar nici măcar monstruozitatea *asta* nu a putut să oprească reacția trupului meu când te are aproape. Nu ți-am cerut să rămâi ca să devenim intimi. Nu voiam să te seduc.

Ciudat, dar l-am crezut.

— Atunci de ce mi-ai cerut să rămân, Dex?

— Voiam să mă asigur că te simți bine după accidentul de azi dimineată, dar voiam și să văd dacă te pot convinge să ieși la o întâlnire cu mine. Putem să o luăm de la început? Știu că am dat-o în bară în mare stil. Doar dă-mi șansa să-ți demonstrez că sunt un om în care poți avea încredere.

Asta era doar jumătate din problemă. Încrederea era esențială pentru mine. Știam că am niște probleme paternale care stăteau la baza multor îndoieli de-ale mele. Dar mai știam că era aproape imposibil să fiu în preajma lui Dex fără să nu se întâmple nimic fizic între noi. Iar să se întâmple înainte să fiu în stare să îl iert și să am încredere reală în el ar fi fost o mare greșală.

— Am nevoie de timp, Dex.

— De cât timp?

— Nu știu.

Arăta panicat.

— Putem măcar să continuăm să vorbim seara?

— Nu e o idee bună.

— Bianca... ce să fac?

Îmi părea rău pentru el. Întinzându-mă, i-am atins obrazul.

— Dă-mi timp. Măcar câteva săptămâni.

S-a uitat în ochii mei. Văzând că sunt serioasă, umerii lui s-au pleoștit.

— Bine.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— Ai grijă de tine, Dex.

Capitolul 15

Dex

— Fir-ai să fii, Clement!

Câteodată, când deveneam frustrat în legătură cu Bianca, îmi petreceam timp urmărindu-l pe YouTube pe dușmanul meu într-ale cioplitului. Copilul ăla putea ciopli orice, cu precizie, fără să se taie o singură dată pe mâini. Mă enerva, dar mă și revigora în același timp.

Fă-o mai bine, Dex.

Trebuia să mă străduiesc mai mult.

— Mișto freză, apropo, am spus către ecranul computerului, referindu-mă la părul lui blond și drept tuns în toate părțile la aceeași lungime, ca un castron.

Nu ar fi trebuit să mă torturez singur așa, dar, în ultima vreme, îmi era din ce în ce mai greu să-mi ocup mintea în afara serviciului. Pentru câteva săptămâni, Bianca nu voia să reluăm discuțiile noastre sau să mă vadă. Asta practic însemna zile la rând cu un Dexter care înnebunește încet-încet și aproape orbește de la atâta masturbat.

Mi-am jurat să folosesc aceste zile înțelept. Doar pentru că nu dorea să mă vadă, nu însemna că nu îi puteam arăta că mă gândeam la ea. Îmi place să mă refer la perioada asta ca la *Operațiunea Recucereste-o pe Bianca*.

Pasul unu: învață cu adevărat să cioplești ca să poți să-i faci chestii romantice din lemn. Toate lucrurile din lemn! M-am gândit că, dacă îmi puneam mintea la contribuție, aș fi putut ciopli un șap pe jumătate la fel de bun precum cel pe care-l cumpărasem de la Piața Brooklyn.

M-am întors spre Bandit care stătea lângă mine și se uita la cum cioplea Clement.

— Este genial, nu? Să-i arăt că fac un efort. Este sincer și în același timp original.

— *Ham!*

Am tastat: *cum să cioplești o capră*.

Din păcate, nu erau filmulețe care să-mi întrunească cerințele exacte. Am apăsas la întâmplare pe primul clip care a apărut.

Era un tip cu accent australian care ținea o fetiță grasuță în brațe. Era și o capră adevărată care stătea lângă ei.

— *Haide, Bree, spune Dada.*

De fiecare dată când bărbatul spunea „Dada“, capra scotea un lung „Baa“. Copilul râdea în hohote la fiecare sunet scos de capră.

— *Spune Dada.*

Capra răspundea „Baa“.

Râsete.

— *Spune Dada... Dada, a repetat bărbatul.*

— *Baa.*

Râsete. Râsete.

La ce căcat mă uitam?

Omul s-a întors la capră.

— *Omule, poți să te oprești puțin? N-o să spună dacă o tot faci să rădă.*

— *Baa!*

Râsete. Râsete. Râsete.

Filmulețul s-a terminat. I-am dat imediat replay. Era ca un drog și îndrăznesc să spun că mă durea gura de la atâta zâmbit. Întorcându-mă spre Bandit, i-am spus:

— Imaginează-ți. Să-i vorbești unui animal ca unui om și să te aștepti să te înțeleagă.

— *Ham!*

Titlul filmulețului era: „Pixy și Bree spun Dada“.

— Este atât de ridicol, am spus, în timp ce salvam discret filmulețul.

Tipul ăsta, Chance Bateman, avea un întreg canal de YouTube care rula diferite filmulețe cu cei doi copii ai lui și cu capra. Mi-ar fi fost de folos într-o zi când aș fi avut nevoie de asigurări că nu eram singura persoană din lumea care o luase razna. *La naiba*. M-am abonat la canalul de YouTube.

Chiar dacă jurasem să nu o sun pe Bianca, asta nu însemna că nu puteam face lucruri care să-i facă ei imposibilă misiunea de a rezista să mă contacteze. Când a sunat telefonul, am bănuir că era ea. Am răspuns.

— Bianca, eu...

— Ai înnebunit, a zis, suflându-și nasul.

Ori plângea, ori râdea. *Râdea*.

— Dar râzi.

— Dex Truitt... acum va trebui să editez articolul ca să introduc un avertisment la final în care să spun că ți-ai pierdut total mințile.

— Da, dar râzi.

— Cum naiba ai intrat în apartamentul meu?

— Hai să spunem că tipul care se ocupă de întreținere va avea un Crăciun frumos anul acesta.

— M-a speriat de n-am știut de mine. Am crezut că e o persoană reală, că cineva intrase prin efracție în apartamentul meu și voia să mă omoare.

— Și totuși râzi! am repetat.

— Râd, a recunoscut. Ești total nebun.

Cumpărasem statueta cu Liza Minnelli de la proprietarul apartamentului fals al lui Jay și o trimiseseam la Bianca acasă. Îl rugasem pe tipul de la întreținere să o așeze în așa fel încât ea să o vadă cum intra pe ușă. Să scoți la iveală antichitățile nebunești ale lui Jay era cu siguranță un risc, dar făcusem asta cu speranța ca ea să învețe să se uite în urmă cu umor.

— Ei, acum trebuie să găsești o cale să-mi scapi apartamentul de mirosul de naftalină din locul ăla de rahat.

Râdeam înainte, dar acum râdeam și mai tare.

— O să trimit pe cineva mâine după ea.

— La revedere, Dexter.

— La revedere, Bianca.

După ce am închis m-am uitat la Bandit și am zâmbit victorios.

— I-a plăcut.

* * *

Duminică, m-am trezit la Piața Brooklyn. Unii oameni aveau dealeri de droguri. Eu aveam dealer de lemn. Ajungând lângă cortul pe care scria Jelani's Kenyan Krafts, m-am dus la vânzătorul cunoscut.

— Bună. Am cumpărat un șap de lemn de la tine cu ceva timp în urmă. Nu știu dacă-ți mai amintești.

Încă purtând căciula colorată și strălucitoare de data trecută, bătrânul m-a privit din cap până-n picioare.

— Da. Îmi amintesc de tine, a spus cu un accent puternic african. Te interesează altceva?

— De fapt, am o favoare ciudată pe care aș vrea să ți-o cer.

— OK.

— Am încercat totul online și nimic nu a părut că ajută. Trebuie să învăț să cioplesc și aș vrea să mă înveți contra cost.

Și-a aplecat capul râzând.

— Mi-a luat ani să învăț să fac asta. Mi-am perfecționat stilul de când eram un băiețel care trăia în Kenya.

— Îmi imaginez că să cioplești așa bine ca tine îți ia ani, dar eu vreau doar să fiu în stare să cioplesc ceva nici pe jumătate la fel de frumos fără să-mi tai degetele. Chiar dacă sună patetic, dacă pot ciopli ceva într-o formă, mi-e de ajuns.

— Băiete, de ce Dumnezeuului te-ai mai strădui doar pentru atât? a zis, mijind ochii la mine. Este vorba despre femeia aia?

— Ești un om deștept, Jelani.

— A, așa are sens.

— Uite. Știu că sună nebunește. Când am cumpărat capra de la tine i-am spus că am făcut-o eu, dar până la urmă și-a dat seama. Regret minciunile pe care i le-am spus și speram să pot să-i demonstrez cât de rău îmi pare făcând un efort real ca să-i cioplesc ceva asemănător. Practic, sunt disperat, sunt foarte aproape de a o pierde pe singura femeie pentru care am avut sentimente reale. Aș face sau aș plăti oricât pentru ajutorul tău.

A oftat adânc înainte să scrie o adresă.

— Vino aici în după-amiaza asta, la ora 14:00.

Nu aveam timp să traversez podul spre Manhattan și să mă întorc până atunci, așa că mi-am petrecut timpul în Brooklyn, am băut o cafea și m-am plimbat fără țință până când a venit timpul să mă îndrept spre adresa din Williamsburg.

La 14:00 pe ceas am bătut la ușă și am așteptat.

Bătrânul a deschis și nu a spus nimic, apoi s-a dat din drum ca să pot intra. Capul lui era complet chel, lucru de care abia acum îmi dădeam seama, din moment ce purta mereu căciula aia cu temă africană. M-a condus spre o masă de lucru din lemn într-o pivniță murdară.

— Nu știu de ce, dar mi te imaginam cu capul plin de păr sub căciula aia, am spus încercând să fac conversație.

Nu părea amuzat. Începuse să fie un pic ciudat după ce m-am uitat în jur.

— Și aici se întâmplă magia, hă? Cum ai început să sculptezi în lemn?

— Bunicul meu m-a învățat. Ceea ce lucram în lemn vindeam turiștilor acasă, în Nairobi.

A aranjat niște scule pe masă și mi-a făcut semn să iau loc lângă el.

— Cele trei lucruri pe care trebuie să ți le amintești sunt să ai mereu răbdare, să ai un cuțit foarte bine ascuțit și să-ți protejezi mâinile.

Mi-a dat niște mănuși rezistente la tăieturi.

— N-o să-ți spun ce să faci. O să-ți arăt. Uită-te și fă ce fac eu.

Jelani desenase deja în creion forma unui animal pe două piese de lemn. În tăcere, am urmărit fiecare mișcare pe care o făcea. Practic nu ne-am spus nimic. A durat aproape două ore, atât de încet sculptam lemnul.

Spre final, Jelani s-a întors către mine.

— Nu am păr din cauza chimioterapiei. Sunt la jumătatea tratamentului. Cancer de colon.

O, nu.

— Îmi pare rău. N-am știut.

— Este în regulă.

— Și cum te simți?

— Sunt zile bune și zile foarte proaste. Astăzi este o zi bună.

— Sunt bucuros să aud asta.

M-am gândit că nu știi niciodată ce cruci au de dus oamenii. Problemele mele cu Bianca păreau banale în comparație.

La final m-am ales cu o jumătate de capră decentă, deși era patetică față de a lui Jelani. Totuși, era a mea și puteam să-mi asum cu mândrie toate meritele pentru ea.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru că ți-ai făcut timp să mă ajuți.

Căutând în portofel, am scos un teanc de bani. El a ridicat mâna și a spus:

— Nu.

— Te rog...

Jelani mi-a împins mâna.

— Trebuie să-ți dau ceva, am insistat.

— Atunci vino o dată pe săptămână.

A spus oare ce cred eu că a spus?

— Vrei să mă întorc și să fac asta din nou?

— Da. Îmi place compania. Mă ajută să-mi iau gândul de la lucruri. Când trăiești singur, te gândești prea mult. Asta a fost ca o terapie pentru mine.

Cererea lui m-a șocat, dar exista un singur răspuns:

— Pot face asta.

Capitolul 16

Bianca

Când am ieșit din apartamentul meu, în drum spre muncă, am observat o mașină neagră parcată în față. Inima mi-a sărit din loc. Dex își încălcase promisiunea de a nu mă întâlni și nu pot spune că eram dezamăgită. Șoferul s-a dat jos și a venit spre mine. M-a salutat.

— Domnișoară George.

Am așteptat ca fereastra să se lase în jos sau ca Dex să iasă din mașină, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Unde este Dex?

— Domnul Truitt mi-a cerut să fiu la dispoziția dumneavoastră săptămâna asta.

— El nu este aici?

— Nu. Vrea să vă duc eu în siguranță la destinație.

— O. Ăăă... OK. Mulțumesc.

A deschis ușa din spate și m-a lăsat să intru. După ce i-am dat adresa, am pus mâna pe telefon. Dex a răspuns.

— Bianca.

Sunetul vocii lui adânci, liniștitoare mi-a dat fiori.

— Ce faci?

— Este mult mai confortabil decât în spatele bicicletei mele, nu?

— Bicicleta lui Jay. Da.

Am dat din cap.

— Pot numai să-mi imaginez cât ai avut de lucru ca să faci faza cu bicicleta să funcționeze în ziua aia.

— Hai să spunem că eram foarte motivat.

— Ce-i cu serviciile șoferului?

— M-am gândit că ți-ar plăcea să iei o pauză de la taxiurile periculoase, iar eu îmi doream o schimbare de ritm. Am mers cu taxiul la serviciu. Sam este la dispoziția ta toată săptămâna.

— Chiar nu este necesar.

— Știu asta, dar, dacă nu pot fi cu tine, măcar să te știu pe mâini sigure.

— Nu o pot folosi în seara asta, am spus.

Cum oare să-i fi spus că acceptasem o întâlnire cu un coleg?

Unul dintre editorii de la serviciu, Eamon Carpenter, mă invitase în oraș. Cuvântul „nu” îmi stătuse pe limbă până când mi-am dat seama că ar fi fost bine pentru mine să ies cu cineva care nu era Dex. Mi-aș fi încălcat propria regulă de a nu ieși cu colegi, dar ar fi fost un test ca să aflu cât de mult țineam la Dex. Nu aveam o relație exclusivă, așa că mă puteam justifica. Eram oricum sigură că nu aș fi lăsat ca lucrurile să ajungă la un nivel fizic cu Eamon. M-am gândit, așadar, că nu făceam nimic rău.

M-am simțit obligată să fiu sinceră cu el.

— Merg la o întâlnire în seara asta. Nu mi se pare firesc să iau mașina ta.

În afara unei tăceri totale, nu s-a auzit nimic la capătul celălalt al liniei. Aș fi putut jura că închisese.

— Mai ești acolo?

— Da, a zis, apoi a început să se bâlbâie. Sunt doar un pic șocat, ca să fiu sincer. Eu nu am... adică nu...

— Nu ai ce?

— Eu nu m-am întâlnit cu nimeni. Am presupus...

Îi era greu să o spună.

— Ai presupus că n-o să ies cu nimeni în perioada asta de pauză?

— Cred că măcar speram.

A urmat mai multă liniște, apoi a întrebat:

— Unde te duce?

— Bistro Nine, am zis oftând. Nu este nimic serios, Dex. Nu plănuiesc să îl las să... facă ceva.

Respirația lui a devenit și mai greoaie.

— Ești bine?

— Trebuie să plec, a spus brusc.

— Bine, eu...

Închisese înainte să mai pot spune ceva. Mai târziu, când am ajuns la birou, mă aștepta un pachet pe birou. În timp ce îl deschideam mi-am dat seama că erau pozele făcute de Joel la Dex acasă. Dex trebuia să-și aleagă favoritele pentru articol. Din ce alesese el, aș fi folosit trei sau patru imagini. Primele fotografii erau cu Dex în fața ferestrei care dădea spre parc. M-am minunat de frumusețea lui: părul negru strălucitor, statura înaltă, hainele impecabile, mâinile mari, masculine. Într-una din poze mi-a lăsat impresia unei versiuni mai chipeșe a lui James Bond, jucat de Pierce Brosnan, dar cu mai mult păr facial.

Mai erau două fotografii care îl înfățișau pe el lângă șemineu. Următoarele erau cu el și Bandit pe canapea. Mi s-a strâns inima. Ultima era înrămată și avea un bilețel pe ea. *Domnul Truitt a vrut să aveți asta. Nu este pentru articol.*

Era poza cu mine, Dex și Bandit, cea în care câinele avea câte o labă pe fiecare dintre noi. M-a emoționat. Cu siguranță trimisese pozele înainte de conversația noastră din dimineața aia. Vina a pus stăpânire pe mine.

La naiba cu tine, Dex.

Adevărul era că nu voiam să merg la întâlnire cu Eamon. Mă convinsesem pe mine să o fac ca să îmi demonstrez că încă eram

capabilă să mă conectez cu alți oameni, în eventualitatea în care inima avea să-mi fie frântă de Mister Moneybags. Era un mecanism de autoapărare. În sufletul meu știam asta..., dar Dex n-o știa.

* * *

Eram sigură că Eamon își dăduse seama că eram îngândurată. Îmi verificam întruna telefonul să văd dacă Dex îmi scrisese. Nu spusese un cuvânt după vestea întâlnirii mele și mă întrebam dacă nu cumva o dădusem în bară grav de tot.

Mi-am impus să nu mă mai obsedeze Dex la o întâlnire cu alt bărbat.

Încercând să fac conversație ca să-mi distrag gândurile, am spus:

— Ce mai e nou în segmentul tău la revistă? Care este următorul proiect?

— Mi-am aranjat un interviu cu Harry Angelini de la Markel Corporation săptămâna viitoare. Dar, sincer, exclusivitatea ta cu Truitt pare să fie pe buzele tuturor.

Super. Cam atâta cu a-mi lua mintea de la el.

— Da. A mers foarte bine.

— N-am avut șansa să citesc prima variantă, dar oamenii tot spun cât de amănunțit e, ca și cum ai fi petrecut luni cu el.

— A fost un format... în desfășurare, am zis, dregându-mi glasul. M-am gândit că așa e mai bine decât să mă grăbesc.

— Cred că ai ceva interesant acolo.

Chelnerul a venit cu un platou mic.

— Desert pentru dumneavoastră.

— Nu am comandat desert.

— Ba da. De fapt, este din partea cuiva care a sunat și a vrut să vi-l oferim.

Când m-am uitat în farfurie, aproape am icnit. Într-un sos de caramel erau două bile gigantice de ciocolată.

— Ce este asta?

— Este tartufo. Biluțe de înghețată.

Biluțe.

Mi-am simțit fața înroșindu-se. *Dexter.* El trebuia să fie.

— OK. Mulțumesc.

— Despre ce e vorba? a întrebat Eamon.

— Nu sunt sigură, am mințit. Mă scuzi un pic? Trebuie să merg la toaletă. Te rog, începe desertul fără mine.

Când am ieșit, i-am scris.

Bianca: Biluțele de înghețată sunt de la tine?

Punctele au apărut imediat pe ecran.

Dex: Da. Poftă bună.

Bianca: Chiar nu trebuia.

Dex: Păi știu că îți plac biluțele și am vrut să-mi cer scuze pentru comportamentul meu ciudat de dimineață. Ai tot dreptul să te vezi cu cine vrei.

Bianca: Mulțumesc, dar nu e nevoie să-ți ceri scuze. Reacția ta a fost de înțeles.

Dex: I-am dat instrucțiuni lui Sam să te aștepte în afara restaurantului în caz că ai nevoie de o mașină. Dacă nu e parcat, probabil circulă în jurul străzii. Nu am nevoie oricum de el în seara asta. Dacă decizi să nu mergi cu el, este OK, dar el este acolo dacă ai nevoie.

Bianca: E foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc. Ce faci diseară de nu ai nevoie de mașină?

Dex: Am decis să stau în casă.

Bianca: OK. Bine, seară bună.

Dex: Și ție.

Schimbarea lui bruscă de atitudine era ciudată. Aproape că mă întrebam dacă nu cumva încerca psihologia inversă pe mine, deși nu aveam de unde să știu sigur.

Când m-am întors la masă, Eanom își devorase biluța și achitase nota.

— A fost bună? am întrebat.

El și-a lins buzele.

— A fost grozavă.

Câteva minute mai târziu, m-am uitat la ceas și am spus:

— Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să mă trezesc devreme. Cred că o să merg spre casă, dacă ești OK cu asta.

— Împărțim un taxi?

— De fapt, trebuie să mă opresc undeva pe drum, așa că o să merg singură.

— OK. Sigur.

A părut foarte dezamăgit, dar sincer era mai bine să nu-l duc de nas. Nu ar fi trebuit să ies la o întâlnire în primul rând, dacă nu simțeam asta. I-am spus lui Eamon că trebuie să mă mai opresc o dată la baie în drumul spre ieșire, ca să părăsească el primul restaurant.

Odată ajunsă afară am observat mașina parcată peste stradă. Am făcut cu mâna.

— Bună, Sam.

— Bună seara, domnișoară George, a spus în timp ce mi-a deschis ușa.

Aproape am avut un atac de cord când am văzut cine stătea pe scaunul din spate. Prima oară am crezut că e Dex, dar nu. Era

statueta cu Liza Minelli. Cufundată în scaunul de piele, am început să râd isteric.

— Îmi pare rău pentru asta, domnișoară. El m-a pus să o fac, l-am auzit pe Sam spunând. Unde mergem?

Unde mergeam?

Era un singur loc în care voiam să merg în seara aia.

— La domnul Truitt, te rog.

Capitolul 17

Dex

Bandit lătra ca nebunul. Am întors mânerul duşului ca să opresc apa şi să îmi dau seama ce îl făcuse să înnebunească. Nu prea lătra în general. Între lătraturile lui, am auzit ecoul stins al soneriei pe sub uşa de la baie.

Căcat.

Am ieşit, am luat un prosop, l-am înfăşurat în jurul taliei şi m-am îndreptat spre uşa de la intrare. Când m-am uitat prin vizor, nu se vedea nimeni, dar Bandit încă făcea ca nebunul, aşa că am deschis uşa şi mi-am scos capul pe hol. Inima a început să-mi bată cu putere când am văzut-o pe Bianca stând în faţa uşilor liftului, uitându-se în jos.

— Bianca?

Şi-a ridicat privirea.

— Dex, nu ai răspuns. Am crezut că ai ieşit în oraş.

— Eram la duş.

Uşile liftului s-au deschis şi s-a întors cu faţa spre ele, apoi s-a uitat din nou la mine şi apoi din nou la lift. Se gândea dacă să plece. După câteva bătăi de inimă, a luat o decizie.

— Ar trebui să plec. A fost o greșeală să vin aici. Îmi pare rău.

— Bianca! Stai!

A rămas pe loc, cu un picior în lift. Mă durea în fund că apa curgea încă de pe mine și că eram îmbrăcat doar într-un prosop. Am alergat pe hol după ea.

— Nu pleca. Te rog.

Am prins-o de cot, în timp ce ea a început din nou să delibereze. Când în final a dat din cap, am oftat adânc. În niciun caz nu aveam de gând să-i dau timp să se răzgândească din nou, așa că am dirijat-o imediat spre apartamentul meu și departe de lift.

Deși reușisem să o aduc la mine și să închid ușa în urma ei, de-abia dacă a intrat în încăpere și se uita în jos.

— Asta e o surpriză plăcută, am spus.

— Nu ar trebui să fiu aici.

— Cred că greșești. *Aici* e exact locul în care ar trebui să fii. Unde nu trebuia să fii în seara asta era la o întâlnire.

Bandit stătuse lângă mine și a ales momentul ăla să se ducă lângă ea. S-a așezat direct la picioarele ei și și-a băgat capul între ele. Ea a zâmbit și l-a scărpinat pe cap. *Bun băiat. Să-mi aduci aminte să-ți cumpăr un os. De elefant.*

— Câinele nostru pare să fie de acord cu mine.

A scuturat din cap.

— Câinele nostru?

— Da. Simt că ne aparține amândurora din moment ce ne-a adus împreună.

— Dacă nu mă înșel, el de fapt ne-a făcut să ne despărțim. Te-am văzut la adăpost, așa am descoperit cine ești. Ți mai aduci aminte?

Am făcut un pas în față.

— Eu nu văd lucrurile așa.

Ea a oftat.

— Atunci ai nevoie de ochelari, Truitt.

Încă un pas.

— Nu am nevoie de ochelari ca să văd cât de frumoasă ești acum.

Își lăsase părul liber și părea bătut de vânt. Arăta absolut uimitor îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, fără bretele. Buzele ei erau colorate într-un roșu-sângerieu și, când limba ei le-a atins ca să le umezească, nu mi-am putut lua privirea de la ele.

— Dex...

Vocea ei era joasă, dar tonul ei aducea a avertisment. Cred că își dădea seama cât mă tulbura să mă uit la ea.

— Bianca...

Am imitat-o și am făcut un pas ezitant în față. Când nu a fugit, nu că ar fi avut *unde*, pentru că era lipită de ușă, am luat asta ca pe un semn că mă puteam apropia. S-a uitat în jos și am avut senzația că încerca să-și păstreze controlul. Păcat că eu nu-mi doream nimic mai tare decât să o fac să și-l piardă.

— Întâlnirea ta s-a terminat devreme. Eamon nu a avut efectul pe care îl am eu?

Ea a mijit ochii.

— De unde știi că îl cheamă Eamon?

Căcat.

— Nu contează. Ați terminat devreme. Ce contează este că te afli aici acum, și nu cu ratatul ăla.

— Nu e un ratat și *contează*. De unde îi știi numele?

Șoferul meu l-a plătit pe recepționar ca să îi dea numele pe care se făcuse rezervarea.

— De ce?

— Pentru că trebuia să știu cine e competiția mea în caz că exista șansa să-l placi și nu era doar o tentativă de a mă uita pe mine.

A făcut ochii mari.

— Ești atât de plin de tine. Crezi că întâlnirea mea avea ceva de-a face cu tine? *Știre de ultimă oră, Dexter Truitt*, lumea nu se învârte în jurul tău.

— Pe bune? Păcat. Din moment ce lumea mea pare să se învârtă în jurul tău de ceva vreme.

Ne uitam unul la altul. Cu siguranță îi treceau un milion de gânduri prin cap în timp ce mă privea. Din păcate, s-a oprit asupra unuia de care credeam că scăpase.

— Trebuie să plec, a șoptit.

M-am simțit disperat. Am micșorat distanța care rămăsese între noi. Căldura trupurilor noastre radia, iar mirosul parfumului ei mi-a captivat toate simțurile. Când m-am uitat înspre ea, nu puteam s-o las să plece. Pur și simplu nu puteam.

— Nu pleca.

— Trebuie.

Știind că rămâneam fără timp și ea era pe cale să plece, m-am folosit de singurul lucru care știam că este slăbiciunea ei — atracția pentru mine. I-am luat fața în palme, i-am cuprins amândoi obraji și mi-am lipit buzele de ale ei.

— Stai. Nu pleca.

Apoi i-am devorat gura. A deschis gura fără ezitare, iar limba mea a căutat-o imediat pe a ei. S-o simt cedându-mi fizic atât de ușor a fost extrem de excitant. Mi-am lipit corpul de al ei, ținându-o între ușă și pieptul meu gol. Sâni ei mă împungeau, cerând să fie eliberați din rochia scurtă, iar senzația pielii ei goale pe a mea a fost de-a dreptul fantastică. Am vrut să o ridic și să o iau în brațe spre dormitor.

Eram pe punctul de a face asta când Bianca m-a împins ușor. Vorbea cu sufletul la gură și nu părea să creadă un cuvânt din ce spunea.

— Dex, trebuie să o luăm încet.

Mi-am lipit fruntea de a ei.

— Încerc să o iau încet din ziua în care te-am cunoscut. Se pare că am o singură viteză când vine vorba de tine, Georgy Girl.

Și-a ținut buzele.

— Georgy Girl? Nu așa îmi spunea Jay?

— Ba da. Dar așa ți-am spus în mintea mea din prima zi în care ne-am cunoscut.

S-a gândit o clipă.

— Îmi place. Sună dulce.

— Asta e o premieră. Nu cred că mi-a mai zis vreă femeie că sunt dulce.

— Asta este treaba cu tine, Dex. La exterior, pari să fii total diferit de ceea ce văd eu uneori în interior.

Rujul ei roșu, sexy, era întins. I l-am șters de pe față cu degetul mare.

— O, da? Și asta e un lucru bun sau rău?

— E un lucru bun. Înseamnă că nu ești de fapt nenorocitul ăla pe care îl arăți oamenilor. Cel care le minte pe femei în lifturi.

O frântură din ce am văzut când s-au aprins luminile în lift în ziua aia mi-a revenit în minte.

— Am crezut că ești uluitoare din prima clipă în care te-am văzut.

— Nici tu nu arătai așa rău.

— Sunt atât de atras de tine. Săptămâni întregi nu m-am putut gândi la tine fără să am o erecție.

Bianca a roșit.

— Cred că simt atracția aia împungându-mă în șold chiar acum. Am rânjit, dar nu am avut nicio tentativă de a mă mișca.

— Îmi pare rău.

— Nu. Nu-ți pare.

M-a împins.

— Du-te și pune niște haine pe tine. Trebuie să stăm jos și să vorbim. Și nu poți sta în prosop.

— Aș putea să-l dau jos.

A arătat cu mâna în direcția erecției mele foarte vizibile, a dat din cap și a făcut semn spre dormitor:

— Chestia aia mă distrage. Du-te. Și nu te întoarce până nu e mai puțin... umflată.

* * *

Am avut nevoie de mai mult de zece minute să-mi adun gândurile, ca să nu mai spun de cât mi-a luat să-mi țin sub control erecția turbată. Bianca era aici în loc să fie la întâlnire. Era un început. Dacă reușeam să îmi scot penisul din cap, poate că aveam o șansă până la urmă.

M-am îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou simplu, negru, înainte să mă dau cu niște parfum și să îmi dau pe spate părul ud. După aceea am verificat de două ori dacă umflătura mea se domolise și m-am îndreptat spre living. Bianca se uita pe geam.

— Îți pot oferi ceva de băut? am întrebat.

— Ce ai?

— Eram pe punctul de a deschide o sticlă de vin. Îți place roșu?

— Da.

Mi-a luat de două ori mai mult ca de obicei să desfac nenorocita de sticlă pentru că eram îndreptat cu fața spre living unde Bianca privea pe fereastră. Nu îmi puteam lua ochii de la ea. Era superbă. Ar fi trebuit să fii orb ca să nu vezi asta, dar era mai mult de atât. Simțeam o atracție spre ea care era acolo când o întâlnisem prima dată, chiar și înainte să se aprindă luminile în lift. Eram conectați cumva. Eram convins. Trebuia să îi arăt că era mai mult decât fizic.

— Uite, i-am zis și i-am întins paharul.

— Mulțumesc.

S-a întors la fereastră.

— Pari căzută pe gânduri.

A sorbit din vin.

— Bănuiesc că sunt.

— Păi, sunt dezumflat și foarte atent.

Bianca s-a uitat în jos și a oftat.

— Ce păcat că am irosit-o.

Încercând din răspuțeri să mă port cât mai frumos, mi-am mușcat limba.

— Nu vrei să ne așezăm și să vorbim?

După ce ne-am așezat, am așteptat să vorbească ea prima. Cheia să o fac pe Bianca să mă ierte era răbdarea, așa că m-am hotărât să exersez cu lucrurile simple. A atins gura paharului cu degetele de câteva ori și pe urmă a spus:

— Tipul cu care m-am întâlnit era de treabă.

Am închis ochii un scurt moment, după care i-am deschis și am spus:

— Bănuiesc că, dacă tot te întâlnești cu altcineva în afară de mine, aș prefera să fie un tip de treabă, pentru binele tău.

— Mulțumesc.

Nu m-am putut abține.

— Ca să clarific, doar pentru că este un tip de treabă, nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să-l snopesc în bătaie acum.

A dat din cap, dar a zâmbit.

— Nu trebuie să-ți faci griji. N-o să mai ies cu el.

Mi-am sorbit vinul, uitându-mă la ea peste buza paharului.

— Cred că tocmai mi-am pierdut o parte din dorința de a-l bate fără sens.

Stăteam pe canapea unul lângă altul și Bianca s-a întors cu fața la mine.

— Am vrut să îl plac. Am vrut să-mi dea fiori în timp ce vorbea în timpul cinei și am vrut să vreau să merg cu el acasă după cină și să facem sex fenomenal.

Știu că probabil meritam ca ea să simtă asta după rahatul pe care îl făcusem, dar s-o aud spunând asta chiar m-a durut.

— Ei, doar unul dintre noi voia asta.

— Nu vreau să vreau să fiu cu tine.

— Da. Am înțeles asta cât se poate de clar.

Și-a așezat paharul pe măsuta de cafea și apoi m-a privit în ochi.

— Dar oricât îmi doresc să nu mă simt într-un fel anume, o fac. Am încercat să mă forțez să nu mă mai gândesc la tine și am încercat să te uit folosindu-mă de un alt bărbat. Și totuși, iată-mă aici la finalul întâlnirii din seara asta.

Mi-am pus băutura lângă a ei.

— Ascultă-mă, Bianca. Am greșit. Știu că am greșit. Mi-am cerut iertare și o să o fac la nesfârșit. Dar nu poți nega că este ceva între noi pentru care merită să lupți.

I-am mângâiat obrazul.

— Mai dă-mi o șansă, Georgy Girl. Mai dă-mi o șansă.

Capitolul 18

Bianca

În sfârșit mi-am dat seama că îmi era mult mai frică să *nu* îi acord o șansă decât să fiu rănită din nou. Câteodată, recompensa merită riscul. M-am uitat în ochii lui Dex.

— O să fii mereu sincer cu mine?

— Îți jur.

Mi-am mușcat buza de jos. Adevărul era că nu îmi puteam imagina cum ar fi fost să nu-l mai văd pe bărbatul ăsta niciodată. Avea dreptate. Era ceva între noi. Ceva ce nu mai trăisem până atunci. Legătura dintre noi era atât de puternică. Era imposibil să treci peste ea.

— OK.

Fața lui Dex s-a aprins de parcă dădusem drumul la luminițe în dimineața de Crăciun și găsisse o cameră plină de cadouri. Era adorabil.

— OK. Adică îmi dai o altă șansă?

Aș fi vrut să fiu serioasă, dar nu mă puteam abține să nu zâmbesc la bucuria de pe fața lui.

— Da, dar... trebuie să o luăm încet. Vreau să o luăm de la capăt.

— Pot face asta.

— A o lua de la capăt înseamnă să ieșim la întâlniri. Să începem să ne cunoaștem. Vreau să-l cunosc pe adevăratul Dexter Truitt.

S-a apropiat un pic de mine.

— Sunt o carte deschisă.

— Bun. Probabil ar trebui să începem cu o întâlnire.

— Mi-ar plăcea.

S-a mai apropiat un pic până când ni s-au atins genunchii. Purtam fustă și când mi-a atins genunchiul cu mâna, am simțit din nou totul. Degetul lui îmi mângâia ușor pielea.

Mă treceau fiori la atingerea lui, dar am reușit să-i spun:

— Nu fac sex la prima întâlnire.

S-a aplecat.

— Dar ce faci la prima întâlnire?

Mintea mea poate că voia să o ia ușor, dar corpul meu a avut alte idei când a început să-mi mângâie părul.

— Nu multe.

Mi-a spus aproape de buze:

— Ce zici de un sărut? Te săruți la prima întâlnire?

Nu îmi doream nimic mai mult decât să-l sărut din nou. De fapt, poate că erau *câteva* lucruri pe care mi le doream mai mult, dar și ele clar trebuiau să aștepte. M-am ridicat brusc.

— Trebuie să plec.

Dex s-a ridicat.

— Pentru că nu poți avea încredere în tine să stai cu mine în apartament?

— Nu am și tu știi asta. Știi că sunt atrasă de tine fizic și văd că încerci să faci să-mi fie foarte greu să rămân. Așa că mă voi scoate singură din situația asta. Pentru că o luăm încet.

Nu și-a ascuns dezamăgirea.

— Când ne putem vedea din nou?

— Vineri seara. Poți să mă scoți la o întâlnire adevărată ca Dexter Truitt. Cred că un loc public este cel mai sigur acum.

Dex avea un rânjet animalic acum.

— Dacă tu crezi că un loc public mă va opri să te sfâșii, atunci clar ai nevoie de întâlnirea asta ca să mă cunoști mai bine.

Mi-am dat ochii peste cap, deși mi-a plăcut că a recunoscut că nici el nu se putea abține în preajma mea.

— Noapte bună, Dex.

— Noapte bună, Georgy Girl.

* * *

Am avut cele mai mari emoții de primă întâlnire din viața mea — lucru care se poate să fi avut legătură cu faptul că nu era chiar prima noastră întâlnire. Tocmai dădusem jos a treia rochie pe care o probasem și stăteam pe pat doar în chiloți și sutien să mă relaxez un pic. Am închis ochii, am respirat de câteva ori și m-am concentrat pe sunetul biluțelor mele pentru meditație, pe care le masam în palmă. Mi-am rotit gâtul de câteva ori ca să mă destind și, când îmi găsisem cât de cât calmul, a sunat soneria de la ușă.

Căcat. Mi-am luat telefonul și am remarcat șocată că era deja 19:10. Cred că pierdusem aproape o oră probând haine și încercând să meditez, deși mie mi se păruse că trecuseră de fapt doar cincisprezece minute.

Căcat. Căcat. Căcat. Punând un halat pe mine, m-am dus la ușă și am apăsat butonul interfonului.

— Dex?

— Unicul.

L-am lăsat să intre. Nu era timp să mă îmbrac, dar am alergat la oglinda din baie să mă aranjez. Deși îmi făcusem părul mai devreme, schimbarea rochiilor îl răvășise.

Când am fost gata, am descuiat ușa și am așteptat. Dex a ieșit din lift și l-am privit în timp ce venea către ușa apartamentului meu. Doamne, chiar era frumos. Purta o jachetă sport neagră, pantaloni negri și o cămașă gri, fără cravată. Felul în care s-a îndreptat spre

ușa mea, plin de încredere și mândrie, a fost însă cel care mi-a făcut inima să bată cu putere. Ba chiar aveam fluturi în stomac când s-a apropiat de ușă.

Dex mi-a luat fața într-o palmă și mi-a dat un pupic. Apoi s-a apropiat de buzele mele și mi-a spus:

— Am crezut că vrei s-o luăm încet.

— Vreau.

— Când deschizi ușa în halat și te uiți așa la mine, nu este tocmai modul prin care arăți că vrei s-o iei încet.

Am dat din cap, încercând să-mi dezmoțesc creierul.

— Scuze. Am pierdut noțiunea timpului. Intră. Am nevoie doar de câteva minute.

Am deschis ușa și am intrat înăuntru, dar, uitându-mă înapoi, am văzut că Dex nu mă urmase. Stătea în pragul ușii.

— Cred că ar trebui să aștept aici.

— Ce? Nu fi ridicol. Intră.

S-a uitat spre sânii mei. Eram total acoperită, dar halatul meu de mătase nu făcea o treabă prea bună să-mi acopere sfârcurile întărite. Îmi împungeau dantela sutienului și mătasea halatului, arătând nerăbdătoare și excitate, exact cum mă simțeam. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— E vina ta.

— Vina mea?

— Da. Dacă nu erai așa de..., am zis, fluturându-mi mâna de sus în jos, ... așa de misterios și de sexy, nu te-ar fi salutat. Și m-ai și sărutat. La ce te așteptai?

A rânjit.

— Misterios și sexy?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Hai, intră și stai jos.

— OK, dar nu pot garanta că n-o să arăt sexy din cap până-n picioare.

Am dispărut în dormitor și l-am lăsat pe Dex să stea în bucătărie. După un alt tur în dulap, m-am hotărât la o rochie roșie care îmi plăcea mult. Era una dintre acele culori care întorceau capetele și o purtasem o singură dată, când ieșisem cu colegii într-un bar. Atrăsesem mai multă atenție în seara aia decât în toată viața mea. Atât de multă, că nu o mai purtasem de-atunci. În seara asta însă eram lacomă și voiam ca Dex să nu fie în stare să-și ia ochii de la mine, în același fel în care nici eu nu puteam să-mi iau ochii de la el.

Privirea lui Dex când am intrat în bucătărie mi-a confirmat că am luat decizia corectă. Se uita la o poză cu nepoatele mele, pe care o agătasem pe frigider și s-a întors când m-a văzut.

— Arăți..., a spus și apoi s-a strâmbat. Poate ar trebui să te schimbi?

M-am încruntat.

— Nu-ți place rochia mea?

— Îmi place la nebunie rochia.

— Nu înțeleg.

Dex a venit spre mine.

— Ești frumoasă. E clar că roșul e culoarea ta, dar rochia asta... voi intra în belele în seara asta și o știu.

* * *

Dex m-a dus într-unul dintre cele mai exclusiviste locuri din Upper West Side. Restaurantul Chapel era o fostă biserică transformată într-un restaurant de lux. Avea vitraliile clădirii originale și era renumit nu doar pentru ambianță, ci și pentru bucătăria variată. Îți lua săptămâni, dacă nu chiar luni, să faci o rezervare aici.

Desfăcându-mi șervetul, am spus:

— Te-aș întreba cum ai reușit să faci rezervare, dar bănuiesc că poți avea tot ce vrei în orașul ăsta.

— Ei, dacă nu e asta cea mai ironică afirmație a anului. Cu siguranță *nu pot* avea tot ce vreau. Dacă asta ar fi fost adevărat, aş fi fost sub masă chiar acum, cu capul între picioarele tale.

Mi-am încordat mușchii.

— Ești așa un nenorocit în călduri.

S-a jucat cu ceasul.

— Nu am încercat să ascund niciodată asta de tine. Iar fața ta se face mai roșie ca rochia asta superbă. Știi că îți place imaginea capului meu sub fusta ta, a gurii mele devorându-te. Recunoaște.

Am recunoscut.

— Este o imagine plăcută, da.

— Ai aflat pe parcursul discuțiilor noastre că sunt al naibii de priceput la ce fac în afaceri, dar ce nu ai aflat este cât de al naibii de priceput sunt la ce fac cu limba. Asta nu puteam descrie într-un interviu, bineînțeles. Este ceva ce va trebui să-ți arăt la momentul potrivit.

Dex avea o abilitate fantastică să pară serios când spunea lucruri porcoase în locuri publice. Pun pariu că cineva care ar fi privit de la distanță ar fi crezut că vorbeam despre afaceri. Eu, pe de altă parte, mă tot foiam pe scaunul meu.

A dat din sprâncene.

— Apropo, ți-am adus ceva.

— O, am zis zâmbind.

A scos ceva din buzunarul lui interior. Părea să fie un alt animal mic de lemn. Spre deosebire de cel pe care mi-l dăduse înainte — pe care mi-l dăduse Jay — ăsta nu era așa de bine cioplit.

— Am făcut asta pentru tine, mi-a spus mândru.

— Ce este asta?

— Este o capră. Nu se vede?

— Ba da. Văd, am mințit.

Nu puteam să-mi dau seama ce era.

— Asta ai făcut-o tu?

— Da. Am luat lecții de la un maestru al sculptatului. După ce o să termine cu mine, plănuiesc să-ți sculptez lumea întreagă, iubito.

— Chiar nu este necesar. De ce simți nevoia să continui această parte a jocului tău?

— Nu este vorba despre asta... deloc. Cred că, accidental, am început să respect o artă de care la început mi-am bătut joc. Acum chiar îmi place să învăț asta. De asemenea, mă aflu într-o competiție deranjantă, despre care doar eu știu, cu un băiețel de zece ani de pe YouTube, a zis zâmbind. Este ciudat?

— Da, am zis râzând. Dar tu ești un pic excentric și ciudat... într-un fel bun. Așa că ți se potrivește.

M-am uitat în jos și de-abia am putut vedea că era o capră.

— Țsta e un lucru valoros, totuși. O să-l prețuiesc chiar mai mult decât pe primul, pentru că este chiar de la tine.

— Bun, a zis, făcându-mi cu ochiul.

După ce am terminat de mâncat, atenția mi-a fost atrasă de un cuplu care de-abia intrase. Stăteau în fața noastră, în diagonală. Femeia era înaltă și superbă și mult mai tânără decât bărbatul. Părul ei blond era aranjat într-o parte și prins într-un coc jos. Avea un mic șirag de perle deasupra bluzei fără mâneci, din satin, de culoarea șampaniei. Își așezase pe scaunul de lângă ea o geantă roșie Birkin, care știam că probabil costa câteva zeci de mii.

Când însoțitorul femeii s-a ridicat de la masă, mi-am intersectat privirea cu a ei, apoi a început să tasteze ceva. Telefonul lui Dex a vibrat dintr-odată, făcându-l să se uite și să verifice. Apoi s-a întors și s-a uitat direct la blondă. Acum ea zâmbea direct spre noi.

Ce naiba?

— Futu-i, a șoptit.

— Femeia aia tocmai ți-a scris?

A strâns din dinți.

— Este Caroline.

Caroline.

Am simțit un gol în stomac. Deodată, femeia care păruse atractivă cu câteva secunde în urmă devenise de zece ori mai frumoasă în mintea mea — mai amenințătoare. Mi-am dat seama că gura care acum zâmbea fusese aceeași care se încolăcise ocazional pe „penisul lui frumos“.

Chinuită de gelozie, am întrebat:

— Ce ți-a scris?

Dex știa că nu putea să scape, așa că mi-a înmănat pur și simplu telefonul.

Caroline: Deci, ăsta-i motivul pentru care nu mă mai fuți...

I-am dat înapoi telefonul. Caroline a văzut că îmi arătase telefonul și a început iar să tasteze. Când telefonul lui a vibrat, am întrebat:

— Ce spune?

A întors șovăielnic telefonul spre mine.

Caroline: Să nu uiți să îi spui că îți place să te joci și anal.

Adrenalina a pus stăpânire pe mine.

— Pe bune? m-am rătoit. E bine de știut.

Dex arăta ca și cum era pe cale să se enerveze.

— Se joacă cu tine, Bianca. Pentru că vede că îmi citești mesajele.

Când tipul cu care era Caroline s-a întors la masă, mesajele au încetat și atenția ei s-a îndreptat către bărbatul mai în vârstă care o scosese în oraș.

— Îmi pare rău, a spus Dex.

— Este în regulă. Nu putem schimba nimic din ce s-a întâmplat înainte să ne cunoaștem.

A văzut clar că nu eram chiar în regulă, pentru că a spus:

— Hai să plecăm de aici.

— Nu. Atunci o să-și dea seama că m-am supărat. Nu vreau să-i dau satisfacția asta.

— Da, dar alternativa de a rămâne te face să te simți prost. N-o să accept asta.

Dex a pus un teanc de bani pe masă ca să plătească nota, s-a ridicat și mi-a făcut semn să-l urmez.

Mi-am ferit ochii de Caroline când am trecut pe lângă masa lor și am ieșit din restaurant. Ne-am îndreptat spre mașină, iar Dex i-a spus lui Sam să conducă prin împrejurimi până ne hotărâm unde să mergem.

Dex mi-a luat mâna într-a lui.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze din nou.

— Mă bucur că măcar am mâncat înainte să apară.

M-am uitat pe geam, apoi am spus:

— Nu am fost niciodată o persoană geloasă. Mi-aș fi dorit să nu mă deranjeze atât de mult.

Era greu să recunosc cum mă simțeam, dar văzând-o — și văzând mai ales cât de frumoasă era — chiar mă luase pe nepregătite. Într-un fel ciudat, m-a făcut să-l vreau și mai mult, pentru că mă simțeam brusc nesigură și posesivă.

— Cred că este adorabil că ești geloasă. Și este și o ușurare pentru mine, pentru că arată că îți pasă de mine într-un moment în care chiar aveam nevoie de confirmarea asta.

— Eu sunt cea care se simte nesigură acum. Ea era absolut uimitoare.

— Este frumoasă fizic, dar așa sunt o mulțime de femei. E nevoie de mai mult decât o față frumoasă ca să ajung la obsesie. De asta sunt aici cu tine, Bianca. Nu numai că ești singura femeie cu care aș vrea să fiu fizic acum, dar m-am îndrăgostit de mintea ta cu mult înainte ca penisul meu să devină imposibil de controlat în prezența ta.

Mi-a strâns mâna.

— Și vrei să vorbim de gelozie? Ai idee ce epavă am fost în fiecare secundă în care erai la întâlnirea aia? Dar e bine să fii deschis cu lucrurile astea. Ar trebui să fim sinceri în legătură cu sentimentele

noastre, mai ales dacă ne ajută să ne dăm seama ce simțim fiecare pentru celălalt.

Că tot vorbeam de sinceritate, ceva îmi stătea pe suflet de la o vreme. Era singurul secret pe care îl ținusem de la bun început. Îl făcusem să se simtă rău din cauza minciunii lui, când și eu ascundeam ceva. Simțeam că era momentul potrivit să-i mărturisesc ce mă adusese în primul rând la el.

Îmi transpiraseră mâinile.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Părând îngrijorat de tonul meu, și-a mai slăbit strânsoarea mâinii.

— Bine...

Gata, o spun.

— Te-am învinovățit pentru lipsa de sinceritate, dar nici eu nu am fost complet sinceră cu tine în legătură cu ceva. Este o informație pe care ți-am ascuns-o din ziua în care ne-am cunoscut.

— Spune-mi că nu are legătură cu un alt bărbat.

— Nu.

— Slavă Domnului.

— Adică... nu cum îți imaginezi.

— Despre ce vorbești?

— A existat un motiv pentru care m-am oferit voluntar să fac interviul cu tine. Nu a fost doar din curiozitate.

— OK. Atunci de ce?

— Tatăl tău a fost motivul.

— Tatăl meu...

— Da.

— Ce-i cu tatăl meu?

— Mama mea a lucrat pentru el.

— Mama ta... a lucrat pentru tatăl meu? Ce făcea la Montague?

— A fost secretara lui pentru o vreme.

— Glumești.

— Nu.

— Doamne, a avut atâtea secretare. Cât a lucrat pentru el?

— Nu știu. Câțiva ani.

— Ei, clar mai mult decât majoritatea.

— Știu. Tatăl tău a concediat-o, totuși, și asta a creat probleme financiare în familia noastră, pentru că depindeam de salariul ăla. Aparent, Dexter senior plătea foarte bine. Deveniserăm obișnuiți cu siguranța aia financiară.

— Ce s-a întâmplat după asta?

— Eram prea mică să îmi amintesc, dar, din ce mi-a spus mama, compania tatălui meu a trecut prin restructurări cam în aceeași perioadă și el și-a pierdut o mare parte din venituri. Cam pe-atunci au început problemele conjugale ale părinților mei. Tata a avut o aventură în perioada aia. Așa că faptul că mama și-a pierdut jobul a fost începutul sfârșitului.

— Și asociezi toate lucrurile rele care s-au întâmplat cu ce a făcut tatăl meu. A fost un fel de catalizator.

— Da. Îmi dau seama că nu a fost vina lui direct, dar m-a făcut să vreau cumva să mă răzbun pe el făcând interviul cu tine. Plănuisem inițial să-l fac dificil pentru tine. Dar apoi nu s-a întâmplat asta pentru că mi-am dat seama că nu semeni deloc cu tatăl tău.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus asta.

— Ei, cred că înțelegi nevoia de a ascunde un adevăr inconfortabil. A dat din cap.

— Sigur că înțeleg și nu te învinovățesc pentru că nu ai vrut să recunoști intențiile tale inițiale. Mi-aș fi dorit totuși să te deschizi în fața mea mai devreme. Nu ți-aș fi purtat pică. Nu mă știai atunci și, sincer, tatăl meu a fost un jeg uman, așa că aveai toate motivele să vrei răzbunare.

— Acum nu aș vrea să fac nimic care să te rănească, Dex. Te rog să mă crezi. Mă simt atât de prost gândindu-mă la vremurile alea.

— Știi ce cred?

— Ce?

— Amândoi am greșit. Mai ales eu. Cred că ne-am mințit și ne-am cerut iertare unul altuia destul. Ce-ar fi dacă nu ne-am mai

agăța de trecut? Și hai să nu mai lăsăm alți oameni să stea în calea fericirii noastre, chiar dacă este vorba de Jay cel fictiv, de Caroline sau de tatăl meu. Hai să trecem peste asta.

M-a sărutat pe frunte.

— Dacă nu mai ai și altceva de mărturisit?

— Nu mai am, i-am spus zâmbind. Ți mulțumesc că ai înțeles. Și ai dreptate. Să nu ne mai concentrăm pe trecut.

— Puteai să-mi spui ceva și mai grav și, sincer, Bianca, în punctul ăsta, aș fi trecut peste, pentru că te vreau al naibii de mult. Nu mai e cale de întors. Puteai să-mi spui că ai comis o crimă și acum aș fi adăpostit un fugar.

— Ești nebun, Dex.

— Știu că ai probleme de încredere și știu că am contribuit la ele, dar vreau să te ajut să îndreptăm puțin din răul făcut.

— Este mai mult decât ce s-a întâmplat între noi. Aventura tatălui meu, faptul că ne-a părăsit când eram atât de mică, chiar m-au făcut o persoană care în general nu are încredere. O fată nu are încredere în nimeni mai mult decât în tatăl ei. Faptul că a trădat-o pe mama când treceam printr-o perioadă grea m-a constrâns să mă aștept mereu la ce e mai rău. N-o să te las să iei asupra ta toată vina pentru ezitățile mele cu tine. Chestia asta merge mult mai departe de tine sau... de Jay.

— OK. Atunci am stabilit că amândoi avem aceeași frică.

— Aceeași?

— Da. Tu te temi că voi ajunge să semăn cu tații noștri și exact asta este și frica mea. Îmi e teamă că, deși știu ce e bine și ce e rău, sunt predispus genetic să fiu o persoană rea. Sincer, faptul că m-am dat drept Jay m-a făcut să mă gândesc și mai mult la asta. Faptul că am fost în stare să fac chestia aia — să te mint — a fost ca o dovadă în mintea mea că frica mea este justificată. Cât control am asupra propriilor acțiuni dacă am fost în stare să iau o decizie de genul ăla într-o secundă? Așa că și eu îmi fac griji, dar la un moment

dat trebuie să nu ne mai lăsăm conduși de frică și să vedem ce se întâmplă.

Avea dreptate.

S-a întâmplat să mă uit în jos atunci și am observat că arăta de parcă avea un șarpe în pantaloni.

— O, Doamne. Ești excitat?

— Da.

— Cum poți să ai o erecție când suntem în mijlocul unei conversații serioase?

— Chiar trebuie să întrebi asta? Când *nu* sunt excitat în preajma ta?

A arătat către cap.

— Îți vorbeam cu ăsta, dar celălalt cap al meu, cel de jos, are o minte proprie.

— Păcat că nu ești Jay, am glumit.

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă relația aia ar fi fost reală, n-am mai fi ieșit la întâlniri de ceva vreme deja. Probabil am fi fost acasă și am fi fost implicați în lucrurile pe care ți le imaginezi acum, l-am tachinat.

— Ești crudă. Îl urăsc deja pe tipul ăla destul.

Și-a pus mâna pe ceafa mea și mi-a tras fața lângă a lui, vorbindu-mi spre buze.

— Lasă-mă să te întreb ceva: cu ce mă aleg în seara asta?

— Păi nu am încredere în mine să rămân singură cu „penisul tău frumos”, deci nu vom merge nici la mine, nici la tine în seara asta.

— Bine... Atunci unde pot avea timpul meu limitat cu tine?

— Sincer, singurul loc în care aş avea încredere să te las să mă atingi ar fi într-un cinematograful aglomerat. Măcar acolo știu că nu s-ar ajunge prea departe cu atâția oameni în jurul nostru.

Fără ezitare, i-a spus șoferului:

— Sam, spre cinematograful Loews din Lincoln Square.

Capitolul 19

Dex

Perfect. Tot rândul din spate era gol. Ajunsesem așa târziu că nu mai existau bilete la filmele bune, dar nu conta. Nu venisem pentru filme.

Când lumina s-a stins, mi-am pus mâna pe genunchiul Biancăi. Măcar am încercat să urmărim începutul filmului — o comedie cu un jaf bancar.

După câteva minute, și-a întors capul spre mine. Bianca se uita la mine în loc să se uite la film, și am știut că ăsta era semnalul meu. Îmi dădea permisiunea tăcută să încep să fac ce știa că voiam venind aici.

Mă simțeam ca un adolescent, atât de excitat la gândul că o voi simți pentru prima oară. Întorcându-mi corpul spre ea în scaun, am luat-o de ceafă în timp ce i-am apropiat buzele de ale mele și am gemut în gura ei, sărutând-o flămând. Era ceva extrem de erotic să-ți testezi limitele într-o sală plină de lume. Faptul că aveam ultimul rând doar pentru noi era perfect oricum; nu se uita nimeni, dar tot aveai senzația că făceai ceva obraznic într-un loc public.

Cu fiecare atingere de limbă, voiam mai mult. Mi-am strecurat mâna pe coapsa ei și apoi sub rochie, până am ajuns la elasticul chiloților ei. Și-a mișcat șoldurile sub mâna mea, în timp ce mi-am băgat degetul dedesubt. Chiloții ei erau uzi. Era atât de excitată și m-a făcut să mă gândesc dacă fusese așa toată seara.

Am închis ochii de euforie, în timp ce îmi băgam și îmi scoteam degetul arătător și cel mijlociu în păsărica ei udă. Era atât de simplu să-mi imaginez cum ar fi fost ca penisul meu dureros de tare să fie înfășurat în ea. Știam că nu aș mai fi putut continua mult timp fără să cunosc senzația asta.

Am vrut să-i sug sânii, dar rochia ei nu-mi dădea voie decât dacă o desfăceam de la spate. În loc de asta, i-am devorat prin material, după care mi-am continuat drumul spre gura ei. I-am șoptit în ureche:

— De-abia aștept să te fut.

— Te-aș fi lăsat dacă nu eram aici. De-asta *suntem* aici.

— Știu.

Și-a trecut degetele prin părul meu și m-a sărutat și mai puternic. Am continuat să o fut cu degetele în timp ce-i masam clitorisul cu degetul mare. Când s-a încordat de mai multe ori, lipită de mâna mea, am știut că-și dă drumul. Nu îi luase mult.

Nu era nimic mai sexy decât să o urmăresc cum zbiară în tăcere în timp ce atinge orgasmul. De-abia așteptam să o aud când și-ar fi dat drumul cu mine în ea, în intimitatea dormitorului meu.

Când nu s-a mai mișcat, mi-am scos degetul și l-am băgat în gură, savurând fiecare părticică din ea.

Și-a pus mâna pe erecția mea și mi-a șoptit la ureche.

— Dacă am avea ceva să ne acoperim, ți-aș întoarce favoarea.

În acel moment, am știut că o piesă de îmbrăcăminte avea să fie sacrificată.

Mi-am dat jos jacheta și m-am acoperit. Mâna ei s-a strecurat dedesubt și mi-a desfăcut fermoarul. Scula mea umflată s-a ridicat liberă și Bianca a început să o frece ușor. Lăsându-mi capul pe spate, m-am întrebat cum naiba aveam să rămân tăcut când se simțea mai

bine decât orice îmi aminteam, în afară de ceea ce îi făcusem ei cu câteva minute mai devreme.

Aproape mi-am dat drumul când și-a lins palma și a re poziționat-o pe penisul meu. A început să maseze mai tare și, în câteva secunde, mi-am dat drumul în mâna ei în timp ce trupul meu flasc a căzut înapoi pe scaun. Mâna ei udă m-a distrus complet.

Bianca a zâmbit ca un drăcușor când mi-am folosit jacheta de firmă să șterg discret sperma. Nu mai făcusem una ca asta din primii ani de liceu.

— Nu voi duce asta la curățătorie.

— Sper că nu era jacheta ta favorită.

— A costat doar două sute de dolari, dar laba aia a făcut sigur mai mult.

— Nu mi-am dat seama că a fost atât de scumpă. Trebuia să-mi folosesc gura.

— Ești malefică, Georgy Girl, am spus, apoi mi-am lipit buzele de ale ei.

* * *

— Când ne vedem din nou?

Stăteam în spate, în mașină, și aproape ajunsesem la ea. Nu mă interesa că păream disperat și că o întrebasesm același lucru și cu o zi înainte. Mingea era în terenul ei. De ce să pretind că nu era?

— Măine seară am o chestie legată de muncă. Nu voi ajunge acasă decât foarte târziu.

— Munca aia nu este Eamon, nu?

A zâmbit.

— Nu, dar dacă ar fi fost, ar fi fost muncă și nu o întâlnire. Nu aș masca o întâlnire într-o chestie legată de muncă.

Aveam degetele împreunate și stăteam unul lângă altul.

— Sper că vrei să spui că nu ai masca o întâlnire pentru că nu plănuiești să ai vreuna. În afară de cele cu mine.

Și-a lovit umărul de umărul meu.

— Țsta este felul tău de a-mi cere să avem o relație exclusivă?

— Mă aștept ca, dacă eu nu te fut, să nu fie nici altcineva în tine.

— Ești atât de vulgar.

Am dat din umeri.

— Poate. Dar poți să-mi spui că nu te deranjează gândul ca penisul meu să fie în altă femeie?

— Nu. Sigur că mă deranjează.

— Atunci am stabilit. Scula mea va continua relația doar cu mâna mea până când păsărica ta va decide să îi curme suferința.

A râs.

— Ești atât de romantic.

Am oprit lângă trotuarul de lângă blocul ei și nu am făcut nicio mișcare să îi deschid ușa.

— Nu te las să ieși din mașina asta până când nu îmi spui când ne revedem.

— Ce zici de poimâine? Joi.

— Am o întâlnire de afaceri în Boston.

— Păi, vineri am planuri de cină acasă la mama. Are grijă de nepoatele mele peste noapte, ca sora mea și soțul ei să poată ieși la o întâlnire și să aibă casa pentru ei după. Dar ești mai mult decât binevenit să vii dacă vrei.

— Este stabilit, am spus imediat.

A chicotit la nerăbdarea mea.

— Poate înainte să fii de acord, ar trebui să te avertizez că nepoatele mele sunt niște mici teroriste.

Mi-am adus aminte că și Caroline mă rugase odată să merg la o chestie de familie. Am găsit o scuză înainte chiar ca invitația să-i iasă complet pe gură. Totuși, cu Bianca nu am avut nicio ezitare. Chiar mai ciudat de atât era faptul că, deși descrisese o imagine de care în mod normal aș fi fugit, m-am surprins gândindu-mă că poate văzând-o în acțiune cu copiii surorii ei ar fi fost o frântură din viitorul meu.

Am dus mâinile noastre împreunate la gură și am sărutat-o pe a ei.

— Nu mă sperii atât de ușor.

— Spune asta după ce o le cunoști pe gemenele din iad și după ce îți petreci timpul în mașină la ora de vârf spre Staten Island.

Întorcându-mă cu fața la ea, i-am luat obrazii în palme.

— Ai zis cumva oră de vârf? Mă pot gândi la câteva modalități prin care putem să facem timpul să treacă mai repede aici, în spate, vineri seara pe drumul spre Staten Island. O să-mi aduc o jachetă ieftină de data asta.

Capitolul 20

Bianca

Am avut o schimbare de planuri vineri seara. Interviuul meu de după-amiază avea loc în New Jersey și i-am spus lui Dex să ne întâlnim la mama decât să mă întorc în Manhattan prin Staten Island, la oră de vârf, doar ca să fac cale îtoarsă. În plus, după ce m-am gândit la întâlnirea mamei cu Dexter *Truitt*, am decis că ar fi fost mai bine să vorbesc în particular cu ea despre cine era tatăl lui Dex. Trecuseră atâția ani de când mama își pierduse jobul și de când părinții mei divorțaseră, dar dacă eu îi purtasem pică lui Dex din cauza acțiunilor tatălui său, exista posibilitatea ca și mama să simtă același lucru. Sau mai rău.

— Hei, Numărul Unu.

Am intrat în casa mamei, iar Faith, una dintre fetițele surorii mele, a alergat să mă întâmpine la ușă. S-a împleticit printre picioarele mele și am ridicat-o pe micuța de patru ani în aer. Fața ei era mânjită de ciocolată și avea pe cap o bentiță cu mici coarne roșii, cele care de obicei vin la pachet cu un costum de drac.

— Ți-au ieșit în sfârșit coarnele, hă? Știam că sunt pe undeva pe-acolo și era doar o chestiune de timp.

Am pus-o pe șold și am pornit în căutarea celui alt monstruleț. Era liniște. Speram că nu o legaseră deja pe mama pe undeva.

— Mamă?

— Aici, draga mea! s-a auzit vocea mamei din bucătărie. Când am intrat, am găsit-o pe Hope, geamăna lui Faith, stând pe un scaun și amestecând ceva la masă, purtând aripi albe de înger la spate. Mama tocmai lua bolul mare, argintiu de sub mixer. Mi-a zâmbit cald.

— Am două asistente astăzi.

Sărutând-o pe Faith pe frunte, am zis:

— Văd, iar una dintre ele este costumată.

— Sunt un înger, mătușă Bee!

— Nu prea cred, dar aripile tale sunt frumoase. V-a dus bunica să faceți cumpărături la magazinul de costume astăzi?

Faith a dat din cap cu rapiditate.

— A zis că ne machiezi tu mai târziu.

— O, așa a zis?

Mama m-a pupat pe obraz.

— De fapt nu le-am spus asta. Nu am discutat deloc despre machiaj azi.

S-a întors către nepoata mea.

— Faith, ce ți-a zis mama despre minciună?

Faith și-a acoperit nasul cu ambele mâini.

— Nu mint.

Mama și cu mine am chicotit, apoi Faith a vărsat peste tot pe masă și pe podea chestia în care amesteca, după care Hope și-a lipit jumătate de păr de lingura de mixat pe care i-o dăduse mama pentru a-i ține gura ocupată în timp ce curățam mizeria pe care o făcuse Faith.

Într-un final, după ce am terminat de curățat bucătăria și pe cele două teroriste, am pus un DVD cu *Full House* și i-am turnat mamei un pahar de vin.

Ne-am așezat la masa din bucătărie de unde le puteam vedea și pe fete, care se uitau la TV în living.

— Povestește-mi despre bărbatul ăsta cu care te vezi și care vine în vizită.

Am luat o gură mare de vin înainte să răspund.

— Păi... este un om de succes, frumos și deștept.

— Pare perfect până acum.

— Sigur nu e perfect. De fapt, am început pe picior greșit, dar am reușit să depășim momentul. Cred că asta îmi place cel mai mult la el. Nu pretinde că e perfect. Când a greșit, nu a încercat să-și caute scuze. Și-a asumat ce a făcut.

Zâmbetul mamei era trist când s-a uitat în jos.

— Să îți asumi greșelile este important într-o relație.

Știam că vorbea de tata. Chiar și după atâția ani, ceea ce făcuse încă o întrista. I-am acoperit mâna cu mâna mea.

— Pot să te întreb ceva, mamă?

— Sigur.

— Dacă tata ar fi recunoscut ce a făcut și și-ar fi asumat asta, crezi că ați fi rămas împreună? Ai mai fi putut să ai încredere totală în el după ce îți trădase încrederea?

— Draga mea, nu a fost vina tatălui tău că nu am rămas împreună.

Niciodată în cincisprezece ani de când se despărțiseră, mama nu-mi povestise ce îi făcuse tata. Era genul de mamă care voia să ne protejeze cu orice preț, dar eu și sora mea auziserăm destule certuri despre aventura lui încât să ne dăm seama care era adevărul.

S-a auzit soneria și m-am uitat la ceasul de la cuptorul cu micro-unde. Pierdusem noțiunea timpului.

— Cred că este Dex. Nu mi-am dat seama că este așa târziu.

— Dex?

— Da. Numele lui este Dexter, dar i se spune Dex.

Aveam de gând să-i spun altă dată și numele de familie. Poate că era mai bine așa. Întâi ajungea să îl cunoască independent de resentimentele pe care le-ar fi putut avea față de tatăl lui.

— Mă duc la ușa.

— Scot negresele din cuptor.

Am respirat adânc înainte să deschid ușa. Trecuseră doar câteva zile de când îl văzusem pe Dex, dar mă gândisem la el non-stop de la noaptea petrecută în rândul din spate al cinematografului. De fapt, îmi fusese greu să mă gândesc la altceva *în afară* de Dexter Truitt în ultimele zile. Inima mea scăpase deja de sub control când am deschis ușa și i-am văzut fața frumoasă.

Dex mi-a zâmbit și jur că genunchii mi s-au înmuiat ca unei adolescente. Ținea un buchet mare de flori colorate într-o mână și o sticlă de vin în cealaltă. Aplecându-se, m-a sărutat ușor pe buze și a privit peste umărul meu în cameră. Gemenele erau lipite de televizor.

— Sunt OK acolo pentru o clipă? a șoptit.

— *Full House* este mai bun decât banda adezivă și frânghia.

Dex și-a pus brusc o mână în jurul taliei mele și m-a tras afară, închizând ușa în urma mea. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, m-am trezit cu spatele lipit de ușa. M-a sărutat cu pasiune.

— Mi-a fost dor de tine, a suspinat când s-a desprins de mine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Și-a apropiat fruntea de a mea și ochii lui au căzut pe decolteul meu. Alesesem o rochie cu un decolteu mai adânc decât purtam în mod normal.

— Gura mea vrea atât de mult să guste din ele. Am sărit peste etape.

— Nu aici.

— Nu. Nu aici, dar în seara asta.

Mi-am dres glasul.

— OK.

— OK?

Am dat din cap.

— Etapa asta mai târziu, dar să nu încerci să mă duci în pat.

A închis ochii.

— Sunt pe cale să o întâlnesc pe mama ta. Poți te rog să nu folosești cuvinte cum ar fi *să mă duci în pat*? Sunt deja în dezavantaj fiind un Truitt, nu vreau să creadă că nu pot nici măcar să-mi controlez erecțiile.

M-am uitat în jos.

— Da. Apropo de asta...

* * *

Dex se purta ciudat. Nu îmi dădeam seama dacă se supăraseră că nu îi spuseseam mamei cine era înainte să vină sau dacă, de fapt, se simțea inconfortabil că era acasă la mama. Stătea încordat și îi puteam vedea tensiunea pe față. Era și neobișnuit de tăcut. Când sora mea a sunat să întrebe de fete, mama s-a dus în living să le dea pe ele la telefon și eu am profitat de asta ca să-l chestionez pe Dex în timp ce puneam în vază florile pe care i le adusese mamei.

— Este totul în regulă?

— Da.

M-am încruntat.

— De ce simt că ești supărat pe mine? Te-ai supărat că încă nu i-am spus mamei cine este tatăl tău? Pentru că aveam de gând să o fac... încă am. Bănuiesc că am tras de timp până am rămas fără și pe urmă m-am gândit că vreau să te cunoscă înainte pe tine și să nu fie influențată de ceva ce nu are legătură cu persoana ta.

Dex a închis ochii.

— Nu este asta.

— Atunci ce te deranjează?

— Care este prenumele mamei tale?

— Eleni.

— Am recunoscut-o. Nu mergeam des la tata la birou, dar cred că am întâlnit-o la un moment dat, pentru că imediat ce am văzut-o i-am recunoscut fața.

— Dar ea nu a părut să te recunoască. Te face să te simți inconfortabil că tu știi cine este ea, iar ea nu știe cine ești tu? Pentru că îi spun chiar acum dacă vrei.

— Vezi ironia din întrebarea asta?

Nu o văzusem până nu mi-o arătase el.

— Da, dar de data asta este vina mea că nu ești sincer. Eu te-am pus în situația asta. Nu este la fel ca atunci când nu erai sincer cu mine.

— Mă simt la fel de prost să o fac.

— Păi îi spun. Nu vreau să te simți inconfortabil.

— Nu. Nu-i spune. Cel puțin nu cât sunt aici în seara asta. Mă simt destul de nasol că văd fața unuia dintre oamenii mulți cu care s-a purtat tata de căcat. Îmi pare rău că ți-a afectat familia, Bianca. Chiar îmi pare.

Mi s-a rupt inima un pic. Știam cum era să crești cu un tată ale cărui acțiuni nu te fac mândru. Din câte știam, tatăl meu o rănise doar pe mama. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să trăiesc în umbra unui bărbat care își făcea soția de răs cu aventuri publice și își concedia angajații loiali fără să-i pese.

— Tu nu ești tatăl tău. Am spus că o să lăsăm trecutul în spate. Te rog, nu te simți prost pentru ceva cu care n-ai nicio legătură. Până la urmă, chiar și resentimentele mele pentru tatăl tău erau deplasate. Sigur, familia mea s-a chinuit un pic când mama și-a pierdut slujba, dar multe familii trec prin perioade financiare grele. Acțiunile tatălui meu au fost cele care au dus la destrămarea familiei. Cred că voiam să învinuiesc pe altcineva. Este vremea să mă maturizez și să recunosc cine a greșit.

Am terminat de aranjat florile și Dex m-a tras aproape de el. Mi-a mângâiat obrazul și apoi s-a aplecat să mă sărute, dar momentul a fost întrerupt de un anumit drăcușor. Neînfrică, a alergat spre Dex.

— Cine ești tu?

Fusese atât de hipnotizată să se uite la TV încât nici nu-l observase trecând cu mine prin living, spre bucătărie. Dex s-a dat jos de pe scaun și s-a aplecat să vorbească cu Faith la nivelul ei.

— Eu sunt Dex. Prietenul mătușii tale Bianca.

— Dormiți în același pat?

Am făcut ochii mari.

— Faith! Ce întrebare e asta?

M-a ignorat și a continuat să vorbească cu Dex.

— Când merg la mătușa Bee acasă, mă lasă să dorm cu ea în pat. Când tati e plecat cu munca, mami mă lasă să dorm cu ea în pat. Dacă o să dormi în patul mătușii Bee, atunci eu va trebui să dorm pe jos.

Dex și-a țuguia buzele, dar i-a răspuns cu sinceritate.

— Nu va trebui să dormi pe jos.

— O să te căsătorești cu mătușa Bee?

Dex a răspuns înainte să pot face eu asta.

— Dacă sunt norocos, poate, într-o zi.

— Pot să fiu fata cu florile? Pentru că e doar una și sora mea se scobește în nas, așa că nu o vrei pe ea.

Am început să râd după care mi-am dat seama că Hope intrase și o auzise pe sora ei.

— Nu mă mai scobesc în nas!

Faith s-a aplecat către Dex, cu un zâmbet de drăcușor, și i-a șoptit:

— A încetat ieri să facă asta.

Fetele astea aveau să fie niște diavolițe în adolescență.

La cină au fost o grămadă de dezvăluiri și de certuri între inger și drăcușor. Între ele, mama și cu Dex au vorbit o grămadă. Era clar un cuceritor și era interesant să-l văd în acțiune. Mama pusese un CD vechi cu Duke Ellington ca muzică de fundal în timpul cinei și el a remarcat imediat afinitatea ei pentru jazz. Apoi a cucerit-o înșirând cântecele lui favorite de la artiști de jazz ca Lester Young sau Bill Evans, de care eu nu auzisem. La finalul cinei, numele lui Dex ar fi putut fi Manson și eu n-aș mai fi fost îngrijorată. A insistat ca eu și mama să stăm jos în timp ce el și fetele strâng masa. Toată scena a fost comică de privit. Sorbeam vinul, în timp ce el ridica pe

rând câte-o fetiță ca să pună vasele la locul lor. Dacă nu aș fi știut mai bine, aș fi crezut că are abilitatea de a domestici bestii sălbatice de patru ani.

— Îmi place de el. Pare sincer, a spus mama.

Dex se aplecase să pună ceva în mașina de spălat vase, iar eu aveam ochii ațintiți pe felul în care blugii îi îmbrățișau fundul ferm.

— Și mie îmi place de el.

Eram la jumătatea unei guri de vin când mama a zis oftând:

— Are un tată drăguț pentru bătrâna ta mamă?

M-am înecat, scoțând vinul pe nas. Mă ardea ca naiba.

Mama a râs până când, într-un final, m-am oprit din scuipat și mi-am recăpătat suflul.

— Ce? Sunt bătrână, nu moartă.

În drumul spre apartament, l-am lăsat pe Dex să treacă la etapa a doua. Râdeam în timp ce el mă pipăia discret pe bancheta din spate a mașinii. A reușit chiar să guste din ce voia în timp ce mă ascundea de șofer și de celelalte mașini. Cine ar fi știut în câte feluri poți folosi o jachetă sport?

Când am oprit la apartamentul meu am observat o umflătură considerabilă în pantalonii lui.

— Vrei să... intri înăuntru?

— Depinde unde mă inviți să intru. Mă inviți sus și nu am voie să te ating sau mă inviți să *intru înăuntru*?

Corpul meu dorea asta mai mult decât puteam explica. Mi-am strâns coapsele ca să alung dorința care ardea între picioarele mele. Cu toate astea, nu eram încă pregătită să ajung acolo cu Dex. Și nu mă abțineam pentru că nu aveam încredere în el — inima mea părea că trecuse peste neîncrederea pe care mă făcuse să o simt inițial. În schimb, îmi dădeam seama că a face sex cu Dex avea să însemne ceva... posibil ceva monumental în viața mea. Și poate că eram un pic speriată. M-am întors spre el.

— Te vreau mai mult decât am vrut pe cineva vreodată.

Dex s-a uitat în ochii mei.

— Asta este bine, pentru că sentimentul este reciproc. Simt totuși că nu e finalul propoziției. Urmează un *dar*...

Am zâmbit.

— Aș vrea să nu urmeze. Doar că...

Habar n-aveam cum să exprim în cuvinte ceea ce simțeam. Eram confuză din cauza propriilor emoții, lucru care mă făcea să-mi fie greu să mă explic.

M-am uitat în jos, încercând să-mi ordonez gândurile în propoziții coerente, dar Dex și-a pus două degete sub bărbia mea și a ridicat-o până ni s-au întâlnit privirile.

— O să aștept cât e nevoie. Nu contează de ce nu ești pregătită. O să fiu aici când vei fi.

— Mulțumesc.

Ne-am sărutat o vreme după ce Dex m-a condus la ușă, dar nu a avut nicio tentativă de a intra. Când ne-am spus la revedere într-un final, mi-am sprijinit capul de ușă și i-am ascultat pașii îndepărtându-se până când nu s-au mai auzit. Nu mă mai gândisem la asta de mult, dar o amintire cu tata, din noaptea în care se mutase de acasă, mi-a revenit în acel moment. Stăteam în camera mea plângând, în timp ce el făcea drumuri cărându-și cutiile la mașină. Nu voiam să-l văd, dar nici nu puteam să mă opresc să-l ascult. Mi-am adus aminte cum îi ascultam fiecare pas clincănind pe gresia de pe hol. Ultima dată când s-a dus la mașină, nu mi-am dat seama că era ultima dată. I-am ascultat pașii ieșind pe ușă, cum sunetul devenea din ce în ce mai îndepărtat. Apoi am așteptat sunetul întoarcerii. Nu s-a întors niciodată. Nu a mai călcat în casa noastră vreodată. Plecase.

Capitolul 21

Dex

Bianca era plecată din oraș în următoarele trei zile, într-o excursie pe Coasta de Vest, pentru un interviu. Deși simțeam că relația noastră trecuse peste rahatul pe care-l făcusem, ceva încă mă neliniștea. Îmi storsesem creierii ca să-mi dau seama de ce mama Biancăi mi se păruse atât de cunoscută, dar nu reușeam să-mi aduc aminte unde ne întâlniserăm. Ea nu păruse să mă recunoască pe mine. Anii trecuseră și nu mai eram un adolescent.

Toată ziua am fost prins la birou. Deși puteam să mă afund în muncă, aveam o senzație tulburătoare care nu-mi dădea pace. Până la finalul zilei, se amplificase și m-a făcut să-mi pierd concentrarea. Incapabil să mă concentrez, am luat telefonul și am decis să-l sun pe tata. La al doilea țârâit a intrat secretara mea care mi-a lăsat pe birou un maldăr de foi pe care le copiase. Am închis telefonul, gândindu-mă că nu era tocmai bine să-l sun să-i cer detalii și, în schimb, i-am spus lui Josephine:

— Înainte să pleci astăzi poți face niște aranjamente pentru o călătorie de ultimă oră?

— Trebuie să zbor la prima oră a dimineții. De asemenea, o să am nevoie de o mașină închiriată când ajung.

— Sigur. Unde trebuie să ajungeți?

— În West Palm Beach. Mă duc să-l văd pe tata.

* * *

Cu siguranță, Aeroportul Internațional Palm Beach era total diferit de JFK. Totul părea că se mișcă mult mai încet. Era un lucru ciudat să te simți aproape relaxat într-un aeroport. Era o cu totul altă atmosferă aici.

Pentru că stăteam doar o noapte, nu aveam bagaj de cală. L-am sunat pe tata imediat ce am ieșit pe ușile de sticlă. Căldura și umezeala de afară aproape că mi-au topit fața instant.

— Tată, unde ești acum? Tocmai am aterizat la PBI.

— Sunt pe moarte și nu știu? a glumit.

— Ce vrei să spui?

— De ce altceva m-ai vizita? A trecut atâta timp de când nu ai mai trecut pe-aici.

— Ei, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva important și m-am gândit să împușc doi iepuri dintr-o lovitură și să te și văd. A trecut ceva vreme.

— Clar a trecut.

— Ești acasă?

— De fapt, nu sunt. Sunt la The Breakers.

— Ne întâlnim acolo. Acum îmi iau mașina închiriată și mă îndrept într-acolo.

— OK, fiule. Ne vedem curând.

După ce am ridicat Mercedesul, am condus peste podul care lega West Palm Beach de insula exclusivistă Palm Beach. Conducând pe lângă faimosul club Mar-a-Lago cu înaltele lui garduri vii, mi-am adus aminte cum, în copilărie, m-au târât ai mei la o petrecere acolo.

unde l-am întâlnit pe Donald Trump. Am petrecut multe ierni și vacanțe în această comunitate privată, elegantă.

Pe drum am remarcat că în dreapta mea se vedea oceanul colorat acvamarin. La stânga mea erau vilele, unele în stil spaniol, altele cu o arhitectură mai modernă și multă sticlă. Turisții și rezidenții mergeau relaxați pe trotuare, îmbrăcați în costume de plajă și arătând de parcă n-ar avea nicio grijă pe lume. Îi invidiam.

Am ajuns într-un final la The Breakers, un resort în stil renescentist unde tatăl meu se întâlnea des cu alți directori executivi pensionați. Știam că-și petrecea o grămadă de timp și la un club al milionarilor, pe Peruvian Avenue.

Briza palmierilor a fost o primire contrastantă cu viața urbană. Nu m-am putut abține să nu îmi doresc ca Bianca să fi fost aici cu mine, în aerul proaspăt. Asta mi-a amintit să rezerv o vacanță pentru noi atunci când avea să fie pregătită. Mi-am imaginat cât de frumos ar fi fost să ne jucăm împreună aici, pe plajă. Știam că fundul ei fantastic ar fi arătat spectaculos în bikini.

Intrând în hotel, mi-am amintit de ce îi plăcea tatălui meu. Întregul oraș era la picioarele bogaților. Se simțea complet în elementul lui. Era o explozie somptuoasă de bani și pasteluri. I-am dat mesaj în parcare cu valet și ne-am întâlnit în hol. M-a îmbrățișat rapid și m-a mângâiat pe spate.

— Dex, îmi pare atât de bine să te văd, fiule.

— Da. Și mie.

Nu știu dacă era lumina de vină, dar tata arăta mult mai bătrân decât ultima dată când îl văzusem. În ciuda acestui lucru, era într-o formă destul de bună pentru vârsta lui pentru că-și făcuse un obicei să fie activ în fiecare zi.

— Tocmai luam prânzul pe balcon. Somon afumat și capere pregătite de Chef Jon. Hai să stai cu noi.

— Care noi?

— Myra și niște prieteni.

Myra era cea mai recentă soție a tatălui. Arăta ca mai toate femeile de aici: blondă strident, îmbrăcată în Chanel și trecută prin multe operații estetice. Să nu uit de câinele pufos care stătea lângă ea tot timpul. Eram destul de sigur că și Caroline avea să se transforme în Myra cândva.

— De fapt, speram să vorbim în privat.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări.

— Bine. Lasă-mă să le spun că revin. Putem face o plimbare pe plajă.

— Sună bine.

Mă îmbrăcasem pentru ziua de azi cu pantaloni kaki și un tricou polo roz. *Când ești la Roma...*

După ce s-a întors, ne-am aventurat către apă. Ridicându-mi pantalonii și ținându-mi într-o mână pantofii, am mers pe lângă tata printre valurile care se spărgeau din cauza fluxului. Mi se spărgeau scoici sub picioare și câțiva pescăruși aproape că mi s-au lovit de cap în timp ce zburau.

— Ce s-a întâmplat cu situația de care mi-ai spus? Fata pe care ai mințit-o în legătură cu identitatea ta? a întrebat.

— Păi, miraculos, a decis să mă ierte. Lucrăm la relația noastră. Nu i-am câștigat încrederea sută la sută încă. Ea e de fapt motivul pentru care am venit să te văd. Ca să fiu mai specific, mama ei e motivul.

— Ce-i cu mama ei?

— A lucrat pentru tine. Ai concediat-o cu ani în urmă.

Tatăl meu a râs.

— Asta restrânge oamenii la vreo câteva sute, atunci.

— Am cunoscut-o seara trecută și am recunoscut-o imediat, ceea ce a fost ciudat. Cred că a lucrat pentru tine mai mult decât majoritatea, pentru că nu îmi aduc aminte mulți oameni din vremea aia.

— Cum o cheamă?

— Eleni George.

S-a oprit deodată pe loc și s-a întors spre mine, privindu-mă în ochi.

- Eleni Georgakopoulos.
- Nu, Eleni George.
- Georgakopoulos. Este Eleni Georgakopoulos.

S-a îndreptat spre o stâncă.

- Stai jos. Am nevoie de o pauză.
- Ești sigur că numele ei era Georgakopoulos?
- Da.
- Stai puțin.

I-am scris repede un mesaj Biancăi.

Dex: Gând aiurea. Nu te-am întrebat niciodată... George nu sună ca un nume grecesc. Este prescurtarea de la altceva?

A răspuns imediat.

Bianca: Da. L-am scurtat cu mulți ani în urmă pentru muncă. Nimeni nu putea să-mi pronunțe numele. Numele meu legal este de fapt Georgakopoulos.

Dex: E bine de știut.

- Ce a spus? a întrebat tata.
- A spus că numele ei real este Georgakopoulos.
- A dat din cap.
- Lasă-mă să ghicesc. Fata ta... are ochi mari căprui-auriu, păr superb negru și forme mortale?
- Da.
- Așchia nu sare departe...
- Dacă erai așa de atașat de mama ei, de ce ai concediat-o?
- De ce am concediat-o? a răs tata neîncrezător. Asta ți-a spus?
- Da. Bianca a spus că ai concediat-o pe Eleni și asta le-a distrus familia din punct de vedere financiar. A dus la un lanț de evenimente după care nu și-au mai revenit niciodată.

— Lasă-mă să-ți spun ceva despre Eleni Georgakopolous. Și îți pot spune asta pentru că suntem amândoi adulți, dar și pentru că nu mai sunt cu mama ta.

— Ce?

— Femeia era ca... un napalm sexual. N-am trăit niciodată în viața mea ce am trăit cu ea.

— Sexual ce? Poftim?

— Eleni a fost secretara mea, da. Eu eram șeful ei, dar am fost și iubiți, Dex. Îl înșela pe soțul ei cu mine.

— Ce?

— A durat câțiva ani. Nu a fost singura femeie în perioada aceea, bineînțeles — îl știi pe bătrânul tău tată —, dar a fost singura memorabilă.

Mi se făcea rău să mă gândesc la tatăl meu împreună cu mama Biancăi.

— Stai... trebuie să dai înapoi.

— Bine. Îți explic tot ce vrei.

— Îl înșela pe soțul ei... cu tine și apoi ai mai și *concediat-o*?

A dat din cap.

— Nu. Nu am concediat-o niciodată. Soțul ei a aflat de aventură și a obligat-o să demisioneze. Poate le-au spus copiilor altă poveste. Nu aș fi putut să o concediez, pentru că nu puteam să renunț la ea. Nu aș fi lăsat-o niciodată să plece. Îmi crease dependență.

— Doamne, asta e o treabă bolnavă. Și a durat ani de zile?

— Da. Cu pauze.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce-i așa greu de crezut? Dacă fiica ei este atât de frumoasă cum era ea, sigur poți înțelege.

— Nu. Nu pot înțelege în primul rând cum ți-ai înșelat soția, pe mama mea. Dar să distrugi cu bună știință mariajul *altcuiva*? Asta chiar nu pot înțelege.

— Soțul ei nu i-a oferit niciodată ceea ce avea nevoie.

— Ți-a spus ea?

— Da. Ea însemna mult mai mult decât a crezut el vreodată. El voia ca ea să fie doar o soție serviabilă, dar ea era o armă de foc pe dinăuntru. Soțul era aparent un bărbat bun și muncitor, dar nu o înțelegea și nu era... afectuos.

— Și tu erai... afectuos? Nu pare stilul tău.

— Poate aventuros e un termen mai bun. I-am dat ce *avea nevoie*. Vrei să-ți explic pe litere ce înseamnă asta?

— Nu. Scutește-mă, te rog.

— Ceea ce am avut era foarte pasional, câteodată nestatornic. În final, ea a decis că vrea să-și salveze căsnicia de dragul copiilor. Atunci s-au încheiat lucrurile între noi, dar, din ce îmi spui, nu s-a terminat bine pentru ea. Bănuiesc că încrederea trădată nu a mai putut fi salvată. Îmi pare rău pentru orice rol am jucat în destrămarea familiei ei, dar nu regret povestea noastră. A fost una dintre cele mai memorabile perioade din viața mea. Încă mă mai gândesc la ea din când în când și asta este ceva foarte rar la mine.

— Nici nu știu ce să zic. Aș vrea să fiu furios pe tine, dar bănuiesc că nu aveai de unde să știi că într-o zi o voi întâlni pe fiica ei și mă voi îndrăgosti de ea.

— Cu siguranță nu aveam.

— E foarte grav. Bianca și cu mine ne-am promis că nu vor mai exista secrete între noi. Cum o să-i spun că mama ei nu este sfânta care crede ea că ar fi? Cum spui cuiva că întreaga viziune asupra copilăriei sale este total eronată?

Tata a părut că se gândește la întrebarea mea și a spus:

— OK. Ascultă. Poate că nu vei fi de acord cu ceea ce am să-ți spun, dar o s-o spun oricum.

— Ce?

— Cred că uneori în viață sunt excepții de la regula că „sinceritatea este cea mai bună politică”. Într-un astfel de caz, nimeni nu are de câștigat nimic dacă îi spui ce știi. Gândește-te, Dex. Ce se întâmplă dacă îi spui și Eleni neagă? Ce faci atunci?

L-am contrazis.

— Sau, din contră, când Eleni află cine sunt... dacă i se confesează fiicei ei oricum?

— Atunci faci pe prostul. Nimeni nu trebuie să știe că am avut această conversație. Eu sigur nu voi spune nimănui.

— Nu știu. Chiar nu cred că pot păstra secretul ăsta.

— Una e să spui adevărul când este spre binele cuiva, dar din asta nu poate ieși nimic bun. Tot ce spun este să te gândești. Nu te grăbi. Nu există nicio logică să arunci acum o astfel de bombă. Au trecut atâția ani. Lasă lucrurile cum sunt. Cred asta cu tărie. Dacă Eleni vrea să recunoască, las-o pe ea, dar nu este responsabilitatea ta să explici.

Uitându-mă la un avion care zbura deasupra capetelor noastre, am spus:

— Trebuie să mă gândesc serios la asta.

— Încearcă să nu te stresezi. Viața e prea scurtă. Învăț asta zi de zi, când îmi văd prietenii murind de infarct în stânga și-n dreapta.

S-a ridicat de pe stâncă și a dat cu piciorul în nisip.

— Haide. Ce zici de un meci de golf?

* * *

Să cioplesc gâtul girafei nu era ușor. Am urmărit cât de atent am putut când Jelani îmi arăta mișcările corecte ale cuțitului, în timp ce stăteam sub lampa din subsolul său. Minte mea chiar nu era acolo astăzi.

După doar o noapte în Florida, zburasem înapoi tocmai la timp pentru sesiunea săptămânală de cioplit la apartamentul lui din Brooklin. Pe lângă faptul că lecțiile lui Jelani erau mereu o experiență liniștită, meditativă, simțeam că, petrecând timp aici și având grijă de el, contribuiam la societate.

Jelani nu se plângea niciodată, dar știam că tratamentele pentru cancer îl afectau. Stătea numai în casă cu excepția weekendurilor când se ducea la piața Brooklyn cu sculpturile. Avea foarte puține rude care se interesau de el. Un nepot îl ducea la programări, dar

uneori era nevoit să anuleze. Am insistat să mă sune data viitoare când se întâmpla asta. Nu lua niciun ban de la mine, dar eram pregătit să îl ajut cu orice avea nevoie, dacă mă lăsa.

— Cum te simți? am întrebat.

— Trebuie să merg înainte. Dacă mă gândesc la asta, mă simt și mai bolnav. Țsta este unul dintre motivele pentru care ți-am cerut să vii aici. Să te privesc cum încerci să cioplești este ca și cum mi-aș scoate dinții, dar mă ajută să nu mă mai gândesc la altele. Minte are o putere incredibilă asupra trupului. Că tot vorbim de asta, spune-mi ce te preocupă pe *tine*.

— Ți dai seama că mă preocupă ceva?

— Ai cioplit gâtul girafei atât de subțire că pare un creion. Nu te poți concentra astăzi.

Am chicotit.

— M-ai prins.

— Păi spune-mi. Ce este? Are de-a face cu zeița grecoaică?

— De unde știi?

— Am ghicit. Spune-mi care-i problema.

Mi-am petrecut următoarele minute făcând rezumatul excursiei la Florida și explicându-i descoperirea despre Eleni și tatăl meu.

— Și acum tatăl meu m-a făcut să mă gândesc dacă să-i spun Biancăi adevărul este o idee bună sau nu. Avea și el dreptate. De ce să o fac să sufere dacă nimeni nu are de câștigat din asta?

Jelani a dat din cap.

— Tatăl tău greșește. Uite de ce.

Mi-a luat girafa din mână și a plecat spre o masă cu unelte de unde a luat un mic ferăstrău.

— Țsta ești tu acum, mi-a spus, arătând animalul patetic. Apoi a tăiat capul girafei încet, până a căzut pe podea.

Ce *naiba*?

— De ce ai făcut asta?

— Îl scutesc de chin. Nici nu te-ai putut concentra astăzi din cauza faptului că secretul pe care îl ții a început deja să te macine.

Te roade mai repede decât a dispărut gâtul animalului. Secretele și minciunile fac asta lent, până când, în cele din urmă, ies la suprafață.

— Cum a căzut capul, am spus.

A aprobat din cap.

— Da. Nu există niciodată un motiv să ascunzi adevărul despre nimic. Adevărul te eliberează. Ai auzit vreodată asta?

— Da.

— Nu poți să riști ca Bianca să afle că știai. Chiar dacă nu îi spui, ai niște ochi foarte sinceri, Dex. Va fi în stare să te citească și atunci o să se termine cu voi. Ai mințit deja o dată. Nu mai există o a doua șansă în cazul ăsta. Nu merită riscul. Nu lua în seamă ce ți-a spus tatăl tău. Din ce spui tu, el este un mincinos în serie. Este în natura lui. Spune-i odată adevărul și nu te întoarce aici să cioplești decât dacă îți iei și mintea cu tine.

Mi-a înmănat o bucată nouă de lemn ca să încep o altă girafă.

— Acum, concentrează-te.

Am luat bucata de lemn.

— Da, domnule.

Câteodată, adevărul era greu de auzit, dar am apreciat că mă adusesese la realitate.

* * *

Mai târziu în după-amiaza aceea, nu eram încă sigur ce aveam să fac. Bandit a fost fericit să mă vadă. L-am luat de la hotelul de câini și ne îndreptam amândoi spre Bianca. Simțind nevoia să îmi mărturisesc problema cu voce tare ca să pot lua o decizie rapid, l-am scărpinat pe cap în timp ce îi vorbeam pe bancheta din spate a mașinii.

— OK. Deci tatăl meu spune că aș face haos dacă aș aduce trecutul acum în discuție, dar Jelani crede că aș fi un prost să mai ascund ceva de Bianca. Știi, dacă ai vorbi, ar fi foarte folositor. A treia opinie de încredere ar fi de mare ajutor chiar acum.

— Ham!

Știam ce voiam să fac, ce-mi spunea instinctul să fac.

— Dacă mai latri o dată, Bandit, jur că... voi fi nevoit să îi spun adevărul.

— *Ham!*

— OK. Dacă iese prost pentru mine, o să dau vina pe tine.

Mă hotărâsem. Aveam de gând să-i spun în seara aia.

Capitolul 22

Bianca

O girafă mică, de lemn, se holba la mine când am deschis ușa.

— Te descurci mai bine, am spus, luând figurina.

— Crezi?

— O să fiu nevoită să eliberez jumătate de raft ca să le fac loc.

Bandit a trecut pe lângă mine în apartamentul meu.

— Nici măcar nu mi-a dat o șansă să-l salut, am spus, urmărind cum câinele intră în dormitorul meu.

— Este OK să intre acolo?

— Este OK, am spus zâmbind, privindu-l din cap până în picioare pe bărbatul superb din fața mea.

Dex era îmbrăcat lejer, într-o pereche de pantaloni kaki și un tricou polo alb. Tricoul i se potrivea ca o mănușă. Era destul de greu să mă abțin și să nu îmi bag mâna pe sub el să-i pipăi mușchii. Ceasul lui mare îi completa ținuta — milionar lejer. Inspirând adânc parfumul lui, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise. Mi-am imaginat cum se holbaseră la el femeile alea din Florida.

— Clar arăți precum cineva care de-abia s-a întors din Palm Beach.

— Nu am avut timp să mă schimb. Am aterizat, m-am dus la Jelani, l-am luat pe Bandit și am venit aici.

Mă bucuram să-l văd, dar el părea cu mintea în altă parte. Nu îmi dădeam seama de ce. Părea clar preocupat de ceva. Nu am putut să nu mă simt puțin nesigură, pentru că încă nu mă îmbrățișase sau sărutase. Trupul meu tânjea să-l atingă, dar mândria mea mă reținea să fac vreo mișcare.

— Este totul în regulă? am întrebat.

Scărpinându-și bărbia, a spus:

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

Inima parcă mi s-a oprit.

Chiar după ce mi-a spus asta, s-a auzit soneria de la ușă.

— Căcat, am spus.

— Aștepti pe cineva?

— Da.

— Pe cine?

— Pe tata.

Dex a părut panicat.

— Tatăl tău?

— Da. Nu știam dacă treci pe aici. O să ia cina aici.

— Nu i-ai spus despre mine, nu?

— Nu.

— Dar mamei tale? I-ai spus deja?

— Nu, n-am avut ocazia.

Am mers spre ușă.

— Ar trebui să-l las să intre.

În timp ce îi deschideam ușa tatălui meu, Dex mi-a șoptit:

— Bianca, *nu* îi spune cine sunt, ok?

* * *

— Și ai propria afacere? Este ceva despre care aș putea ști?

Tata încerca să aibă o conversație cu Dex, care era nefiresc de tăcut. Clar îi dădea bătăi de cap ce voise să-mi spună.

— Probabil că nu. Este o firmă financiară. Nimic deosebit.

Nu avusesem timp să-i spun lui Dex, dar articolul pe care îl scriesem avea verde și fusese mutat în programul revistei. Fusese inițial programat pentru publicare în toamnă, dar editorului-șef îi plăcuse atât de mult că îl mutase luna viitoare. Când intrase, Dex spusese că nu voia ca părinții mei să știe cine era el, dar articolul avea să aibă grijă de asta, mai degrabă mai devreme decât mai târziu. De asemenea, nu voiam să-l mintă în față pe tata. Uitându-mă când la tata, când la Dex, m-am gândit că minciunile îmi ruinaseră relațiile timpurii cu ambii bărbați.

— Dex este modest, tată. Conduce o companie de success. De fapt, așa ne-am cunoscut. L-am intervievat pentru un articol în *Finance Times*.

M-am uitat la Dex care se uita în gol, până când i-am întâlnit privirea.

— De fapt, o să afli *totul* despre el în două săptămâni. Revista va ieși cu articolul meu pe copertă luna viitoare.

Dex a făcut ochii mari.

— Luna viitoare? Credeam că va ieși în toamnă.

— L-au mutat. Se pare că editorul meu șef crede că lumea așteptat destul ca să te cunoască. Pe vremea asta, în câteva săptămâni, toate secretele tale vor fi dezvăluite întregii lumi, i-am spus, făcându-i cu ochiul.

Bineînțeles că glumeam, dar gândul l-a făcut pe Dex să se albească la față.

— Scuzați-mă un moment, trebuie să merg la baie.

Dex a lipsit câteva minute. După ce i-am dus tatălui meu o bere, m-am dus să-l verific. Am ciocănit ușor la ușa băii.

— Dex, ești bine?

A deschis ușa.

— De fapt, nu mă simt prea bine.

I-am pus mâna pe frunte. Pielea lui bronzată era palidă și un pic transpirată.

— Crezi că te îmbolnăvești? Poate ar trebui să mergi la mine în cameră să te întinzi un pic.

— Ar trebui probabil să plec. Nu vreau să vă îmbolnăvesc pe tine și pe tatăl tău.

Eram foarte dezamăgită, dar voiam să cred că atitudinea ciudată a lui Dex era rezultatul faptului că nu se simțea bine. În sinea mea însă, instinctul îmi spunea că era cu totul altceva, ceva ce nu era de bun augur pentru noi pe termen lung. Aveam pur și simplu o presimțire rea.

— OK, dacă tu crezi că o să te simți mai bine în propriul pat.

Dex m-a privit în ochi. Am dat să plec și să merg spre living, dar Dex m-a apucat de cot și m-a tras înapoi. Mi-a prins obrazii cu ambele mâini.

— N-o să mă simt niciodată mai bine în patul meu decât în al tău. Al meu este pustiu fără tine, deși nu ai fost încă în el.

Vorbele lui erau atât de dulci, dar atât de diferite de expresia tristă a feței lui.

— Sper să te simți mai bine.

A aprobat. Când ne-am întors în living, tatăl meu se împrietenea cu Bandit. Picioarele din spate ale câinelui erau pe podea, dar restul corpului era împrăștiat în poala tatei pe canapea.

— Se pare că ți-ai făcut un prieten.

Tata l-a scărpinat pe Bandit după ureche.

— Întotdeauna mi-am dorit un câine. Este adoptat, Dex?

— Da, chiar este.

— Nu am știut că ți-ai dorit mereu un câine, tată. Cum de nu am avut unul când eram mici?

Vocea tatei era joasă, așa cum era ori de câte ori eram forțați să discutăm ceva în legătură cu mama. Era clar un subiect pe care amândoi îl evitam, dar uneori nu aveam încotro.

— Mama ta nu a vrut niciodată unul.

Bandit s-a dat jos din poala tatei și s-a dus să stea lângă Dex. Tata s-a ridicat.

— Ce zici de o bere, Dex?

Am răspuns eu.

— Dex de fapt pleca. Nu se simte prea bine.

— Păcat. Fata mea îmi permite atât de rar să întâlnesc pe cineva cu care își petrece timpul. Am crezut că voi putea să povestesc în sfârșit acele povești jenante din copilăria ei.

Dex a ridicat o sprânceană.

— Povești jenante?

Tata a mers spre bucătărie în timp ce vorbea și a luat o bere din frigider.

— În grădiniță, mica mea prințesă s-a îndrăgostit de fiul cel mare al vecinei noastre, Tommy Moretti.

M-am întors către Dex.

— Poate ar trebui să pleci dacă nu te simți bine.

Zâmbind, tata a desfăcut berea și i-a întins-o lui Dex. Ambii bărbați m-au ignorat complet, iar Dex a luat berea din mâna tatei. El a continuat.

— Cum îți spuneam, Tommy avea cam 18, 19 ani. Bianca cred că avea 7. S-a împrietenit cu sora mai mică a lui Tommy ca să petreacă mult timp la Moretti acasă.

Dex s-a întors spre mine și a șoptit:

— Bărbați mai în vârstă chiar și atunci, hă?

Mi-am dat ochii peste cap. Tata a continuat.

— Bineînțeles că Tommy era mai interesat de fetele de vârsta lui decât de fete de șapte ani, dar asta nu a oprit-o pe mica mea prințesă să se îndrăgostească de el. De câteva ori am găsit lucruri de-ale lui Tommy la noi acasă și Bianca a pretins că le adusese acasă din greșală. O pereche de mănuși, odată un aftershave sau o șapcă de baseball. Într-o zi când mama Biancăi a făcut ordine în camera ei, ne-am dat seama că ea era înnebunită după băiat.

— Ce a găsit? a întrebat Dex.

Am închis ochii, știind ce urma. Dumnezeu știe că sora mea mai mare mă torturase ani de zile cu asta.

— Se pare că Bianca se ducea în baie după ce Tommy se bărbiera și colecționa toate firele mici de păr din chiuvetă. Avea un săculeț sub saltea cu păr cât pentru un an.

Tata a chicotit și a luat o gură de bere. După asta, Dex a spus că va mai sta un pic. O bere s-a transformat în patru și, până când am terminat cina, Dex știa atât de multe povești jenante despre mine cât pentru o viață. L-aș fi putut omori pe tata dacă nu mi s-ar fi părut drăguț câte lucruri mici și nebunești își aducea aminte.

În timp ce strângeam resturile în bucătărie, i-am urmărit pe tata și pe Dex discutând în living. Chiar se distrau împreună. În ultimele două ore aflaseră că aveau câteva lucruri în comun, în afară de plăcerea de a împărtăși povești jenante despre Bianca. Amândurora le plăcea să pescuiască, ceva ce nu îmi puteam imagina așa ușor despre Dex. Și amândoi erau fani ai mașinilor Chevy vechi. Mi s-a încălzit inima să-i văd pe amândoi stând împreună și râzând în sufragerie.

— Ar trebui să plec, a zis tata uitându-se la ceas. Trebuie să opresc la farmacie să cumpăr ceva medicamente înainte să închidă, a spus tata.

— Medicamente? Ești bolnav?

Tata a venit spre mine.

— Nu, prințesă. Am tensiunea cam mare, așa că mi-au dat niște medicamente. Destul de comun la vârsta mea.

— OK.

Bandit răcăia ușa din față.

— Hai că vin și eu cu tine. Bandit pare că are nevoie de o plimbare, a spus Dex.

— Stai să-mi iau un pulover și vin și eu.

M-am dus în dormitor și m-am uitat în dulap. Înainte să scot un pulover din grămada de pe raftul de sus, Dex a închis ușa dormitorului în urma lui.

— Tatăl tău e un tip tare de treabă.

Aș fi vrut să nu simt nevoia constantă de a-l blama tot timpul. De ce un compliment pentru el mi se părea de fiecare dată o insultă pentru mama?

— Da. Poate fi câteodată.

Dex a venit în spatele meu când îmi puneam puloverul și m-a luat de umeri.

— Aș vrea să ies singur cu tatăl tău afară, dacă nu te deranjează. M-am întors spre el.

— Ah. OK. Cred?

M-a sărutat în creștet.

— Mulțumesc. Poate poți să zici brusc că ți-ai amintit că ai de dat un telefon sau ceva.

— OK, dar te întorci după ce îl plimbi pe Bandit, nu?

Dex și-a dat capul pe spate. Fața relaxată pe care o avusese în ultimele două ore dispăruse deodată din nou.

— Da. Trebuie să vorbim.

Așa cum mă rugase Dex, m-am prefăcut că am de dat un telefon important și m-am scuzat ca să nu merg afară. După ce mi-am luat la revedere de la tata, cei doi au dispărut împreună. Ultimul lucru pe care l-a spus Dex a fost:

— Mă întorc în zece minute.

Am așteptat zece minute, dar s-au transformat în douăzeci și apoi în patruzeci. Până să-mi dau seama, Dex era plecat de mai bine de o oră. Până la urmă, i-am scris nerăbdătoare un mesaj:

Bianca: Mai vii înapoi?

Capitolul 23

Dex

— Ce te preocupă, fiule?

Fusesem pierdut în ultimele zece minute în gândurile mele, neștiind cum să încep conversația pe care voiam să o am. Îl invitase pe tatăl Biancăi să mă însoțească la plimbarea lui Bandit și apoi am fost aproape tăcut toate cele cinci străzi până la parc.

— Scuze, mă neliniștește ceva.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu știu cum să încep.

— Ce zici cu începutul? Nu mă grăbesc. Farmacia poate aștepta până dimineată dacă e nevoie.

Am respirat adânc.

— OK.

Era o bancă în stânga parcului unde ne aflam. M-am îndreptat spre ea.

— Vrei să stăm jos?

— Sunt OK. Putem să mergem în continuare dacă vrei.

Neștiind un alt mod de a-i da vestea, am spus direct:

— Îl cunoști pe tata. Numele meu este Dexter Truitt.

Tatăl Biancăi, Taso, s-a oprit. S-a uitat în ochii mei. Văzând că sunt foarte serios, a spus:

— Poate că totuși ar trebui să ne așezăm.

* * *

— Trebuia să locuiască împreună cu mama ei. Poate că sunt de modă veche, dar cred că o fată trebuie să stea cu mama ei, dacă este posibil. Nu a fost niciodată o luptă pentru custodie. Nu am vrut să îi poarte pică femeii care trebuia să îi fie model în viață.

Taso a dat din cap și a oftat.

— Eleni nu a vrut să o mintă. A fost ideea mea. Nu m-am luptat pentru custodia fetelor, am fost de acord cu pensia alimentară pe care o voia și am promis că nu voi rata nicio vizită la fete. I-am cerut două lucruri în schimb. Unul dintre ele a fost să spună că eu am fost cel care a avut aventura. Eleni nu le-ar fi zis direct. Nu le-ar fi mintit dacă ar fi întrebat, dar a promis să nu le spună niciodată din proprie inițiativă. În noaptea în care am plecat definitiv, le-am cerut iertare fetelor pentru că ne destrămasem mariajul. În toți anii care au urmat, ele nu au întrebat nimic despre presupusa mea aventură, iar Eleni nu le-a spus nimic diferit.

— Bianca îți poartă pică încă.

Umerii lui Taso s-au pleoștit. Și-a dat jos ochelarii și s-a frecat la ochi.

— Știu. Când am făcut planul, cu atâția ani în urmă, m-am gândit că sunt copii și vor trece peste asta. Bianca, însă, nu m-a putut ierta.

Mi-am dat seama atunci câtă încredere își punea Bianca în mine dându-mi o a doua șansă. Tatălui ei nu îi oferise niciodată oportunitatea asta. M-am întors la Taso și l-am privit în ochi.

— Trebuie să-i spun.

S-a uitat fix la mine mult timp.

— Înțeleg. Nu mai este o fetiță care are nevoie de protecție. Este o femeie în toată firea, care merită adevărul din partea bărbatului la care evident ține. Minciunile au distrus lucrurile între mine și Eleni. Am iubit-o. O parte din mine încă o iubește, ca să fiu sincer. Când mi-am dat seama ce se întâmpla, i-am acordat a doua șansă. M-am gândit că puteam trece peste dacă munceam îndeajuns de mult la asta. Câteva luni mai târziu, lucrurile păruseră să se aranjeze, când am prins-o din nou cu o minciună. M-am dus la ea la birou și am descoperit... ei bine... îmi pare rău, nu trebuie să știi detaliile.

După asta, am stat și am vorbit ceva vreme. Când mi-a bâzâit telefonul în buzunar, mi-am dat seama că eram plecat de mai bine de o oră. Taso m-a văzut verificându-mi telefonul.

— Fiică-mea?

Am aprobat.

— Ar trebui să mergi. Ia-ți asta de pe suflet. Este fată mare, își iubește mama. Va înțelege până la urmă că, atunci când cineva greșeste, nu este neapărat doar vina acelei persoane. Va trece peste. Doar asigură-te că ești acolo pentru ea când va avea nevoie să facă asta.

Ne-am ridicat amândoi. I-am întins mâna lui Taso.

— Mulțumesc pentru înțelegere.

— Ai grijă de fetița mea.

* * *

Chiar dacă știam că era lucrul corect de făcut, nu făcea să fie mai ușor. Am stat în fața apartamentului Biancăi câteva minute înainte să-mi fac curaj să bat. A răspuns aproape imediat și s-a dat la o parte să mă lase să trec. Bandit a țâșnit și a dispărut înăuntru.

— Începusem să cred că nu te mai întorci.

— Scuze pentru asta. Am vorbit cu tatăl tău și am pierdut noțiunea timpului.

— Voi doi păreți să vă înțelegeți foarte bine. Nu mi-am dat seama până nu v-am văzut împreună, dar cumva îmi amintești de tata.

A strâmbat din nas.

— Este ciudat?

— Doar dacă e ciudat pentru tine.

A zâmbit.

— Vrei un pahar de vin?

— Aș vrea ceva mai tare dacă ai.

Bianca s-a dus în bucătărie și a adus câte un pahar pentru fiecare. Al meu era plin cu un lichid de culoarea ambrei. Când s-a așezat și s-a uitat la mine nerăbdătoare, am dat pe gât jumătate fără ca măcar să miros să văd ce este.

A trecut direct la subiect.

— Ceva te preocupă încă de când ai bătut la ușa mea mai devreme. Ce se întâmplă?

Am respirat adânc.

— Trebuie să vorbim despre ceva.

— OK...

— Este ceva ce nu te va face fericită.

A fost rândul ei să bea ceva lichid pentru curaj. A băut jumătate din paharul cu vin și s-a uitat în ochii mei.

— Prefer adevărul, chiar și când e ceva ce nu aș vrea să aud, Dex.

— Bine.

Nu exista o modalitate ușoară prin care să-i spun asta, așa că i-am dat pur și simplu drumul.

— Tata a avut o aventură cu mama ta.

* * *

Podeaua avea să se uzeze de la cât tropăia. Bianca și-a strâns un minut în mână biluțele argintii de stres, în timp ce mergea înainte și înapoi. I-am explicat ce aflasem din discuția cu tatăl meu și acum

încerca să dea un sens minciunilor. Trecuse de la neîncredere la furie în ultimele cincisprezece minute.

— De ce ar fi mințit și m-ar fi făcut să-i port pică cea mai mare parte din primii mei douăzeci de ani?

— A încercat să te protejeze.

A încremenit.

— Mințindu-mă? Minciuna nu protejează pe altcineva decât pe mincinos.

— Cred că sunt două tipuri de minciuni. O minciună să protejezi pe cineva și o minciună să scapi de ceva. El nu încerca să scape de nimic.

— Deci tu crezi că este OK că m-a lăsat tot timpul ăsta să cred că a fost infidel?

Mi-am frecat ceafa. Trebuia să fiu atent cu asta. Bianca de-abia începuse să aibă încredere în mine și probabil nu era o idee bună să suspecteze că eram de acord cu vreo minciună. Așa că, în loc să-mi dau cu părerea dacă tatăl ei făcuse lucrul corect mințind-o, am decis să evit acea conversație. Îi oferisem spațiu, dar simțeam că are nevoie de alinare fizică aproape la fel de mult pe cât aveam eu nevoie să-i ofer.

Mergând în calea ei, i-am luat mâinile într-ale mele. Zgomotele stinse ale biluțelor ei au încetat.

— Vino aici!

A ezitat la început, dar apoi m-a lăsat să o strâng tare în brațe.

— Doamne, Dex. Simt că întreaga mea viață a fost o minciună. Am crezut că tata era omul rău și mama era omul bun, dar în realitate era invers.

— Nu cred că au fost un om bun și unul rău. Cred că o persoană a greșit și cealaltă a încercat să facă în așa fel încât greșeala să nu împiedice să vezi bunătatea celeilalte persoane.

A rămas tăcută o perioadă. Când într-un final a vorbit, îi tremura vocea.

— Mama e o infidelă.

— Nu lăsa asta să o definească. Oamenii greșesc, Bianca.

Și-a dat capul pe spate.

— Tu îl privești pe tatăl tău ca pe un infidel?

— Da, dar e diferit. Tatăl meu nu a făcut o greșală. Întreaga lui viață a fost un șir de aventuri, de minciuni și de trădări. Nu a fost o greșală. Au fost mii de minciuni.

— De unde știi că mama nu este la fel? Din câte știi, și ea ar fi putut avea o mie de aventuri.

— O să vorbești cu ea. Nu mai ești un copil. O să-ți spună adevărul.

Bianca a mai băut un pahar de vin și am continuat să vorbim. Apoi m-a rugat să rămân peste noapte. Voia să o strâng în brațe, iar eu nu voiam nimic mai mult decât să-i ofer alinarea de care avea nevoie. Mi-am dat jos hainele, dar mi-am lăsat chiloții pe mine și m-am băgat în pat. În seara asta nu era vorba despre sex, deși aș minți dacă aș spune că fundul ei nu se simțea fantastic când mi-am încolăcit corpul peste al ei, de la spate. I-am sărutat umărul când ne-am îmbrățișat în întuneric.

— Dormi puțin. O să mai vorbim dimineață dacă vrei, OK?

A oftat.

— OK.

După câteva minute, respirația ei încetinise și credeam că adormise. Apoi a spus șoptit:

— Dex?

— De ce ai nevoie?

— Mulțumesc că mi-ai spus adevărul. Știu că nu ți-a fost ușor.

— Nu mi-a fost. Urăsc gândul că te-aș putea răni și știam că-ți va fi foarte greu să auzi asta.

— Mi-a fost, dar, avându-te pe tine aici, chiar m-a ajutat să depășesc momentul mai ușor.

— Mă bucur.

— Vorbesc serios. A fost un adevăr foarte greu de înfruntat și tu l-ai făcut suportabil.

I-am sărutat umărul din nou.

— M-am prins acum. Putem trece peste orice împreună dacă suntem sinceri unul cu altul.

Nu știam asta atunci, dar să treci peste *orice* nu era posibil mereu.

Capitolul 24

Bianca

Când flacăra tremurândă a singurei lumânări aprinse a ajuns în dreptul privirii mele, m-am întors spre el.

— Iarăși? Ești serios?

Dex a pufăit și apoi a scos un râset înfundat, răutăcios, pe care l-am simțit trecând prin mine. Începea să devină un obicei. Fiecare zi a săptămânii ăsteia era aparent o celebrare.

Cel puțin zece angajați ai restaurantului au venit la masa noastră și au început să cânte „La mulți ani”. Asta ar putea părea normal, cu două excepții. Unu, nu era ziua mea. Și doi, era al treilea restaurant în care Dex spusese personalului să îmi aducă tort pentru a sărbători că îmbătrânisem cu un an.

Dex Truitt avea un simț al umorului destul de ciudat, lucru pe care îl știam deja. Dar chiar apreciam tentativele lui de a mă face să îmi iau gândul de la situația cu mama. Știa că amânam discuția cu ea despre aventura și minciuna ei.

Dex și cu mine hotărâserăm să ne bucurăm de săptămâna asta fără să ne facem griji și doar să fim împreună. Până la urmă,

trecutul era trecut. Deși trebuia să vorbesc cu mama, nu era nicio grabă, având în vedere că răul fusese deja făcut. Am dat din cap către personal după ce au terminat de cântat.

— Mulțumesc.

M-am întors spre Dex.

— De ce ai făcut asta din nou?

— Tortul aniversar?

— Da.

— Pentru că așa aud râsetul ăla frumos și jenat, din nou și din nou. Numai asta face să merite totul.

Dex mereu spunea același lucru când rămâneam singuri.

— Pune-ți o dorință și suflă.

De câte ori spunea să suflu o spunea foarte sugestiv.

În ciuda faptului că avea o minte perversă, se abținuse să mă preseze să facem sex. Era foarte atent, *prea* atent să nu cumva să greșească cu ceva. Nu mai dormiserăm în același pat din noaptea în care Dex îmi spusese de părinții noștri. Chiar și atunci, fusese foarte precaut, se abținuse intenționat. În majoritatea serilor, insistase să doarmă la el acasă după ce mă conducea pe mine.

Vocea lui Dex m-a scos din gândurile mele.

— Știi că asta nu este numai problema ta, Bianca. Este problema *noastră*. Îl implică pe tata la fel de mult cum o implică pe mama ta. Vina nu aparține unei singure persoane. Dă-mi o parte din greutatea de pe umerii tăi. Aș lua-o pe toată dacă aș putea.

A fost pentru prima dată în viața mea când am simțit că am un complice. Am început să-mi dau seama că poate Dex era aici ca să rămână.

— Nu pleci nicăieri, nu-i așa?

— Nu aș putea să plec nici dacă aș vrea, Bianca. De ce ai întreba asta? Așteptai să plec undeva?

— Nu știu. Poate că la un anumit nivel, așteptam asta. Cred că acum mi-am dat seama că te am, că n-o să mă părăsești.

— În sfârșit ți-ai dat seama?

— Cred că da, am zis zâmbind.

Dex s-a întins peste masă și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Nu m-am simțit niciodată conectat cu cineva așa cum mă simt cu tine. Pare aproape chimic. Nu ne știm de prea mult timp, dar, în unele privințe, par ani, nu-i așa?

Eram total de acord.

— Da, așa e.

— Și știi că va părea ciudat ce spun, dar cred că toate astea au fost menite să se întâmple, chiar și chestia cu părinții noștri. Oricât de dezgustător ar fi părut atunci, cred că au avut o conexiune ca a noastră. Și poate asta trebuie să însemne ceva. Poate că predispoziția unuia către celălalt e genetică sau ceva. Nu știu. Tot ce știu e că...

A tras adânc aer în piept și a părut că se abține să vorbească.

— Ce?

— Nimic.

— Erai pe punctul să spui ceva și te-ai oprit.

— Da. Urma să spun ceva..., dar este atât de important încât acum nu este momentul să o spun. Nu vreau să fie întinat de starea ta anxioasă.

Hmm.

— Păi anxietatea mea n-o să treacă până când n-o să vorbesc cu mama.

— Cred că ar trebui să fiu acolo când o să faci asta.

— Ziua mamei mele este duminică. Alexandra vrea să mergem să sărbătorim. Sora mea vrea foarte mult să te cunoască.

Îi spuseseam Alexandrei despre identitatea lui Dex, dar nu avusesem timp să-i zic de aventura mamei.

— Păi atunci merg cu tine la petrecere, a spus.

— Chestia e că nu vreau să fac o scenă la ziua mamei, dar nu știu dacă mă voi putea abține din moment ce va fi prima dată când o văd după aflarea adevărului.

— De ce să nu luăm lucrurile pe rând și vedem cum merge?

— Bine.

Punându-mi o dorință, am suflat în sfârșit în lumânarea de pe tort.

* * *

— Nu îmi vine să cred, a spus Alexandra. O auzeam plângând.

— Știu. Îmi pare rău că ți-am spus în seara asta, dar nu voiam să te iau prin surprindere duminică în caz că îmi pierd calmul în fața mamei.

Decisesem să-mi sun sora și să-i spun toată povestea despre mama și Dexter senior. Fusese la fel de șocată ca mine când am aflat adevărul despre finalul mariajului părinților noștri.

— Sincer, în sfârșit are sens, a spus.

— Cum așa?

— Pentru că tata era așa de trist, când se presupunea că el avusese aventura.

— Știi ceva? Ai dreptate. Niciodată nu am înțeles asta.

Alex și-a tras nasul.

— Sper că a meritat.

— Aventura?

— Da. A costat-o mariajul, ne-a costat totul.

— Într-un fel bizar, însă, mi l-a adus pe Dex. Dacă nu aș fi crezut că tatăl lui i-a greșit mamei, nu aș fi insistat să mă ofer voluntar pentru interviu. E ca și cum universul mi-a dat ceva în schimb.

— Chiar ții la el, nu-i așa?

— Am trecut prin multe, dar, da, cred că mă îndrăgostesc de el. Era pentru prima oară când recunoșteam cu voce tare, dar nu exista niciun dubiu despre ce simțeam pentru el.

— De fapt, sunt sigură de asta.

— Oau. Cred că a venit sigur timpul să îl cunosc.

— Da... ar fi trebuit să o faci de mult. Îți va plăcea de el. Este extrem de carismatic și cu picioarele pe pământ. Mama l-a plăcut imediat. Desigur, nu știa cine e tatăl lui.

— Păi asta e pe cale să se schimbe. Cu cât îi spui mai repede, cu atât mai bine.

— OK. Atunci îi spun duminică.

* * *

Dex stătea în fața dormitorului meu cu brațele încrucișate. Cu o privire seducătoare, se uita la mine când îmi prindeam părul. Purta o rochie neagră la două rânduri de nasturi de ai fi zis că merg la un priveghi, nu la aniversarea mamei. Sigur, nu aveam chef să sărbătoresc nimic și nervii mei erau întinși la maximum, pentru că știam că, atunci când petrecerea se mai domolea, aveam să îi spun de aventura ei.

— Ești extrem de încordată, a spus el, apropiindu-se de oglindă.

— Sunt.

Dex a venit în spatele meu și și-a pus mâinile pe fundul meu.

— Nu fi. Te apăr eu.

Mi-am împins fundul în palmele lui.

— Țsta nu trebuie apărat.

A strâns.

— Ai cel mai tare fund, dar eu *vorbeam* serios.

M-am întors spre el, mi-am pus mâinile pe gâtul lui, apoi i-am dat un sărut.

— Știu.

Dex m-a privit în ochi un moment înainte să spună:

— Vreau să te ajut să te relaxezi înainte să plecăm.

— Și cum vrei să faci asta?

— A sosit timpul ca păsărica ta să facă cunoștință cu gura mea.

Capitolul 25

Dex

Am început mai întâi cu tachinările. În timp ce stătea întinsă pe pat, cu rochia neagră trasă în talie, am sărutat-o în sus și jos pe coapse și pe abdomen. Respirația ei era greoaie și era greu de intuit dacă de la anticipare sau de la emoții.

Era un singur mod să aflu și asta era să îmi lipesc limba de clitorisul ei. Geamătul pe care l-a scos a fost confirmarea de care aveam nevoie că asta era ceea ce-și dorea.

Cu fiecare mișcare a limbii voiam să o fac să știe cât de mult îmi dorisem asta, cât de bine era să o gust în sfârșit. Penisul meu era pe cale să explodeze când mi-am atins gura de ea în timp își mișca șoldurile sub mine. I-am tras coapsele spre mine, ca să o aduc mai aproape de fața mea și să o inhalez.

Era atât de bine să-i ofer plăcere că aproape uitasem că nu eu contam. Ce conta era să o fac să-și dea drumul atât de tare pe fața mea, încât să nu aibă de ales decât să fie relaxată în seara asta. Cu toate astea, eu eram cel cu o erecție ca piatra și cu nevoia de a o devora ca să prelungesc asta.

Întotdeauna mi-a plăcut să-i fac sex oral unei femei, dar pot să spun sincer că niciodată nu mai simțisem că pot să-mi dau drumul făcând doar asta. Cu Bianca era diferit. Faptul că îi ofeream o plăcere intensă, că vedeam cum senzațiile trupului îi depășeau gândurile, era pe cât de excitant, pe atât de fascinant. În afară de o dungă fină de păr, era rasă aproape complet. Știam că ziua următoare avea să simtă efectele bărbii mele care se freca de ea.

Am tras aer în piept exact atât cât a trebuit să îmi ling degetele înainte să le bag în ea în timp ce continuam să o devorez. Iubeam senzația mâinilor ei care mă apucau cu disperare de păr. Dacă asta nu era o dovadă că îi plăcea, atunci nu știu care ar fi fost.

Când am simțit că este aproape, am încetinit ritmul, doar ca să îmi împingă ea capul mai adânc înapoi. Se pare că eram un prost să cred că eu dețineam controlul. Aplicând mai multă presiune, i-am simțit păsărica frumoasă ajungând la orgasm pe limba mea. Am rămas nemișcat până când i-am simțit șoldurile oprindu-se.

Bianca s-a întins pe pat, cu trupul flasc.

— Oau, a găfâit ea. Asta a fost... oau.

— O să întârziem, am spus cu un rânjet îngâmfat. După petrecere, te duc la mine. Și orice mă lași să îți fac... o să-ți fac. Îmbracă-te cât mă duc la baie.

Cu gustul ei încă pe limbă, m-am dus la baie și m-am masturbat, derulând în minte ultimele câteva minute, simțind că nu era cale de întoarcere după seara asta. Trebuia să fiu în ea curând.

* * *

Mama Biancăi ne-a întâmpinat la ușă, la casa surorii ei.

— Mă bucur să te revăd, Dex.

— La mulți ani, Eleni.

Bianca s-a uitat împrejur.

— Unde e Alexandra?

— S-a dus să ia niște lumânări pentru tort. I-am spus că nu se deranjeze, dar o cunoști pe sora ta. Vrea să fie totul perfect. I-am spus că ar fi mai bine să nu dăm foc casei cu focul de la toate lumânările pentru ziua mea.

Bianca s-a uitat la mine sfioasă.

— Ce să vezi, un tort aniversar săptămâna asta care *nu este* pentru mine.

Uitându-se confuză, Eleni a întrebat:

— Despre ce vorbiți?

— Dex a spus în toate restaurantele în care am fost săptămâna asta că e ziua mea. Am avut patru torturi și patru serenade.

— Trebuie să iubești un bărbat cu simțul umorului. Ai cumva vreun frate mai mare, Dex? m-a tachinat Eleni.

Ce ironie.

Un tip înalt și blond m-a salvat de întrebarea stânjenitoare.

— Dex? a zis, întinzând mâna. Brian, soțul Alexandrei. Încântat de cunoștință.

Strângându-i mâna, i-am spus:

— Mă bucur să asociez o față cu numele, Brian. Bianca mi-a povestit multe despre tine.

— Unde sunt fetele? a întrebat Bianca.

— S-au dus cu Alex la magazin.

A făcut semn cu mâna spre niște aperitive care se aflau pe masa din granit.

— Serviți-vă. Am și un minibar aranjat în colț.

— Mulțumesc, Bri, a spus Bianca zâmbind, dar când cumnatul ei s-a îndepărtat mi-am dat seama că e pe punctul să-și iasă din fire. Se uita în gol, la un șemineu electric montat în perete. Masând-o pe spate, am întrebat:

— Ești OK?

A scos un oftat tremurând.

— Da. Nu voi vorbi cu ea decât după petrecere. Nu vreau să i-o stric.

Am vorbit încet.

— OK. Cum te simți tu confortabil. Lasă-mă să-ți prepar o băutură. Ce ți-ar plăcea?

— Un rom cu Cola ar fi perfect.

După ce i-am preparat băutura, am observat agitație la ușa de la intrare. Sora Biancăi se întorsese probabil cu fetele ei. Am rămas în bucătărie și am lăsat-o pe Bianca să petreacă puțin timp cu nepoatele ei.

Sunetul unor tocuri de femeie venind spre bucătărie m-a făcut să-mi îndrept spatele. I-am zâmbit surorii ei în timp ce se apropia. Zâmbetul meu s-a șters rapid când m-a cuprins o senzație incomodă de familiaritate.

O cunoașteam.

Nu îmi dădeam seama de unde. Nici nu îmi mai amintesc ce i-am spus în timp ce am făcut cunoștință. Totul a fost o ceață, pentru că eram prea concentrat pe fața ei, încercând să descifrez misterul.

Mintea mea o luase la goană, conversația intra și ieșea din creierul meu ca mașinile de Formula 1 când se întrec pe pistă.

Zâmbet.

Aprobă.

Vorbește.

De la capăt.

De ce îmi părea atât de cunoscută? La naiba, Dex. Gândește.

La un moment dat în timpul cinei, când aruncam priviri spre Alexandra, revelația m-a lovit ca o grămadă de cărămizi. Am simțit că mă sufoc.

Fără să mă scuz, m-am ridicat, căutând o cale de ieșire, ca Bianca să nu simtă panica mea bruscă. În intimitatea băii, m-am uitat la mine în oglindă. Mi se formaseră picături de transpirație pe frunte. Inima îmi bătea atât de tare că simțeam că se va sparge.

Fața Alexandrei îmi era familiară pentru că semăna cu una pe care o văzusem zilnic, jumătate din viața mea.

Arăta exact ca tata.

* * *

Mi-a luat zece minute să mă adun și să mă duc înapoi în living. Bianca m-a privit o singură dată și a părut confuză.

— Ești OK, Dex?

— Nu. Cred că am luat vreun virus.

— O, nu!

— Da. Trebuie să plec. Îmi pare atât de rău. Știu că te bazai pe mine să fiu aici, dar nu vreau să îmbolnăvesc pe nimeni.

Și iată-mă din nou mințind. Dar să fi spus adevărul atunci, în acel loc, nu era în niciun caz o opțiune. Să-i fi spus Biancăi că bănuiam că sora ei era fiica tatălui meu doar după asemănarea fizică *nu* era o opțiune. Mai mult decât atât — de neimaginat — nu era o opțiune că paternitatea Biancăi putea fi pusă sub semnul întrebării. Nu puteam să merg în direcția asta înainte să fac calculele și să-l confrunt pe tata. Nici măcar nu mă puteam gândi la asta.

— Ești sigur?

Privirea de frică din ochii ei semăna foarte mult cu a mea, deși ea era îngrijorată din cu totul alt motiv.

— Sunt sigur. Îmi pare rău.

— Este OK. Să nu-ți pară.

Când ieșeam pe ușă nu mă puteam gândi decât că aș fi vrut să-i fi spus că o iubesc în acea săptămână, la restaurant. Mă oprisem, gândindu-mă că era prea devreme. Acum aș fi vrut să-i fi spus ce simțeam, înainte ca totul să se schimbe într-o clipă.

Agitat fiind, nu-mi sunasem șoferul înainte să plec așa că acum stăteam în frig, fără mașină. A început să plouă în timp ce mă plimbam trecând printre oameni și trafic. Mi-am scos telefonul și l-am sunat pe tata. A răspuns soția lui:

— Alo?

— Myra, tata este acasă?

— Da. Este totul în regulă?

— Te rog, dă-mi-l la telefon.

Vocea tatălui meu s-a auzit câteva secunde mai târziu.

— Dex?

— Tata... trebuie să te gândești, OK?

Cuvintele îmi ieșeau mai repede decât putea mintea mea să le gândească.

— Când tu și Eleni Georgakopolous ați avut aventura... cu câți ani în urmă a fost?

— Ți-am spus că a durat mai mulți ani.

— Douăzeci și șapte... douăzeci și opt? Cât? Gândește-te!

— Stai puțin, a zis, făcând o pauză. A început cam acum douăzeci și nouă de ani și a continuat vreo șase ani.

Mi se întorcea stomacul pe dos.

— Când ai făcut sex cu ea... ați folosit protecție?

Te rog, spune da.

După o pauză, a spus:

— Nu-mi pot aminti toate detaliile, fiule.

— Cum poți să *nu-ți* amintești?

— Cred că a spus că lua anticoncepționale, dar, sincer..., a fost acum mult timp.

Am ridicat vocea.

— Nu ai folosit niciodată prezervativ?

— Nu. Niciodată.

— Cum ai putut face asta?

— Bănuiesc că aveam încredere în ea. Nu a fost responsabil din partea mea. Dar de ce mă întrebi asta?

— Am văzut-o pe sora Biancăi în seara asta pentru prima dată.

— Și?

Am înghițit în sec.

— Tată... arată exact ca tine.

Tăcere.

— Crezi că e fiica mea?

Ploaia începuse să mă lovească.

— Cred că există această posibilitate.

— De unde știi că nu te uiți după asemănări pentru că ți-am spus de aventura noastră? Poate ești doar paranoic și cauți probleme.

— Nu. Aș vrea să fie așa. Nu mi-a trecut gândul ăsta prin minte până nu i-am văzut fața. Seamănă prea mult cu tine. Dar, Doamne, nu mi-am imaginat niciodată că poți fi atât de iresponsabil ca să permiți posibilitatea asta. Cum ai putut face asta?

— Nu e confirmat nimic. Și chiar dacă ce spui ar fi adevărat, de ce ești așa de îngrijorat?

— Nu cred că întrebi asta. Îmi spui că practic poți fi tatăl iubitei mele și că te-ai culcat cu mama lor, în perioada în care au fost concepute amândouă. Sunt doar câțiva ani între ele. Acum nici măcar nu știu dacă nu cumva sunt îndrăgostit de propria soră! Cum naiba să nu îți dai seama de ce sunt îngrijorat?

Oamenii de pe stradă se holbau în timp ce urlam în telefon.

— Calmează-te, Dex.

— Nu-mi spune să mă calmez. Singurul lucru care mă poate face să mă calmez este să mă trezesc din coșmarul ăsta!

Nici nu mi-am dat seama când am închis telefonul. Următorul lucru de care-mi aduc aminte e că eram într-un magazin de băuturi de unde am plecat cu o sticlă mare de Fireball într-o pungă de hârtie maro.

Când Sam a oprit afară, era un singur loc în care aș fi suportat să mă duc.

— Încotro, domnule Truitt?

Am luat o gură și am lăsat tăria alcoolului să-mi ardă gâtul.

— Brooklyn.

Capitolul 26

Dex

Porcăria asta e dezgustătoare.

Nu că îmi păsa. Până să ajung în Brooklyn aproape golisem respingătoarea sticlă de alcool. Îi spuseseam șoferului să nu mă aștepte, iar când Jelani nu a răspuns la ușă, m-am trântit pe veranda casei lui și am început să sorb din punga de hârtie ca un om al străzii. Ciudat, după ce am stat mai mult de o oră acolo, în întuneric, am început să mă întreb dacă așa se simte pe dinăuntru un om al străzii. Într-adevăr, ei nu au o casă de multe milioane de dolari, cu vedere la parc, la care să se întoarcă, dar m-am simțit ca un vagabond în momentul ăla — ca și cum n-aveam o ancoră, nimeni la care să mă întorc. De când o cunoscusem pe Bianca, cumva ea devenise acasă pentru mine, iar un loc concret la care să mă întorc nu mai avea nicio valoare pentru mine. Am mai luat o gură din pungă și am lăsat căldura să îmi circule prin corp. Am înțeles de ce oamenii folosesc băutura ca substituent pentru căldură în viețile lor reci. Cred că am așipit o vreme pentru că într-un minut contemplam sensul vieții

în timp ce îmi beam noul prieten cu gust de scortişoară și în altul cineva mă lovea în picioare.

— Încerci să vezi cum trăiește cealaltă jumătate din populație, prietene?

Jelani stătea deasupra mea și zâmbea în timp ce mă trezea din beție. M-am clătinat când m-am ridicat în picioare, simțind întregul efect al alcoolului asupra echilibrului meu.

— Nu am știut unde altundeva să mă duc.

Jelani a dat din cap ca și cum ar fi înțeles și m-a invitat înăuntru. Vorbea în timp ce despacheta niște cumpărături dintr-un ghiozdan de pânză care atârna pe pieptul lui.

— Femei sau probleme de familie?

Ce ironie.

— Ambele.

— Ce zici de niște cafea?

S-a îndreptat către sticla pe care o țineam încă în mână.

— Cred că este o idee mai bună decât orice ai în punga aia de hârtie.

Jelani a râșnit niște boabe și a pus un ibric de cafea într-un filtru vechi pe aragaz. Cât timp și-a văzut de treabă, am luat loc și m-am uitat la noile sculpturi aranjate pe masa de bucătărie. Prima era o mică morsa, același animal spiritual pe care Jelani sugerase să îl cumpăr când ne-am întâlnit prima oară.

— Am cumpărat țapul, dar aveai dreptate cu morsa naibii.

— A. Păstrătorul de secrete.

A pus două cești de cafea neagră pe masă și a împins una în fața mea.

— Iubita ta are niște secrete care te-au făcut să te întrebi dacă este femeia potrivită pentru tine?

— Poți spune și așa.

Jelani și-a sorbit cafeaua în timp ce mă privea peste marginea ceștii.

— Avem o veche zicală acolo de unde vin eu. *Apele line nu fac un marinăr priceput*. Ca bărbați, devenim mai puternici dacă învățăm să călărim valurile urmând traseul corabiei.

Am râs.

— Da, bine... Asta e mai mult ca un tsunami. Ai auzit de mulți marinari care să supraviețuiască unui tsunami?

— Nu există nicio problemă prea mare pe care Dumnezeu să nu o poată rezolva.

Am luat o gură din cafeaua amară și neagră și m-am gândit că avea nevoie de ceva în plus dacă Dumnezeu era implicat în conversația asta. Eram destul de supărat pe uriașul din cer în momentul ăla. Mi-am pus un strop de Fireball în cafea și am amestecat cu degetul, în timp ce Jelani se uita. După o înghițitură, am pus ceașca pe masă și m-am uitat la prietenul meu neașteptat.

— M-am îndrăgostit de o femeie.

Jelani a zâmbit.

— Iar în seara asta am aflat că ea și cu mine... am putea avea același tată.

Zâmbetul lui Jelani a dispărut. Apoi și-a pus cana pe partea mea de masă și mi-a făcut semn să-i torn niște Fireball.

* * *

— Vrei să auzi ceva bolnav de-a binelea?

Tocmai îi explicasem lui Jelani dezastrul sordid despre tatăl meu.

Și-a încruntat sprâncenele.

— Este ceva mai bolnav ca asta? Cât lichid din ăla scârbos mai ai în pungă?

Am râs amândoi.

— Nu sunt sigur că îmi pasă dacă este sora mea. Chiar și beat și gândindu-mă că am putea avea același ADN, asta tot nu mă face să o vreau mai puțin.

— Multe familii regale își păstrează liniile de sânge intacte căsătorindu-se între ei. Monarhia Monomotapa din Zimbabwe practică incestul cu regularitate. Regele se căsătorește frecvent cu fiicele și surorile lui ca să producă urmași cu sânge pur.

A făcut o pauză.

— Cleopatra s-a căsătorit cu ambii ei frați.

— Ai ceva mai recent? Să zicem din secolul douăzeci și unu?

Jelani s-a forțat să zâmbească. Atunci mi-am dat seama cât de pronunțate deveniseră oasele obrazilor lui. Fusesem atât de prins în propria-mi dramă că nu observasem că slăbise și mai mult.

— Nu mănânci. Te face tratamentul să te simți mai rău?

Ca de obicei, s-a purtat ca și cum nu se întâmpla nimic.

— Am zile bune și zile proaste.

— Când ai mâncat ultima dată o masă adevărată?

— Nu atât de demult. Supa este prietena mea zilele astea.

M-am holbat la el.

— Mâine seară. Te duc la cină la restaurantul meu preferat.

— Suspectez că, după chestia aia pe care ai băut-o, ție îți va fi prea greață să mănânci mâine.

Am rămas amândoi tăcuți un moment. Până la urmă, Jelani a vorbit primul.

— Trebuie să-i spui.

— Știu.

— Totul se va rezolva așa cum este sortit.

Speram al naibii de tare să aibă dreptate. Pentru că atunci, mai mult ca oricând, mi-am dat seama că sortiți eram eu și Bianca.

* * *

Cafeaua mă trezise, dar nu mă scăpase complet de mahmureală, lucru care, din punctul meu de vedere, era al naibii de bine. Uberul m-a lăsat în fața blocului Biancăi și am stat acolo nemișcat mai mult de douăzeci de minute, uitându-mă la fereastra ei. Puteam vedea din

stradă că avea lumina aprinsă în dormitor, dar nu eram sigur dacă o uitase așa când plecaserăm mai devreme. Trebuia să-mi fac curaj, chiar să intru în clădirea aia și să verific dacă e acasă. Când lumina s-a stins, mi-am primit răspunsul. *Este acasă.* Am tras adânc aer în piept și am intrat înainte să mă răzgândesc.

— Dex?

Bianca a deschis ușa când eram pe punctul de a bate a doua oară. S-a uitat o dată la mine și imediat a părut îngrijorată.

— Ești OK? Te simți mai rău sau ceva?

— Pot să intru?

— Sigur. Sigur.

S-a dat la o parte. Bianca a încuiat ușa în urma mea.

— Arăți îngrozitor. Ar trebui să stai în pat.

S-a întins ca să-mi atingă fruntea. *Doamne, sunt atât de îndrăgostit de tine.*

— Nu ești cald. Cel puțin nu ai febră.

Nu m-am putut abține. Am luat-o în brațe și am tras-o spre mine, dându-i cea mai mare și mai strânsă îmbrățișare pe care o dădusem vreodată cuiva. Cred că o zdrobeam puțin, dar nu m-am putut abține. După un timp îndelungat, a încercat să se desprindă puțin.

Când s-a uitat în sus, spre mine, nasurile noastre erau la câțiva centimetri.

— Nu ești bolnav, nu-i așa?

Am scuturat din cap.

— Ce se-ntâmplă? Are legătură cu mama? Te-ai panicat să o vezi știind ce făcuse? Am avut o bănuială că o să te supere asta mai mult decât credeai.

Am aprobat. Deodată devenisem mut, deși aveam atât de multe lucruri de spus.

Ochii ei s-au întristat.

— Du-te și stai jos. O să ne torn niște vin și putem vorbi.

S-a tras din brațele mele și s-a îndreptat spre bucătărie. Chiar când s-a îndepărtat, am prins-o deodată de mână și am tras-o iar

lângă mine. A zâmbit, imaginându-și că eram pus pe glume, dar eram foarte serios. Dacă astea aveau să fie ultimele momente din ceea ce devenisem unul pentru altul, dacă totul în viețile noastre sucite era pe cale să se schimbe, voiam un ultim sărut.

I-am luat fața frumoasă în mâini și am sărutat-o până când n-a mai existat nicio îndoială că însemna totul pentru mine. A trebuit să clipească apoi ca și cum s-ar fi străduit să revină la realitate.

— Mă sperii, Dex, a șoptit. Sărutul ăla a semănat destul de mult cu unul de adio.

Dacă ăsta era începutul sfârșitului, *nu* așa aș fi vrut să-și amintească ultimul nostru sărut. Am mângâiat-o pe față.

— Te iubesc, Bianca. Te iubesc atât de mult.

A părut surprinsă de declarația mea. La naiba, mă surprinsese și pe mine când mi-au scăpat vorbele din gură. Dar chiar și după ce le-am rostit, am fost fericit că am făcut-o. Trebuia să știe adevărul. Tot adevărul. Bianca s-a ridicat pe vârfuri și mi-a sărutat buzele ușor, apoi s-a dat înapoi ca să mă privească în ochi.

— Și eu te iubesc, Dex.

Mi-aș fi dorit să opresc timpul și să rămân în clipa aia pe vecie. Dar, prea curând, Bianca a fost pregătită să discutăm.

— Du-te, du-te și stai jos și o să ne torn vinul ăla să vorbim.

Mi-a zâmbit din bucătărie. Eram oare un nenorocit că îi spuseseam că o iubesc cu câteva minute înainte să-i zic ceea ce venisem să-i spun? Radia în timp ce umplea cele două pahare de vin. Părea că afirmația mea alungase îngrijorarea pe care o avusese cu privire la ce voiam să-i spun, și iată, eu eram pe cale să o distrug. Doamne, speram să nu fi făcut lucrurile mai rele pentru că fusesem un nenorocit egoist și îmi dorisem un ultim sărut în cazul în care lucrurile nu ieșeau cum mi-aș fi dorit.

Bianca a pus pe măsuța de cafea cele două pahare de vin roșu și s-a așezat pe canapeaua din fața scaunului pe care stăteam eu. Nu observasem ce purta până în acel moment. Mai degrabă ceea ce nu purta. Mai exact, multe haine. Avea un șort bărbătesc, negru

și un maiou roz-deschis, cu bretele subțiri, care îi îmbrăca pielea frumoasă, bronzată natural. Când a ridicat paharul ca să-și soarbă vinul, am observat că nu purta sutien, iar sfârcurile ei erecte erau îndreptate către mine.

Futu-i.

Futu-i.

Futu-i.

Mi s-a udat gura uitându-mă la ele. Era o agonie să îmi forțez ochii să se închidă și să îmi reamintesc: *Poate fi sora ta. Poate fi sora ta, la dracu'.* Când am deschis ochii puteam să jur că sfârcurile ei atrăgătoare își dublaseră dimensiunea. Mi-am pus mâinile pe față.

— Crezi că îți poți pune un halat sau altceva pe tine?

Bianca s-a uitat în jos și a văzut ce observasem.

— Nu îți plac sfârcurile mele?

— Îmi plac foarte mult. Al naibii de mult. Nu mă pot concentra când mă tachinează ele.

A râs ca și cum credea că sunt amuzant, dar s-a dus și și-a pus halatul. Am băut paharul de vin în două minute cât a fost ea plecată. Când s-a întors purtând un halat de mătase sexy și roșu, pe care-l lăsase deschis, m-am întins și am băut și paharul ei. Văzând cele două pahare goale, Bianca și-a legat halatul și s-a așezat.

— Vorbește-mi.

Nu știam de unde să încep. Am respirat adânc și am încercat să-i captez imaginea în minte, ca și cum ar fi fost ultima dată când o vedeam, apoi am deschis gura:

— Sora ta seamănă leit cu tata.

Capitolul 27

Bianca

— Cum este posibil?

Dex și-a trecut degetele prin păr.

— L-am sunat pe tata după ce am plecat. A confirmat că perioada de timp se potrivește și că nu au făcut niciodată sex neprotejat.

— Cred că îți imaginezi. Alexandra seamănă foarte mult cu tata. Au aceleași fixuri, același simț al umorului, țin chiar și furculița în același mod ciudat!

— Lucrurile alea sunt învățate, nu sunt genetice.

— Amândoi au sprâncene stufoase.

— Este o trăsătură foarte comună. M-aș aventura să spun că se aplică la jumătate din populația Greciei.

— Te înșeli. Trebuie să te înșeli.

Dex și-a scos telefonul din buzunar și a tastat câteva butoane și apoi a derulat până a găsit ce căuta. L-a întors cu fața la mine și a întins palma. Am văzut că intrase pe Facebook.

— Este pagina tatei. Uită-te la câteva dintre pozele lui.

Am ezitat, dar până la urmă curiozitatea a câștigat. Prima poză pe care am văzut-o aproape că mi-a oprit inima. Era ca și cum mă uitam la o poză generată de computer a surorii mele transformată într-un bărbat. Trebuia să fie o coincidență. Am dat cu degetul mai departe. Ochii surorii mele.

Am dat din nou.

Bărbia Alexandrei.

Am dat iar.

Zâmbetul ei. *Zâmbetul frumos al Alexandrei*. Mi s-au înlăcrimat ochii.

Dex a întins mâna și a încercat să acopere telefonul ca să mă împiedice să mă mai uit. L-am dat la o parte, simțind nevoia să văd mai mult. Am tot dat mai departe, în speranța că ce văzusem mai devreme erau doar niște poze dintr-un unghi prost sau ceva. La finalul căutării mele, îmi curgeau deja lacrimile. Dex s-a pus în genunchi în fața mea.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

A încercat să mă ia în brațe, să îmi ofere alinare, dar nu puteam face asta încă. Trebuia să știu mai mult.

— Tatăl tău știe?

— Pretinde că habar n-avea de asta.

— Mama oare știe adevărul?

— Nu știu.

— A început să lucreze acolo cu un an înainte să se nască Alexandra. Ce naiba a făcut? A sărit în patul șefului cu prima ocazie?

Nu îl întrebam pe Dex de fapt nimic, deși aveam atât de multe întrebări.

— Nu știu ce s-a întâmplat de fapt. Tata a fost destul de vag. Nu a dat detalii. Din păcate, nu a fost vag intenționat, ci mai degrabă pentru că aventurile erau o regularitate în timpul mariajului său și nu le putea ține socoteala tuturor.

— Nu înțeleg, Dex. Cum să ai un copil care seamănă clar cu alt bărbat și să treci peste? Au încheiat aventura după ce a rămas

Însărcinată și niciunul dintre ei nu și-a pus problema paternității? Toată lumea și-a continuat viața?

Dex mi-a strâns mâna.

— Aventura nu s-a terminat, Bianca. Tatăl meu spune că a durat cam șase ani de zile.

Nu îmi dau seama dacă era un mecanism de protecție al creierului meu sau dacă eram chiar atât de naivă, dar încă nu avusesem momentul meu revelator.

— Șase ani? Între mine și Alexandra sunt doar patru ani.

Dex se uita fix la mine, uitându-se adânc în ochii mei și aștepta declicul.

5

4

3

2

1

— O, Doamne!

M-am ridicat, apoi am alergat spre baie.

— Cred că mi se face rău.

* * *

Mă simțeam ca și cum murise cineva. Aveam un gol în piept, o deșertăciune dureroasă, deși era una care cântărea enorm. După două ore de vorbit, plâns și băut două sticle de vin, Dex m-a întrebat dacă vreau să plece. Voiam chiar opusul: ca el să rămână pentru totdeauna și să-mi spună dimineața următoare că totul a fost un coșmar. Acum când însă stăteam amândoi pe întuneric, în patul meu, nebunia că putea fi fratele meu își făcea loc în mine. Niciunul n-a scos un cuvânt multă vreme. Eram cu spatele la el, iar mâna lui stătea cuminte pe șoldul meu până când m-a strâns și a rupt tăcerea.

— Ai auzit vreodată de monarhia Monomotapa din Zimbabwe? Am râs. Despre ce naiba vorbea?

— Nu.

— Știi ceva despre Cleopatra?

Ahhh. Deci la asta se gândea? M-am întors să-l privesc. Era întuneric, dar ochii mei se obișnuiseră deja și puteau să-l vadă pe ai lui.

— Chiar știi. Să știi că nu era de fapt egipteană. Rădăcinile familiei sale duc în Macedonia, Grecia.

Știam că nu despre asta vorbea, dar m-am hotărât să mă joc un pic cu el.

A funcționat. I-am auzit surâsul din voce.

— O, da? M-am gândit că știai asta, Georgakopolous. Altceva ce ai învățat la ora de istorie?

— Îi plăcea machiajul nasol și puternic la ochi.

— Deșteapto! Știi exact la ce mă refer.

Am oftat.

— Îmi spui că nu te interesează dacă sunt sau nu sora ta vitregă?

I-a dispărut hazul din voce.

— Nu știu ce spun. Singurul lucru de care sunt sigur este că sunt îndrăgostit de tine. Și în niciun caz nu sunt pregătit să renunț la tine. Indiferent de ce se-ntâmplă.

— Spui asta acum, dar bărbații se uită la surorile lor foarte diferit față de cum se uită femeile la frații lor. Nici în ruptul capului n-o să fii capabil să te gândești la mine sexual, dacă există șansa să fim rude, Dex.

I-am văzut ochii mișcându-se și privindu-mă. Într-un final m-a luat de mână.

— Nu mă judeca.

Apoi mi-a plimbat mâna pe corpul lui, până jos, până când mâna mea i-a atins penisul. Penisul lui tare ca piatra, total erect.

Am găfăit în timp ce îmi încolăcea degetele pe el, demonstrându-mi că era *clar* capabil să se gândească la mine în felul ăla.

— Îți răspunde asta la întrebare?

— Bănuiesc.

Dex a râs în timp ce a dus mâna mea la gură și a sărutat-o. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Dormi puțin. O să vedem mâine ce-o să facem de-acum încolo.

— OK.

M-am întors și Dex m-a tras cu spatele lipit de el și m-a strâns tare în brațe. Deși îi puteam simți foarte bine erecția, îmbrățișarea nu părea sexuală. Părea... protectoare.

Învăluită de căldura trupului său ca o pătură, nu mi-a luat mult să adorm.

— Noapte bună, Dex, am șoptit.

— Noapte bună, Georgy a mea.

* * *

În ziua următoare, Dex a sunat de la birou în mijlocul zilei să mă verifice. De fapt, era un alt moment când mă suna ca să se asigure că sunt bine. Am urât gândul bolnav care mi-a trecut brusc prin minte.

Face pe fratele protector.

Taci!

Câteodată îmi uram creierul. Dex părea obosit.

— Cum te simți?

— Chiar vrei să știi?

— Bineînțeles.

— Cred că am fost în șoc toată ziua de ieri, dar acum încep să înțeleg. Și realitatea mă sperie.

— Nu ești singură, Bianca. Și eu sunt speriat. De fapt, nu îmi aduc aminte să mă fi speriat ceva atât de tare în toată viața mea.

Am fost cuprinsă de tristețe. Îmi lipseau zilele când chestia asta nu ieșise la iveală.

— Mi-e dor de tine.

— Sunt încă aici, a șoptit. Nu am plecat nicăieri.

După o scurtă tăcere, a continuat:

— Trebuie să aflăm. Mă termină situația asta. Ești pregătită să afli? Nu te prezez dacă nu ești pregătită.

Nu ajunsesem să am conversația cu mama în noaptea în care Dex plecase de la sora mea. Acum conversația avea să fie cu totul alta, pentru că nu îi spuneam doar despre identitatea lui Dex, dar o întrebam și dacă Dexter senior putea fi tatăl Alexandrei și al meu. Ce dezastru.

— De unde să încep? Mă simt atât de neajutorată, am spus.

— Trebuie să-l conving pe tata să facă un test ADN. Cred că trebuie să discuți cu mama și cu sora ta cât mai repede posibil. Nu mai putem amâna. Mai ales acum.

— OK, am aprobat. Voi aranja o întâlnire de urgență în seara asta la sora mea. Trebuie să o convingem pe Alexandra să facă și ea un test ADN.

— Vrei să fiu acolo când le spui?

— De fapt, cred că ar fi bine să fac asta singură. O să fie o lovitură pentru sora mea. Cred că s-ar simți mai confortabil dacă aș fi doar eu.

— OK. Mi se pare corect. Orice crezi tu că este mai bine. Voiam doar să fiu acolo să te sprijin dacă credeai că ai nevoie. Nu vreau să fii nevoită să treci singură prin chestiile grele.

Uram ce gândeam în acel moment.

Cred că a simțit ceva în tăcerea mea.

— Spune-mi ce-ți trece prin cap acum.

— Mi-ai spus că nu vrei să trec singură prin toate astea și asta m-a făcut să-mi dau seama că poate voi fi nevoită să mă obișnuiesc cu o viață fără tine. Cu cât mai curând învăț să fac asta, cu atât mai bine.

Dex a părut aproape furios.

— Nu spune asta, Bianca. Nici măcar nu o gândești.

Tonul meu a trecut de la liniște la insistență.

— Este adevărat, Dex. Cred că trebuie să ne pregătim serios pentru ce-i mai rău. Suntem în negare.

— Crezi că o să dispar din viața ta dacă lucrurile nu merg așa cum vrem?

— Păi... sigur nu putem rămâne apropiați. Asta ar fi prea dureros, nu crezi?

— De fapt, cred că opusul ar fi și mai dureros. Nu îmi pot imagina viața fără tine. Dacă o să..., a spus ezitând. Doamne, nici măcar nu pot să spun asta. La dracu', nu pot s-o spun.

Am vorbit în locul lui.

— Dacă o să se întâmple ce-i mai rău...

Și-a revenit și a spus:

— *Dacă o să se întâmple ce-i mai rău, o să vreau mereu să fiu în viața ta. Oricât de nebunește ar suna asta, țin prea mult la tine ca să renunț.*

Eram confuză. Nu știam ce voia să spună.

— Așa că am fi... prieteni?

— Nu cred că putem pune o etichetă, dar...

— Vei putea să mă vezi cu un alt bărbat?

Tăcere adâncă.

— La dracu'. Nu... Nici măcar nu-mi pot imagina asta, dar o să trebuiască să îndur asta cumva, pentru că vreau să te protejez chiar dacă asta mă va distruge. Nu vreau să dispari vreodată din viața mea.

Îmi simțeam ochii umezindu-se.

— Spui asta acum, dar va fi foarte dificil, Dex. Nu cred că aș putea să te văd cu o altă femeie, să te văd căsătorit, având copii într-o zi. Doamne... copiii ăia... vor fi...

— Te rog, Bianca! Nu merge așa departe. Te implor să nu te gândești așa acum, OK? Lasă-ne să avem zilele astea de negare. Este singurul lucru bun în perioada asta de așteptare. Bine? Nu spun să ne prefacem că nu se întâmplă, dar încearcă să nu mergi *așa departe*. OK? Poți face asta pentru mine, iubito?

Am strâns tare ochii ca să opresc lacrimile.

— Nu ar trebui să-mi spui „iubito“... până când nu aflăm.

— La naiba cu asta.

Am putut să-l aud scrâșnind din dinți când a spus:

— Ești iubita mea și Georgy a mea. Și o să-ți spun cum naiba vreau. N-o să-mi ascund sentimentele până în ziua... în *secunda*... în care chiar voi fi nevoit.

Mi-am șters lacrimile.

— Sper să nu vină niciodată *secunda* aia.

* * *

Stând una lângă alta pe canapeaua surorii mele, rămăseserăm amândouă fără cuvinte. Alexandra arăta de parcă urma să leșine. Uram totul în legătură cu situația asta, dar trebuia să o fac. Și eram fericită că în sfârșit le spuseseam, pentru că secretul mă terminase.

Îmi petrecusem ultima jumătate de oră spunându-le ce știam și ce bănuiam. Dex îmi dăduse poze din tinerețe cu tatăl lui, ca să îi pot arăta surorii mele asemănarea. Nu a contestat-o; nu putea.

Mama a fost șocată în primul rând să afle identitatea lui Dex, dar odată ce asta a ieșit la iveală, nu a fost deloc surprinsă de bănuielile mele legate de paternitatea Alexandrei. A vorbit într-un final.

— Nu credeam...

— Ce? am strigat. Că n-o să ne dăm seama? N-ai observat niciodată cât de mult seamănă cu el?

— Ba *am* observat, dar de-abia când a crescut a devenit evident. La momentul acela era deja prea târziu. Tatăl vostru *este* tatăl vostru din toate punctele de vedere. Vă iubește pe amândouă mai mult decât propria viață. Tehnicitatea nu ar fi schimbat asta cu nimic.

— Dar recunoști că e o posibilitate... Nu numai ca Dexter Truitt să fie tatăl Alexandrei, ci și *al meu*?

— Nu pot exclude asta. Am făcut o greșală teribilă punându-ne în situația asta, dar eram tânără și neliniștită. Mă simțeam captivă în acea perioadă și Dexter a fost calea mea de scăpare. Nu m-am

gândit la repercusiunile pe termen lung și cu siguranță nu puteam prevedea că una dintre ficele mele va ajunge să se îndrăgostească de fiul lui ani mai târziu. Aș da orice să îmi iau înapoi deciziile, dar nu pot face asta.

Mama plângea și sora mea, care tăcuse tot timpul ăsta, s-a ridicat brusc și a fugit în camera cealaltă. Am urmat-o.

— Îmi pare atât de rău, Alex.

Camera era întunecată. S-a așezat pe pat și și-a acoperit fața.

— Nu e vina ta. Am nevoie de timp să procesez informația asta.

— Ia-ți cât timp ai nevoie.

Deodată s-a întors spre mine.

— De ce nu pare mai supărată? Nu își dă seama ce impact o să aibă asta asupra vieților noastre? Nu doar a mea, dar în special a ta.

— Cred că este în stare de șoc. Pare că a fost în negare toți anii ăștia. Nu se gândea că o să aflăm.

— Tata oare bănuiește ceva?

— Trebuie să fi bănuțit, am spus. Doar dacă nu l-a văzut niciodată pe Dexter Truitt? Sincer, chiar și după ce am aflat, nu mă gândeam că era posibil până nu am văzut asemănarea.

— Tu semeni cu mama, a spus ea. Eu nu semăn cu niciunul dintre părinții noștri, dar tot nu am bănuțit niciodată nimic.

— Știu. Nici eu.

Alex s-a ridicat panicată.

— Trebuie să facem cât mai repede testul. Trebuie să știu.

— Dex se străduiește să îl convingă pe tatăl lui. Se va ocupa de tot odată ce avem acordul tatălui său.

— Dar dacă nu este de acord?

— Atunci bănuiesc că putem face testul cu tata, am spus.

— Toată treaba asta este așa urâtă. Spune-mi, te rog, că nu te-ai culcat cu Dex.

— Am ajuns aproape, dar nu am făcut pasul ăsta niciodată.

Alex a răsuflat ușurată.

— Slavă Domnului, Bianca. Îți imaginezi cum ar fi fost?

Asta era problema. *Îmi imaginam.* Și fantezia asta nu era cu nimic diferită de cum era înainte de coșmarul ăsta. Nu puteam să recunosc asta în fața ei în momentul ăla. Sentimentele mele romantice pentru Dex nu se schimbaseră, dar asta trebuia să rămână între mine și el. Nu credeam că altcineva ar fi putut înțelege.

Capitolul 28

Dex

În timp ce îmi încheiam nasturii la cămașă, m-am uitat în jos la Bandit care stătea în poziție de drepti și mă asculta cum aiuream.

— Știi, ai fi putut tehnic să i-o tragi soră-tii. Nu sunt câinii împerecheați între ei tot timpul?

— *Ham!*

— Ești bine, însă, nu? Nu a fost sfârșitul lumii. Nimeni nu îi judecă pe câini. De ce m-ar judeca pe mine?

Doar se holba la mine, gâfâind cu limba pe-afară.

— Totuși pare un pic bolnavă treaba asta. Nu ar trebui să simt altceva pentru ea, Bandit? Știind ce știu? Dar nu simt. O vreau. Cumva, nici n-aș *vrea* să aflu adevărul și sigur nu pot sta deoparte, să fiu martor la cum își continuă viața. O vreau cu *mine*.

M-am dat cu parfum și m-am uitat la el.

— Ce zici să ne mutăm în Europa? Am auzit că incestul nu este privit urât acolo. Putem fi cu toții fericiți acolo: tu și fundul tău împerecheat, eu, Bianca și copilul nostru cu două capete. Ce spui?

— *Ham!*

Când mi-am dat seama că întârziam destul de mult la cina cu Jelani, mi-am pus repede ceasul la mână.

— Să fii băiat cuminte, am spus înainte să mă îndrept spre ușă.

* * *

Din moment ce nu se simțise prea bine, am ales să-l duc pe Jelani la un restaurant în Brooklyn ca să fie aproape dacă simțea brusc nevoia să meargă acasă. După ce am comandat patru platouri pentru familie la restaurantul italian, prietenul meu sfrijit a spus:

— Nu știam că așteptăm o armată.

Chelnerița a adus porții mari de pui și vinete cu parmezan, ravioli cu homar și lasagna vegetală.

— Ți trebuie ceva să pui pe oase. Și o să iei ce rămâne acasă cu tine.

L-am lăsat pe Jelani să vorbească mai mult. Mintea mea era în altă parte cât timp el îmi spunea povești despre Kenya și se întreba dacă să își reinnoiască sau nu locul din piața Brooklyn pentru anul următor. La un moment dat a ridicat vocea și mi-a întrerupt gândurile.

— Dex, am vorbit cu tine jumătate de oră și tu te-ai holbat în gol mai mult de jumătate din timp.

Dând din cap rapid, am spus:

— Îmi pare rău. Mă simt foarte agitat în seara asta.

— În legătură cu testul...

— Da. Tatăl meu este în sfârșit de acord cu el, dar doar după ce se întoarce din vacanța din insulele Turks.

— Măcar a fost de acord să coopereze. Asta este jumătate din luptă, nu-i așa?

Am oftat.

— Da. Așa că o să se întâmple într-o săptămână.

Răsucindu-mi degetele și legănându-mi genunchii în jos și-n sus, m-am uitat prin restaurant. Jelani stătea în fața mea cu brațele

încrucișate și m-am oprit din fâțait suficient cât să-mi dau seama că mă observa în tăcere.

— Dex...

— Da?

— Du-te la ea.

— Ce?

— Nu ești cu mintea aici. Nu mai pierde timpul în restaurantul ăsta, încercând să-l faci pe slăbănogul de mine să mănânce. Du-te la ea și petrece-ți restul nopții cu ea. Dacă e un lucru pe care l-am învățat de când m-am îmbolnăvit este că fiecare zi este prețioasă. Dacă lucrurile n-o să iasă cum vrei, măcar o să ai zilele astea. Nu le irosi. Trăiește în fericirea ignoranței încă puțin.

Într-adevăr, nu-mi doream nimic mai mult în acel moment decât să merg la Bianca.

— Sigur nu te deranjează?

— Sigur că nu. Viața e frumoasă. Am stat aici destul și am mâncare pentru o săptămână.

— Ai face bine să o mănânci.

Jelani a chicotit.

— Mulțumesc că ai grijă de mine, Dex. Ești un om bun.

Afară era lună plină. După ce l-am lăsat acasă, l-am pus pe Sam să meargă direct la Bianca.

Nu mă gândisem să sun sau să-i scriu înainte, așa că am fost dezamăgit că nu era acasă. Totuși, m-am gândit că nu era o idee bună să o caut. Putea să fie la sora ei, confruntându-se încă cu urmările detonării bombei.

În loc să îi dau mesaj să o întreb unde este, am ales să mă duc acasă să mă schimb. Ajuns acasă, de-abia ce îmi dădusem pantalonii jos când s-a auzit o bătaie la ușă. Bandit a început să latre ca nebunul. Singura persoană care avea voie să treacă de portar era Bianca. Inima a început să-mi să bată tare.

Când am deschis ușa, mi s-a oprit respirația. Era atât de frumoasă îmbrăcată lejer în jeanși și într-o geacă de piele mulată. Avea părul

ud de la burnița de afară. Ochii ei se mișcau înainte și înapoi când mă privea, ca și cum căutase ceva și în sfârșit găsisese.

Apoi mi-a căzut practic în brațe. Am îmbrățișat-o strâns mult timp, bucurându-mă de bătaia inimii ei lângă pieptul meu. Era confirmarea faptului că sentimentele ei pentru mine rămăseseră neschimbate.

Șoptindu-i în păr, i-am spus:

— Am fost la tine acasă. Nu erai acolo.

— Am fost cu Alex. Brian a avut grijă de fete ca să putem ieși să vorbim.

M-am tras înapoi să îi pot vedea fața.

— Și ai venit direct aici după?

— Da. Sora mea și-a dat seama că m-am gândit doar la tine toată seara. Mi-a spus să vin să te văd.

— Este amuzant. Jelani a făcut același lucru cu mine, mi-a spus să vin la tine. Cred că suntem amândoi destul de transparentți, nu?

Ochii Biancăi m-au măsurat din cap până în picioare. Atunci mi-am dat seama că eram încă dezbrăcat, doar în chiloți. I-am văzut ochii inundați de dorință în timp ce se holba la corpul meu pe jumătate gol. Pentru că știam foarte bine la ce se gândea, mi s-au încordat mușchii și penisul mi s-a întărit. Cuvintele mi-au ieșit pe gură într-o șoaptă răgușită.

— Este OK să mă vrei.

Plimbându-mi mâna pe obrazul ei, am adăugat:

— Numai Dumnezeu știe cât de mult te vreau eu.

— Văd că nu pot lupta cu ce vine natural. Și asta mă deranjează, pentru că dacă veștile nu sunt în favoarea noastră și tot nu pot să renunț? Ce facem atunci?

— Atunci ne mutăm în Europa, am spus fără ezitare.

— Ce?

Mi-am pus mâna pe obrazul ei.

— Glumesc.

Oarecum.

— Uite, am spus. Oamenii ne pot spune cum să gândim, dar nu ne pot spune ce să simțim. Nimic nu m-a convins mai tare decât situația asta. Mă vrei acum la fel de mult cum te vreau și eu, iar asta mă omoară.

Așa cum se întâmpla mereu în preajma Biancăi, corpul meu începuse să mă trădeze. Ereția mea creștea cu fiecare secundă în care îmi privea corpul. Nici nu știam dacă mă puteam opri în cazul în care Bianca mi-ar fi spus că nu o interesează consecințele. Dacă mi-ar fi spus să o fut acolo și atunci, chiar nu știam cum aș fi reacționat. Atât de disperat eram.

Am condus-o la canapea. Când m-am întins, a pus mâna ezitant pe abdomenul meu. Deși părea șovăitoare, era clar că tânjea să facă asta.

— Este ok. Atinge-mă. N-o să mergem mai departe. Doar atinge-mă.

Și-a plimbat mâna pe fiecare centimetru de pe pieptul meu și am închis ochii, savurându-i atingerea. Apoi și-a lăsat capul pe pieptul meu care răsufla greoi. Eram sigur că îmi simțea inima bătându-mi chiar în timpanul ei.

— Nu vreau să renunț la tine, mi-a șoptit pe piele.

Trecându-mi degetele prin părul ei frumos și negru, am spus:

— Pot să-ți spun un secret?

Vocea ei de-abia se auzea.

— Da.

— Trebuie să-ți spun asta acum, pentru că, așa cum văd eu lucrurile, orice spun acum poate fi considerat firesc, din moment ce încă nu știm adevărul.

Și-a ridicat capul și s-a uitat la mine. Eram fericit că a făcut asta pentru că era important.

Am folosit șansa asta ca să fiu și eu atent și m-am uitat adânc în ochii ei.

— N-o să încetez vreodată să te iubesc. Chiar dacă se dovedește că suntem rude, *tot* o să te iubesc. Poate că n-o să mai pot recunoaște asta în fața ta și poate că n-o să pot să-ți arăt asta fizic, dar n-o să mă

opresc din a te iubi. Vreau să știi asta. O să treci peste asta într-un final. O să cunoști pe altcineva, dar tot n-o să mă opresc vreodată din a te iubi. Poate și eu o să cunosc pe cineva și o să mă căsătoresc, dar, când ea o să vină către altar, fii sigură că mă voi gândi la tine, dorindu-mi ca lucrurile să fi stat altfel. Pentru că n-o să încetez niciodată să te iubesc. Și fie că ești iubita mea sau sora mea, o să rămâi cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Indiferent de orice, Bianca, tu ești dragostea vieții mele. Nimeni nu te va înlocui vreodată.

Fața ei era plină de lacrimi.

— Te iubesc atât de mult, Dex.

Dorința de a-i simți gura pe a mea era insuportabilă.

— Trebuie să te sărut chiar acum.

— Sărută-mă. Te rog... sărută-mă, a spus gâfâind.

Și asta am și făcut. Cu aceeași intensitate cu care mă rugase să o fac, am sărutat-o tare și cu mai multă pasiune decât o făcusem vreodată. Dacă era greșit, nu-mi doream să fie corect. Cum spusese Jelani, ignoranța era o binecuvântare. Compromisul meu era că nu mă culcam cu ea, dar aveam de gând să o sărut, la naiba. Poate că ar fi fost mai indecent dacă nu o făcusem de atâtea ori înainte. Dar era atât de firesc, atât de familiar. Ca respiratul. Dacă ajungeam în lad deoarece continuam să fac ceea ce mi se părea firesc, atunci, așa să fie. De fapt, m-aș fi predat singur.

* * *

Am urât faptul că Bianca trebuia să plece.

În după-amiaza următoare zbura cu treabă în Virginia. Încercasem oarecum să sugerez să își reprogrameze interviul, dar Bianca a spus că are nevoie să muncească pentru a-și face timpul să treacă mai repede; altfel ar fi luat-o razna. Puteam să înțeleg asta, dar uram faptul că avea să stea două nopți într-o cameră de hotel, la mile distanță, gândindu-se la cel mai negru scenariu. Ca să nu mai spun că două nopți departe de ea păreau o eternitate. Și deși vorbeam la

telefon în fiecare seară și în fiecare dimineață, simțeam că se îndepărtează iar de mine. Distanța fizică o făcea să se gândească prea mult la lucruri. Vocea ei era tristă când am sunat să văd ce face în după-amiaza aceea.

— Cum a mers interviul? Ai obținut tot ce voiai? am întrebat.

— Așa cred, a zis oftând. Ca să fiu sinceră, habar n-am. Din fericire, mi-am luat reportofonul exact înainte să plec, lucru pe care nu-l fac de obicei, pentru că sunt destul de sigură că ce mi-a spus mi-a intrat pe o ureche și mi-a ieșit pe cealaltă.

— Este normal. Ești foarte stresată.

— Vrei să-ți spun ceva amuzant?

— M-ar ajuta ceva amuzant, da.

M-am lăsat pe spate pe scaunul de birou.

— M-am trezit în mijlocul nopții cu un miniatac de panică. Nu am putut să adorm la loc imediat așa că mi-am luat biluțele Baoding în timp ce mintea mea derula tot s-a întâmplat săptămâna trecută.

— Cred că și eu m-am întins în pat noaptea trecută și m-am jucat cu propriile biluțe antistres gândindu-mă la tine. Lasă-mă să te întreb: ai încercat vreodată să le bagi înăuntru și să te legeni? Cred că te-ar ajuta mai mult la reducerea stresului.

I-am auzit zâmbetul din voce.

— Ești așa un pervers. Și nu mi-am terminat povestea, să știi.

— Spune. Sunt curios să aflu dacă sesiunea ta de masaj a biluțelor s-a terminat la fel de bine ca a mea.

— Oricum, a continuat. Am masat biluțele mele antistres o perioadă și tot nu puteam adormi. Am decis să aprind televizorul. Ghicește ce era la trei dimineața?

— Ce?

— *Cleopatra*.

Oricât de nebunesc era totul, eram fericit că încă puteam râde împreună de situația noastră. Deși vocea Biancăi era mai serioasă când a vorbit apoi.

— Sora mea a fost azi la laboratorul la care ai vorbit.

— A, da? Cum a mers?

Aranjasem ca tatăl meu să meargă la același lanț de laboratoare în Florida când se întorcea din vacanță.

Bianca și sora ei trebuiau să dea doar numărul dosarului când mergeau pentru a se preleva o mică probă de salivă. Nu voiam ca vreuna dintre ele să trebuiască să dea explicații la laborator despre situația lor.

— Brian a fost cu ea și mama a luat copiii ca să rămână singuri o noapte.

— Asta este bine, am spus.

— Măcar atât poate să facă și mama.

— Ți-ai făcut programare?

— Mâine după-amiază, la trei.

Am auzit frica din vocea ei.

Mă tot gândisem cum să aduc în discuție ceva ce aveam în minte de două zile, dar acum că programarea ei era ziua următoare, nu mai aveam mult timp la dispoziție...

— La ce oră aterizează avionul tău diseară?

— Câteva minute după opt, cred.

— Te iau eu de la aeroport.

— Ești sigur? Pot să iau un Uber.

— Sunt sigur. Mi-e dor de tine și vreau să vorbim oricum, înainte de programarea ta de mâine.

— O, Doamne. Ultimele dați în care ai vrut să vorbești cu mine ai recunoscut că erai Jay, mi-ai spus că mama este o mincinoasă și mi-ai spus că am putea fi rude. Nu sunt sigură că vreau să mai am discuții cu tine, m-a tachinat.

Mă rog, oarecum.

— Nu mai am vești proaste. Promit.

— Atunci de ce pari așa de serios?

— Doar cred că trebuie să vorbim. Față în față. Diseară.

— Dexter Truitt, o să fiu dată afară din avion pentru că o să țip cât mă țin plămânii, zdrăngănind din biluțe, dacă nu îmi spui ce te

preocupă chiar acum. Nu pot călători spre casă întrebându-mă ce mai îmi spui acum.

Căcat. Trebuia să-i fi spus că mi-e dor de ea și atât.

— Vreau să vorbim despre tine și despre testul ADN.

— Ce-i cu testul meu?

N-avea de gând să renunțe dacă nu îi spuneam ce aveam de spus. I-aș fi făcut mintea să amețească chiar dacă îi spuneam sau nu.

— M-am gândit... Ce-ar fi să nu îți faci testul?

— Măine? Pot merge în altă zi dacă ai nevoie să te ajut cu ceva.

— Nu. Vreau să zic... dacă nu aflăm deloc?

Capitolul 29

Bianca

Dex stătea la bagaje când m-am dat jos de pe scara rulantă. Ne-am întâlnit privirile din minutul în care eram în capătul scării și stomacul meu mi-a făcut tot felul de cascadorii până când am ajuns jos. *Doamne, sunt înnebunită după omul ăsta.*

Era îmbrăcat lejer, într-o pereche de blugi, tricou negru și adidași. Cu toate astea, nu era nimic lejer la felul în care arăta. Dex avea o intensitate în privire care îmi făcea furnicături pe piele. Era nemișcat, cu excepția ochilor care îmi urmăreau fiecare pas. Când am ajuns jos și m-am îndreptat spre el am putut să-mi simt pulsul accelerând.

— Îi dai fetei o tură? am spus flirtând.

A mormăit ceva ce *cred* că a fost:

— Nu ai idee ce tură ți-aș da.

Apoi și-a pus un braț în jurul taliei mele, m-a tras lângă el și m-a sărutat cu o pasiune aproape disperată. Orice certitudine pe care o avusesem să fac testul ziua următoare și să stau departe de el până primeam rezultatele a zburat mai repede decât avionul cu care venisem.

— Scoate-ți gândul din cap, a spus Dex lângă buzele mele la finalul sărutului.

Eram fără suflare.

— Ce gând?

Și-a încruntat o sprânceană.

— Cel în care te întrebi dacă asta este o idee bună. Dacă să fim împreună în felul ăsta.

De unde știa?

— Nu mă...

A dat din cap cu un rânjet atotștiutor și mi-a luat bagajul din mână.

— Mai ai vreun bagaj?

— Nu. Doar ăsta.

— Atunci hai să plecăm de aici.

În timpul drumului scurt spre casa mea am vorbit fleacuri — cum fusese zborul meu, care era următorul meu interviu, chiar și o discuție interesantă despre fluctuațiile pieței din ziua respectivă. Orice, în afară de o discuție despre elefantul din cameră. Asta s-a sfârșit brusc la scurt timp după ce am ajuns în apartamentul meu. Am despachetat rapid, în timp ce Dex a turnat niște vin, după care a intervenit atmosfera ciudată.

Dex stătea pe canapeaua din fața mea și s-a aplecat înainte, punându-și ambele mâini pe genunchii mei.

— Nu vreau să risc să te pierd dacă faci testul.

— Dex... nu sunt sigură că aș putea funcționa fără să știu.

— Până la urmă am trece peste. Dacă ne-am hotărî să nu aflăm niciodată, cred că, după o vreme, am fi OK.

— Dar dacă... am rămâne împreună?

— Adică dacă am vrea copii într-o zi?

Am aprobat.

— Putem cădea de acord să adoptăm. Aș fi OK cu varianta asta. Sunt atâția copii care au nevoie de o casă bună.

Mi-am întors privirea, iar Dex m-a strâns de mână ca să-mi capteze atenția.

— Uite ce bine ne-am descurcat când l-am adoptat pe Bandit.
Am pufăit.

— Nu cred că decizia de a nu avea copii pe cale naturală ar trebui să se bazeze pe cum au decurs lucrurile cu Bandit.

Mi-a luat obrazii în palme.

— Poate că nu. Dar dacă opțiunile sunt să te pierd sau să adopt un copil, în loc să am unul biologic, atunci de fapt nu există opțiuni.

M-am uitat în ochii lui.

— Nu te-ai întreba mereu?

— Aș trece peste.

— Dex...

S-a aplecat și m-a sărutat.

— Gândește-te la asta. Mai gândește-te puțin.

— OK. O să mă gândesc.

Ne-am cuibărit pe canapea o vreme și la un moment dat am căscat. Călătoriile mă epuizau mereu și, în plus, nu dormisem bine noaptea în ultima vreme. Stăteam cu spatele la Dex și mi-a dat părul de pe față după ce am căscat.

— Ești obosită. Ar trebui să te odihnești.

— Chiar *sunt* obosită. Paharul ăla de vin a fost ca un somnifer în capul meu deja adormit. Plus că mă doare gâtul de la stres și faptul că stau întinsă mă ajută mereu. Cred că e vremea de culcare.

— Te las să te odihnești atunci.

M-am întors spre el cu o sprânceană încruntată.

— Nu rămâi?

— Vrei să rămân?

— Sigur că da.

Dex a lăsat să-i scape un oftat de ușurare.

— Mă bucur. A fost un iad fără tine în ultimele nopți.

În dormitor, m-am schimbat în maioul meu obișnuit și într-un șort bărbătesc, iar Dex a rămas în chiloți. În timp ce s-a strecurat sub așternuturi, am stat pe marginea patului și am luat niște cremă

hidratantă de pe noptieră ca să mă dau pe brațe. După ce m-am dat pe unul, Dex s-a ridicat și mi-a luat crema din mână.

— Uite, lasă-mă pe mine.

Era liniște în cameră, iar intimitatea dintre noi a crescut în timp ce îmi masa brațele. Deși îmi dădusem deja cu suficientă ca să-mi intre în piele, Dex îmi făcea mai degrabă un masaj. Când degetele lui puternice au urcat spre umeri, am închis ochii și l-am lăsat să-mi alunge o parte din stres.

— Doamne, e atât de bine.

— Ești foarte încordată și te doare gâtul. Ce-ar fi să iau niște cremă și să te masez pe umeri puțin?

— Mi-ar plăcea.

Dex s-a sprijinit de tăblia patului și m-a poziționat între picioarele lui. Mi-a lăsat ușor capul în jos, ca să-mi cadă spre piept, și mi-a dat părul într-o parte. Apoi mâinile lui au dispărut și câteva secunde mai târziu crema rece mi-a atins pielea.

— Este rece.

— Pot să-ți ofer niște cremă caldă dacă preferi.

Vocea lui Dex era jucăușă, dar și răgușită în același timp și i-am auzit dorința în glas.

— Ești așa un porc.

A râs și mi-a masat gâtul.

— Dacă tot sunt un porc, aș putea să recunosc că am o fantezie recurentă să frec o anumită cremă caldă pe pielea asta frumoasă.

Degetele lui lucrau la un mușchi încordat de la umărul meu, acolo unde se întretaia cu gâtul. Relaxându-mă, am lăsat capul și mai jos.

— A, da? Și unde mai exact m-ai freca cu crema asta?

Degetele lui Dex au încetinit.

— Chiar vrei să-ți spun?

— Sigur.

Degetele lui s-au oprit total, iar el s-a aplecat să-mi șoptească cu o voce joasă. Respirația lui caldă îmi gâdila gâtul.

— Câteodată, când sunt în duș, îmi imaginez că-mi dau drumul peste tot pe sâni și te frec.

Cum nu am răspuns imediat, Dex a luat asta ca pe un semn că ce îmi spusese mă făcuse să mă simt incomfortabil. Ceea ce era adevărat, doar că nu genul de incomfort la care se gândea el. Incomfortul era provocat de zvâcnirea tot mai puternică dintre picioarele mele.

— Ar fi trebuit să țin asta pentru mine? a întrebat.

Am înghițit și am șoptit.

— Nu. De fapt, mai spune-mi.

— Vrei să auzi mai mult despre fanteziile mele cu tine?

— Vreau.

Dex a rămas tăcut un moment și apoi degetele lui au început să mă maseze din nou.

— Îmi imaginez cum stai întinsă în pat, cum îți strângi sâni frumoși cu mâinile, în timp ce eu mă urc pe pieptul tău și îmi bag penisul între ei.

M-am foit între picioarele lui și i-am simțit erecția lipită de fundul meu.

— Vrei să știi la ce mă gândesc eu când am fantezii cu tine?

— Mi-aș goli contul bancar și aș renunța la penthouse-ul meu ca să aud chiar acum ce fantezii ai.

Am chicotit.

— Păi începe cu tine deschizând...

Aventura mea deviantă și fictivă a fost pusă în așteptare pentru că telefonul lui Dex a început să sune.

— Ignoră-l, a spus. Continuă.

— Dar... este cam târziu. Aproape zece. Nu vrei să vezi măcar cine este?

Răspunsul lui a venit atât de repede că m-a făcut să râd.

— Nu.

După ce a sunat de mai multe ori, telefonul s-a oprit. Dex a insistat să continui.

— Deci... unde rămăseseși? Ce deschideam? Ușa? Pantalonii mei? Pantalonii tăi? O geantă? Cătușе? Nu mă lăsa să aștept. Am chicotit.

— OK. Păi... mi-am imaginat că deschizi...

Ca un semnal, telefonul lui Dex a început iar să sune. Drăcia aia vibra și țopăia la marginea mesei.

— Poate ar trebui să răspunzi.

— Nu.

— Măcar vezi cine e.

Încruntat, Dex s-a întins după telefon. S-a holbat la ecran înainte să spună.

— Este soția tatălui meu, Myra.

— Nu sunt în Caraibe? De ce ar suna? Și mai ales așa de târziu?

Dex a atins telefonul cu degetul și l-a dus la ureche cu un oftat. Am ascultat partea de conversație care se auzea. Corpul lui s-a încordat imediat.

— Ce s-a întâmplat? Când? Unde este?

Inima mea s-a oprit în loc și voiam să aflu detaliile, dar, orice ar fi fost, clar nu era de bine. După ce a închis, Dex s-a ridicat imediat și a început să meargă înainte și înapoi. Aproape că-mi era teamă să întreb.

— Ce s-a întâmplat?

— Tata. A făcut un infarct grav.

— O, Doamne. Este...

— Este la terapie intensivă. Trăiește, dar nu s-a trezit încă.

— În Turks?

— S-a întâmplat în avion. Se pare că nu se simțea bine și au decis să se întoarcă mai devreme ca să poată merge la doctor. S-a întâmplat cu câteva minute înainte să aterizeze în Florida, în noaptea asta.

— Îmi pare atât de rău.

• Dex și-a trecut degetele prin păr.

— Trebuie să zbor acolo la prima oră mâine dimineață.

— Vin cu tine.

S-a uitat la mine.

— Ești sigură?

— Vreau să fiu acolo pentru tine.

După câteva bătăi de inimă, a dat din cap. Apoi a sunat la aeroport. În timp ce țipa în telefon, am pus deoparte crema cu care mă masase și m-am dus în bucătărie să iau niște apă. Stând sprijinită de bufet, mi-am dat seama pentru prima dată... urma să îmi întâlnesc tatăl biologic.

Poate.

Aveam nevoie de vin, nu de apă.

Capitolul 30

Bianca

Dex a fost complet tăcut tot drumul spre Florida. Primul lucru pe care l-a făcut dimineață, în timp ce ne îndreptam spre aeroport, a fost să vorbească cu Myra și a aflat că tatăl lui avea nevoie de un bypass triplu și o înlocuire de valvă. Inima lui era slăbită după infarctul acut, dar nu puteau pierde timp din cauza blocajului de 99 la sută. Operația era programată în după-amiaza aceea.

Când am ajuns la centrul medical Good Samaritan, Dex știa deja numărul camerei, așa că am trecut de coada de la centrul de informații și am urmat semnele care ne arătau drumul spre lift. Până când nu s-au închis ușile nu îmi dădusem seama ce însemna prezența mea pentru Dex senior. Până atunci mă concentrasem doar să-i ofer sprijin lui Dex.

— Poate că ar trebui să aștept afară în hol când te duci să-l vezi.

În mod normal, Dex era foarte prezent și atent la tot în jurul lui. Era ciudat să-l văd în ceață.

— Scuze. Ai spus ceva?

— Am spus că poate ar fi mai bine să nu intru să îl văd odată cu tine. Pot aștepta în hol.

— Asta vrei sau asta crezi că e mai bine pentru el?

— Nu vreau să se supere.

Dex m-a luat de mână și a dat din cap în timp ce ușile liftului se deschideau.

— Vii cu mine.

* * *

Soția lui Dex senior era în fața salonului de terapie intensivă, vorbind cu un doctor. Când ne-am apropiat, s-au întors spre noi. Myra s-a forțat să zâmbescă.

— Bună, Dex. Mulțumesc că ai venit.

— Bineînțeles.

— Doctor Sharma, el este Dex Jr., fiul lui Dex.

Doctorul a încuviințat. După aceea Myra s-a întors spre mine. Am întins mâna.

— Bianca George. Sunt o... prietenă... a lui Dex. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu soțul tău.

Doctorul s-a uitat la ceas.

— Eram pe punctul de a intra să-i fac o vizită tatălui tău. Ești bine-venit să ni te alături în timp ce îi verific starea în dimineața asta.

Dex a dat din cap. Dr. Sharma s-a întors spre mine.

— Îmi pare rău, dar terapia intensivă este doar pentru membrii familiei. Trebuie să aștepti aici.

Am văzut fața lui Dex și m-am pregătit. M-a tras mai aproape de el.

— Bianca este iubita mea. Dar există o șansă destul de mare să fie și fiica lui, așa că va veni cu noi.

Neștiind cum să răspundă la asta, doctorul ne-a făcut semn să intrăm.

Chiar dacă era mai palid decât îmi imaginam că era în mod normal și avea cabluri de la monitor și perfuzii peste tot, l-aș fi recunoscut pe Dex senior oriunde. Arăta exact ca sora mea, chiar mai mult în realitate decât în poze.

Ochii lui s-au îndreptat către Dex prima dată. A fost un moment de uimire care i-a sclipit în ochi și m-am gândit că era fericire. Dar lumina din ochi i-a pălit rapid când m-a văzut pe mine stând lângă el — o amintire în carne și oase a faptului că întunericul din trecut iese întotdeauna la lumină. De obicei, în cel mai prost moment.

— Tată, a spus Dex salutându-l din cap.

Tatăl lui a avut o tentativă de a-și da jos masca de oxigen, dar doctorul l-a oprit.

— Trebuie să lăsați masca pe față, domnule Truitt.

Dr. Sharma a examinat apoi fișele și a început imediat să vorbească despre riscurile operației la inimă la care urma să fie supus tatăl lui Dex. Credeam că ascultam cu toții cu atenție, până ce l-am simțit pe Dex senior holbându-se la mine. Când m-am întors să-i întâlnesc privirea, mi-a oferit un zâmbet ușor. Apoi s-a uitat la omul de lângă mine care, mi-am dat seama că nici el nu îl mai asculta pe doctor, ci urmărea interacțiunea dintre noi. Când Dex senior a întins mâna în direcția mea, n-am știut ce să fac. Ochii mei au început să se miște când spre un bărbat, când spre celălalt, așteptând ca unul dintre ei să-mi ofere un răspuns. Nu mai vorbisem despre asta din noaptea trecută, dar în acel moment am știut. Luându-i mâna într-a mea, mi-am dat seama că *trebuia* să știu dacă omul ăsta era tatăl meu.

Am rămas în spital cât a durat operația lui Dex senior. Când Dr. Sharma a venit într-un final să ne spună că operația fusese un succes, Dex și cu mine am oftat împreună ușurați. Dex m-a sărutat pe buze,

iar doctorul s-a uitat confuz la noi. Cred că renunțase să încerce să afle care era relația dintre noi.

— Putem să îl vedem? a întrebat Dex.

— Soția lui este acum la el. Aș spune să mai așteptați puțin până se trezește mai bine. Mai stați jumătate de oră.

Myra a venit în cele din urmă să ne spună că putem intra și că soțul ei chiar ceruse să ne vadă.

Inima mea bătea tare când am intrat în salon.

— Cum te simți, tată?

El a înghițit, ca și cum ar fi avut gura uscată.

— Mi-a fost și mai bine.

— Ei, operația a mers bine. Sunt foarte fericit să aud asta.

Dex senior și-a întors capul spre mine.

— Nu îmi vine să cred. Înainte să mă anestezieze, am crezut că ești ea. Arăți exact ca mama ta.

— Da. Mulți îmi spun asta.

Avea vocea răgușită, dar a continuat să își forțeze cuvintele.

— Chiar am ținut la ea. Au trecut multe femei prin viața mea. Multe dintre ele au fost ușor de uitat. Dar pe Eleni n-o s-o uit niciodată.

S-a uitat la Dex pentru un moment și a spus:

— Fiul meu are aceeași privire acum, cea pe care o aveam eu când mă uitam la ea. Ceea ce aveți voi pare însă mult mai puternic.

— Tată, nu vorbești prea mult. Îți irosești energia.

— Nu. Trebuie să spun asta.

Dex a oftat.

— OK.

Tatăl lui m-a luat de mână în timp ce se adresa amândurora.

— Îmi pare rău de situația asta. Voi face ce ai nevoie să fac. Faptul că aproape am murit m-a făcut să reflectez la niște lucruri. Chiar vreau să știu adevărul. Mai mult pentru voi, dar și pentru mine.

Dex a spus imediat.

— Ei, ai nevoie de timp să te recuperezi, înainte să ne ocupăm de situația asta.

— Prostii. Tot ce trebuie să facă este să ia o probă din gura mea. Îl aduci pe tip azi aici și facem asta înainte să pleci. Nu are rost să mai tragem de timp.

Părea deranjat de insistența tatălui său.

— Nu ne-am hotărât sută la sută să facem testul.

Încă ținându-l de mână pe tatăl lui, l-am privit pe Dex în ochi când am spus:

— Ba da. Ne-am hotărât.

— Ne-am hotărât?

— Da, Dex. Trebuie să-l facem.

A tot dat din cap și a clipit ca și cum își dădea seama că tocmai renunțase la o bătălie pierdută.

— OK.

O oră mai târziu, cineva de la laborator a venit să ne ia probe. Tot timpul cât îmi luau probă de pe interiorul obrazului, m-am uitat adânc în ochii pătrunzători ai lui Dex, în timp ce mă rugam în gând pentru un rezultat favorabil.

Dex a sunat apoi la laboratorul principal unde fuseseră trimise probele surorii mele și l-au informat că dura două zile până urma să primim toate rezultatele. Știam că aveau să fie cele mai lungi două zile din viața mea.

Am decis să rămânem în Palm Beach până ieșeau rezultatele. În felul ăsta, în situația în care Dex senior era tatăl meu biologic, el și cu mine am fi avut timp să primim vestea împreună. Sora mea a decis să rămână în New York pentru că soțul ei nu își putea lua liber de la serviciu. Simțea că are nevoie de sprijinul lui mai mult ca de orice.

După ce am sunat la adăpostul unde stătea Bandit ca să-i anunț că aveam nevoie să-i prelungim șederea, mi-am petrecut o bună parte din seara aceea la telefon cu tatăl meu care m-a asigurat că, indiferent de rezultat, nimic nu se va schimba între noi, că voi fi întotdeauna fetița lui și dragostea vieții lui. Când în final avusesem curajul să discut cu tata, el recunoscuse că mereu pusese la îndoială paternitatea Alexandrei de-a lungul anilor, dar se hotărâse să nu

facă testul pentru că simțise că nu ar fi schimbat nimic în mintea și în inima lui.

Dex și cu mine ne-am petrecut noaptea la casa de oaspeți a tatălui său care era lângă proprietatea principală situată la țărm. Epuizată după ziua petrecută în spital, m-am relaxat în brațele lui Dex. Atmosfera era sumbră când am adormit în patul imens, ascultând sunetul valurilor spărgându-se de ușile franțuzești.

În dimineața următoare s-a strecurat în spatele meu în timp ce priveam oceanul de pe terasă.

Mi-a întins o cană de cafea proaspătă.

— Cum te simți?

— Cam amortită.

— Știu la ce te referi. Mi se pare un șoc. Am trecut de la posibilitatea că nu voi afla niciodată... la confruntarea inevitabilă cu adevărul mâine.

— Nu am fi putut trăi așa. Ne-am fi întrebat mereu.

— Cred că știam asta în adâncul sufletului, dar tot nu voiam să cred.

Dex a părut deodată panicat.

— Nu putem să risipim aceste ultime ore, Bianca. Simt că nu trebuie să lăsăm nicio secundă să treacă pe nesimțite.

— Ce vrei să facem?

— Avem o întreagă zi în fața noastră.

— Avem?

— La naiba, da. Au spus că rezultatele vor veni probabil mâine.

Asta înseamnă că azi ar putea fi ultima zi pe care o trăim în pură ignoranță. Simt nevoia să îți ofer o viață întreagă astăzi.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt anumite lucruri pe care vreau să le văd și să le fac astăzi cu tine cât încă ești Bianca mea, în caz că n-o să mai am niciodată șansa să le experimentez. Deși nu pot face singurul lucru pe care *chiar* aș vrea să-l fac.

— Ce-o să facem?

— Vreau să te duc în niște locuri.

Capitolul 31

Dex

Am dat câteva telefoane la niște locuri din zonă cât timp Bianca a făcut duș și s-a îmbrăcat. Numele Truitt era bine cunoscut pe insulă așa că nu am avut probleme să-i fac pe oameni să coopereze cu planurile mele.

Prima noastră oprire a fost Worth Avenue, care era versiunea din Palm Beach pentru Rodeo Drive. Bianca nu era materialistă, dar asta nu mă împiedica să îi ofer cele mai bune lucruri pe care banii le puteau cumpăra.

O viață întreagă.

Trebuia să îi ofer o viață întreagă astăzi — pentru orice eventualitate. Am parcat și am început să ne plimbăm pe trotuar, uitându-ne în vitrinele magazinelor. S-a înroșit la față când m-am oprit în față la Tiffany's.

Părea să citească expresia mea vinovată, pentru că m-a întrebat:

— Ce ai de gând, Dexter Truitt?

— Așteaptă aici, OK?

Înăuntru, am alergat după prima persoană pe care am văzut-o.

— Vă pot ajuta?

— Da. O caut pe Julia. Am vorbit la telefon.

Câteva momente mai târziu s-a apropiat de mine o blondă mai în vârstă.

— Bună, domnule Truitt. Este chiar aici. Dacă din nu știu ce motiv nu se potrivește, veniți cu ea azi și îl redimensionăm.

— Perfect. Mulțumesc.

Am ieșit cu punga mică și albastră în mână și am găsit-o pe Bianca așteptându-mă, uitându-se confuză la mine.

— Ce ai în pungă, Dex?

Nu am irosit timpul și am trecut la subiect.

— OK. În primul rând vreau să știi că asta nu este o cerere în căsătorie. Dacă lucrurile ies bine, sper să pot face asta așa cum trebuie într-o zi. Vreau să apreciem momentul ăla fără acest nor deasupra noastră. Dar am vrut să-ți dau ceva acum care să-ți amintească mereu de mine.

Am luat cutiuța și am deschis-o, arătându-i inelul cu diamante de aproape trei carate. Lumina soarelui a bătut peste diamante, făcându-le să strălucească.

— Nu mă așez în genunchi astăzi pentru că vreau să-mi păstrez opțiunea asta pentru mai târziu. Indiferent de rezultatul de mâine, tu o să fii o Truitt. Vreau să porți ăsta și să îți amintești de mine mereu, să-ți amintești de timpul petrecut împreună. Fie că o să pot completa ăsta cu un alt inel într-o zi, sau fie că va rămâne singur, ca un simbol a ceea ce nu a putut fi, inelul ăsta reprezintă dragostea mea veșnică și respectul pentru tine, Bianca.

I l-am pus pe deget. Îi venea perfect. Avusesem dreptate cu estimarea dimensiunii inelului ei; fusese pur și simplu o chestie de soartă, la fel ca întreaga experiență cu ea.

S-a uitat la pietrele strălucitoare, părând șocată, în timp ce eu am continuat.

— Astăzi nu este ziua nunții noastre, dar este *ziua* noastră și vom sărbători ce avem — astăzi. O să fie și tort, o rochie albă frumoasă

și ceva zbenguială pe plajă. Și o să ne petrecem fiecare moment împreună.

Copleșită de emoție, s-a întins și m-a strâns tare în brațe.

— Nu știu ce aş putea să spun pe măsura acestui gest, în afară de faptul că o să-l port cu mândrie pentru totdeauna.

I-am luat mâna cu inelul într-a mea și am sărutat-o apăsător.

— Acum hai să ne distrăm.

* * *

Am ajuns chiar la timp la programarea de la prânz de la buticul de lux. Proprietara a dus-o pe Bianca sus ca să se uite la selecția lor de haine. Îi spuseseam femeii să scoată toate rochiile albe înainte de sosirea Biancăi. Din moment ce nu era o nuntă adevărată, ci doar o aniversare, îi sugerasem să aleagă rochiile casual în locul celor festive, de seară, dar alegerea era a Biancăi. Singura condiție pe care o pusesem era să fie îmbrăcată în alb. Știți... *pentru orice eventualitate*, în caz că asta era tot ce puteam avea.

Spre dezamăgirea mea, nu mi-au permis și mie accesul sus, în zona de îmbrăcăminte pentru femei. Am așteptat jos, la parter, răsfoind absent paginile revistelor de nuntă și vorbind cu pozele din ele.

— *Bianca este mult mai frumoasă.*

Dat pagina.

— *Frate, te-ai mai căsătorit cu ea dacă ar putea fi sora ta? Nu e o decizie prea ușoară, nu-i așa?*

Dat pagina.

— *O, ce-i asta? Un masaj facial este un mod de a te relaxa în dimineața nunții? Păi, sunt cât se poate de acord cu asta.*

Am închis revista brusc când am zărit-o pe Bianca în timp ce cobora scările încet. Când am văzut-o în rochia pe care și-o alesese mi s-a tăiat răsufierea. Dar ce mi-a făcut inima să ardă și mai tare a fost zâmbetul imens de pe fața ei. Era atât de plin de speranță și optimism, frumos și sfâșietor în același timp.

Bună idee, Dex. Asta a fost o cale potrivită prin care să-i distragi atenția de la lucruri.

M-am rugat să nu se întâmple nimic vreodată care să șteargă zâmbetul ăla.

— Arăți fantastic.

Cu o expresie umilă, s-a uitat în jos la ea.

— Este simplă. Nu am vrut să exagerez. Asta mi s-a părut potrivită.

Rochia pe care Bianca o alesese era fără bretele, strâmtă în talie și evazată deasupra genunchilor.

— Este perfectă.

— Stai să auzi asta, a spus zâmbind. Ghicește care este numele modelului.

— Rochiile au nume?

— Da, a spus râzând. Asta se numește *La Bandita*.

Am zâmbit larg.

— Spiritul lui Bandit este prezent aici. Îmi place asta.

— Mulțumesc pentru experiența asta. A fost ca în *Pretty Woman*.

— Nu aş putea niciodată să te răsplătesc pentru ce mi-ai oferit tu mie.

M-am aplecat și am sărutat-o ușor pe buze. Și-a întins mâinile.

— Bun, sunt îmbrăcată. Unde mergem în continuare?

— Va trebui să aștepti ca să afli, i-am zis, făcându-i cu ochiul.

Conducând în decapotabila închiriată, mă simțeam euforic. Părul Biancăi flutura în vântul cald. Aveam mâinile împreunate.

Oprind în fața destinației noastre, a trebuit să parchez paralel. Nu eram sigur dacă mașina încăpea în locul ăla, dar am reușit să o strecur.

— Ai un talent la parcat teribil, Truitt.

— Era îngust, dar am reușit să intru. Cu voia Domnului, o să afli mai multe despre asta cât de curând.

I-am făcut cu ochiul.

— Întotdeauna o minte perversă, a zis chicotind. Și, ca să știi, sper să ai dreptate.

Bianca a observat în sfârșit că parcasem în fața unei patiserii.

— Aici mâncăm tort?

— Da. Dar nu doar unul. Vom încerca multe feluri de tort.

— Ai programat o testare de torturi pentru nuntă?

— Sigur. De ce nu?

— Nu trebuie să cumperi unul ca să poți face asta?

— Probabil. O să comand unul și o să-i pun să-l livreze la tata.

— Va fi foarte bun pentru inima lui, a spus ironic.

— OK. Atunci ce zici de asta? O să dau un avans și o să-l cerem peste un an de acum. Dacă totul merge bine, o să ne întoarcem să ne luăm tortul.

M-a luat de mână.

— Sună ca un plan.

Patiseria Ganache mirosea ca o explozie de zahăr cu o aromă de amaretto. Torturi pe mai multe etaje, în culori pastelate, erau expuse în vitrine. O femeie ne-a întâmpinat și ne-a dus pe mine și pe Bianca într-o cameră. Ne-a turnat niște ceai și ne-a pus mai multe felii de tort în față.

— Puteți să le încercați în orice ordine doriți. Aveți o hârtie și un pix ca să evaluați fiecare aromă. Sunt toate etichetate. Să sperăm că veți lua o decizie unanimă la final.

— Cuplurile chiar se ceartă în legătură cu ce aromă să aleagă? a întrebat Bianca.

— O, da. Ai fi surprinsă câtă muncă de negociere se face aici. Există și opțiunea să alegeți câte o aromă diferită pentru fiecare strat. De obicei se folosesc trei straturi. Așa că se pot face întotdeauna compromisuri.

Bianca și cu mine am început să testăm. Ne simțeam foarte bine hrănindu-ne unul pe altul și mi-am adus aminte de prima întâlnire cu ea ca Jay la restaurantul etiopian. Am băgat degetul în glazură și i-am mânjit nasul. Cred că am făcut-o pe femeie să se simtă inconfortabil. Îmi puteam imagina ce ciudat s-ar fi simțit dacă ar fi știut adevărul despre ce se petrecea de fapt între noi. A plecat și ne-a lăsat în intimitate.

Când Bianca a lins niște glazură de pe buzele ei, mi-a zvâcnit penisul.

— Mama obișnuia să facă torturi pentru prieteni în timpul liber, a spus. Îmi plăcea să o ajut. Sigur, cea mai bună parte era linsul lingurii.

— Cred că ești fantastică la linsul lingurii. Era din întâmplare o lingură de lemn?

— De fapt, chiar era. O bucată mare de lemn.

Am luat lingura cu care amestecam ceaiul.

— Arată-mi cum o lingeai.

Femeia s-a întors.

— Vă place tortul de morcovi?

Bianca s-a uitat la mine.

— Este foarte... umed.

— Sunt sigur că este..., am murmurat.

— Sunteți aproape să restrângeți lista? a întrebat femeia.

— Păi este... tare greu, am spus.

Bianca m-a strâns de genunchi pe sub masă. Când femeia a plecat din nou, am izbucnit amândoi în râs, apoi am jurat să luăm procesul de testare mai în serios. Peste cincisprezece minute, femeia s-a întors.

— Cum sunteți?

Bianca a zâmbit.

— Ne-am decis pentru tortul de vanilie cu cremă de unt la nivelul de jos. Pentru nivelul de la mijloc, vom alege lămâia... tot cu cremă de unt, iar pentru partea de sus am vrea vanilie cu gem de căpșuni... nu, tot cu cremă de unt.

I-am sărutat urechea Biancăi și i-am spus:

— Știu că iubești crema.

Femeia și-a dres glasul.

— Lăsați-mă să aduc catalogul. Alegem un design și dăm comanda.

Când s-a întors cu catalogul de design, Bianca a arătat spre unul anume.

— O... uite... biluțe. Exact ca la prima noastră întâlnire.

S-a întors spre femeie.

— Ce ziceți de cel cu biluțe?

— Vă place designul acesta? Acesta este cel pe care îl folosim când decorăm tortul cu prăjiturele pe băț. Înfigem strategic prăjiturele în diferite părți ale tortului. Și partea cea mai bună e că totul este comestibil.

Am rânjit.

— Tot ce am auzit au fost chestii înfipite strategic în diferite părți și comestibil... E OK.

— Voi doi sunteți o pereche frumoasă, clar făcuți unul pentru celălalt, a spus femeia.

Strângând-o pe Bianca de coapsă, am rânjit mândru.

— Ei, mulțumim.

A scos pixul.

— În regulă... și când e data nunții?

S-a lăsat o tăcere totală pentru câteva minute, până am spus:

— Este peste un an de acum.

— Oh, perfect. Avem nevoie doar de un avans de 50% acum și apoi restul când se va face livrarea.

După ce i-am dat cardul de credit, ne-a lăsat singuri un pic și am observat că Bianca părea tristă deodată.

— Ce e?

— Pare real. Mi-aș fi dorit să fie.

Futu-i. Asta se întorcea împotriva mea.

— Poate că am mers prea departe cu asta.

— Nu. Nu. Doar că m-am emoționat puțin când a scris data.

Înainte să mai spunem ceva, femeia s-a întors cu cardul și chitanța.

— Totul este aranjat, domnule Truitt. Ne puteți suna oricând în legătură cu adresa localului, astfel încât să stabilim livrarea în dimineața respectivă.

Bianca a rămas tăcută în timp ce am ieșit din magazin. Nu mai suportam. Am luat-o strâns în brațe pe trotuar și i-am șoptit la ureche:

— Trebuie să rămânem optimiști.

— Este greu să nu vreau să mă pregătesc pentru dezamăgire. Pare prea frumos ca să fie adevărat că o să scăpăm cu bine din asta.

— Trebuie să cred. Doar așa pot să supraviețuiesc zilei de azi. Trebuie să cred că pe vremea asta, peste un an... o să-mi primesc tortul și o să te mănânc și pe tine. Am râs pentru că era amuzant că nici nu intenționasem să spun asta. *Să te mănânc și pe tine.* Așa a ieșit. Cred că a fost subliminal.

Mi-a dat una în braț în joacă.

— Mă bucur că mai poți găsi umor în asta.

— Trebuie să râd ca să nu plâng, frumoaso.

Asta intenționasem să spun.

* * *

Ne-am petrecut restul după-amiezii pe plaja privată de la casa de oaspeți.

Odată cu apusul soarelui părea că se trage încet cortina peste timpul petrecut împreună. Bianca încă purta rochia albă care acum era acoperită de praf, apă și nisip. Voiam să îmi întipăresc imaginea ei în memorie.

— Nu vreau să dorm în seara asta, a spus ea. Îmi vine să stau trează toată noaptea.

— Cine are nevoie de somn?

Am luat-o de mână.

— Îmi acorzi dansul ăsta?

Nu era nevoie de muzică în timp ce ne legănam ușor pe zgomotul plajei. Ne-am învârtit până când soarele a apus complet și apoi am rămas treji și am vorbit, jurând să nu adormim.

Somnul a câștigat până la urmă și ne-am prăbușit unul în brațele celuilalt, pe nisip.

Zgomotul pescărușilor ne-a trezit în dimineața următoare. Dormisem surprinzător de mult și arătam ca niște naufragiați:

probabil fuseserăm amândoi extenuați după ce ne chinuiserăm să stăm treji.

Când ne-am ridicat de pe nisip, am îmbrățișat-o de la spate.

— Nu ți-ai terminat propoziția, am spus.

— Ce?

— Știi, înainte să venim aici. Începuseși să îmi povestești despre fantezia ta sexuală. Spuneai că începea cu mine deschizând ceva. Trebuie să-mi spui restul.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să uiți de asta.

— Nicio șansă. Trebuie să trăiesc indirect prin versiunea mea fictivă acum. Sunt mult mai gelos pe Dex cel fictiv decât când eram pe prostul de Jay.

— OK. Deci... începe cu tine deschizând...

Telefonul meu începe să sune, întrerupând-o.

— Îți bați joc de mine? am mârâit.

— Cred că destinul nu vrea să afli, Truitt.

— Ar trebui să răspund, în caz că... știi tu.

S-a ridicat brusc.

— Răspunde.

Am răspuns.

— Dex Truitt.

— Bună ziua, domnule Truitt. Sunt Erika Raymond de la laboratoarele Leominster.

A început să-mi bată inima tare.

— OK... Da?

— Au venit rezultatele.

Capitolul 32

Bianca

Credeam că o să vomit. Sau că o să leșin. Poate chiar una după alta. O, Doamne. Dacă întâi leșinam și apoi vomitam cât eram inconștientă? M-am ridicat și am început să merg prin nisip. Transpirasem și, din privirea lui Dex, mi-am dat seama că probabil mă albisem la față. A spus în telefon:

— Poți aștepta un moment, te rog?

Acoperind receptorul, a întrebat:

— Ești OK? Ar trebui să te așezi. Nu-mi place cum arăți acum.

— Mie nu-mi place cum mă simt acum.

Dex s-a întors la apelul telefonic.

— Erika. Ai spus că te cheamă Erika?

Am auzit „da”, chiar dacă telefonul îi era lipit de ureche.

— Ascultă. Trebuie să merg într-un loc mai retras. Te pot suna în, să spunem, cinci minute?

A tăcut un moment și apoi a spus:

— OK. Da. Se vede numărul pe telefonul meu. O să cer interiorul

283. Revin în câteva minute și aş aprecia dacă ai aștepta apelul meu.

Tăcere din nou, apoi în sfârșit:

— OK. Mulțumesc frumos.

După ce a terminat cu apelul, Dex mi-a pus o mână pe spate.

— Hai să intrăm. Cred că ar trebui să vorbim câteva minute înainte să facem asta.

Ca prin ceață, l-am lăsat pe Dex să mă ghideze spre camera noastră. Mă simțisem atât de sigură pe mine, atât de nerăbdătoare să aflu adevărul, iar acum, că părea atât de aproape, voiam deodată să fug în direcția opusă. *Am nevoie de mai mult timp.*

Dex m-a condus la pat și m-a așezat pe margine. Auzisem termenul de „paralizat” înainte, dar nu îl experimentasem vreodată. În viața mea, stresul însemna palpitații, masatul biluțelor și zbie-ratul din toți plămânii. Acest stres era însă total diferit. Nu îmi mai simțeam degetele. De fapt, m-am uitat în jos și le-am mișcat, ca să fiu sigură că încă mai puteam face asta. Dex s-a așezat în genunchi și mi-a luat fața în palme.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Nu sunt sigură de nimic în momentul ăsta, am zis oftând. Mă cheamă Bianca, nu?

Dex a zâmbit.

— Corect. Și pe mine Jay.

Cumva, comentariul lui prostuț m-a făcut să revin la realitate. Am zâmbit înapoi și l-am privit pe Dex în ochi ceva vreme. Era absolut minunat ce vedeam în fața mea. Nu neapărat omul în sine, dar, uitându-mă în ochii lui, am văzut dragostea în cea mai pură formă. Era sinceră, deschisă și dispusă să-mi ofere tot ce-mi doream. Oricât mi-ar fi luat respirația, mi-a adus aminte și că aveam nevoie să știu. Voiam necondiționat acea dragoste, care, în lipsa adevărului, ar fi rămas mereu cu un semn de întrebare.

Nici nu mi-am simțit lacrimile curgând până când nu mi le-a șters Dex cu degetele. A închis ochii și a acceptat decizia pe care o luasem fără să o rostesc.

— Spune-mi cum vrei să faci asta. Vrei să știi mai întâi despre tine sau despre sora ta?

M-am gândit un minut.

— Este sâmbătă și Alexandra și fetele probabil sunt la balet. De ce nu aflăm întâi rezultatele mele, ca apoi să avem timp să ne obișnuim cu asta, înainte să le aflăm pe ale Alexandrei? Nu cred că pot face față ambelor în același timp.

— OK. Atunci așa facem.

M-a strâns de mână.

— Ești sigură că ești ok? Nu leșini aici lângă mine, nu-i așa?

— Cred că sunt OK.

Am tras adânc aer în piept și apoi am dat din cap.

— Haide. Sunt pregătită să sunăm acum.

— O să sun. Într-un minut. Trebuie să fac ceva mai întâi.

— Ce anume?

— Asta.

Gura lui s-a izbit de a mea. M-a sărutat cu atâta pasiune, cu atâta intensitate, încât atunci când s-a terminat, plângeam din nou. *Doamne, sunt un dezastru.*

Râzând printre lacrimi în timp ce mi le ștergeam, am zis:

— Îmi pare rău. Sunt lacrimi de fericire.

— Nu pari foarte fericită în momentul ăsta.

Mi-am lipit fruntea de a lui Dex.

— Surprinzător, sunt. Te iubesc, Dexter Truitt.

— Și eu te iubesc, Bianca. Mai mult decât pot înțelege.

Nu l-am întrebat ce făcea în următorul minut, dar eu am închis ochii și m-am rugat. Când i-am deschis, el avea ochii închiși, iar buzele murmurau ceva. Eram destul de sigură că îi cerusem amândoi același lucru uriașului din cer.

Într-un final, mi-a strâns mâna încă o dată și a luat telefonul. Am respirat adânc și l-am ținut de mână în timp ce el forma numărul.

— Interior 283, vă rog.

O auzeam pe femeia de la capătul celălalt, dar de data asta nu am înțeles ce spunea.

— Da, Erika? Sunt Dexter Truitt. Am sunat pentru rezultate. Doar că vrem să aflăm prima dată rezultatele testului de paternitate dintre Dexter Truitt și Bianca Georgakopolous. O să revenim cu un alt telefon pentru rezultatele dintre Alexandra Fiore și Dexter Truitt.

M-am ridicat din pat și am început să mă plimb prin cameră. Dex citea codul de securitate dat de tehnician și a confirmat încă o dată că voia un singur rezultat. Când a terminat, Dex s-a uitat la mine și a vorbit în telefon.

— Da, sunt pregătit.

După probabil doar treizeci de secunde de tăcere, dar care au părut o veșnicie, Dex a închis ochii. Și-a dres glasul.

— Și care este acuratețea rezultatelor? Înțeleg. Mulțumesc frumos. O să sunăm curând pentru celelalte rezultate.

Mi s-a strâns inima în piept când am văzut privirea de pe fața lui Dex. A fost rândul lui să se piardă cu firea. Îi curgeau lacrimile pe față în timp ce venea spre mine.

— Spune-o, am șoptit. Doar spune-o.

În clipa următoare am fost luată în brațele lui Dex și ridicată în aer.

— Șansele ca tu să fii sora mea sunt de 0,00%.

— Ce? *A zis ce cred eu că a zis?*

— Ai auzit bine. Nu suntem rude, Bianca.

— O, Doamne! O, Doamne!

Mi-am dus mâna la piept. Biata mea inimă bătea atât de tare încât credeam că va exploda.

— Vorbești serios? Ești sigur?

— N-am fost mai serios în viața mea. Și aș spune că șansele de 0,00% sunt destul de sigure. Mulțumesc lui Dumnezeu!

Aplecându-mă, mi-am lipit buzele de ale lui Dex.

— Nu suntem rude. Chiar nu suntem rude.

O tot repetam ca un fel de mantră, dar în realitate simțeam nevoia să o aud, să mă obișnuiesc cu vestea cea mare. Fața lui Dex era plină de lacrimi când m-a așezat în pat.

Deși eu eram complet ușurată, Dex părea dintr-odată să se simtă total diferit. O privire intensă de dorință și hotărâre i-a cuprins fața. A început să-și dea jos hainele rapid. Când era doar în chiloți, l-am oprit.

— Așteaptă.

— Nu cred că mai pot aștepta. Trebuie să fiu în tine, Bianca. Spune-mi că sunt un nesimțit dacă vrei, dar simt nevoia să îți las urme pe corp. Să-mi înfig dinții în pielea ta ca să te fac a mea, iar apoi să-mi dau drumul atât de tare în tine încât părți din mine să nu-și mai găsească niciodată calea înapoi.

Am înghițit.

— Doamne, Dex.

— Prea multă sinceritate?

— Deloc. Este cel mai sexy lucru pe care l-am auzit vreodată. Doar că... vreau să fac ceva pentru tine.

— Nu poate aștepta până fac eu ceva pentru tine?

Mă așezase în mijlocul patului, dar m-a tras de picioare și m-a adus la marginea unde stătea el.

— De mai multe ori. Nu poate aștepta până fac ceva pentru tine de mai multe ori?

Am chicotit, dar m-am dat jos din pat.

— Stai, Dexter Truitt, care nu îmi ești frate. Stai jos.

S-a bosumflat, dar m-a ascultat. Așezat pe marginea patului, i-am văzut erecția imensă care îi trecea prin chiloți. Am început să-mi desfac bluza încet.

— Nu am vorbit despre asta înainte, dar iau anticoncepționale.

— Slavă cerului. Pentru că vreau să te simt pe piele și n-o să fiu în stare să ies după ce intru. S-ar putea să dormim cu penisul meu în tine noaptea asta.

După ce mi-am dat jos tricoul, mi-a dat jos și pantalonii și am rămas în fața lui Dex, lăsându-l să mă privească. Își pierdea răbdarea și s-a întins spre mine, dar am făcut un pas înapoi.

— Nu încă.

A mârâit de frustrare și a strâns de marginea patului. Mi-am dus mâinile la spate și mi-am desfăcut sutienul. Mi-a căzut pe umeri și apoi pe podea.

Dex a înghițit. Îi vedeam pieptul respirând greoi, urcând și coborând.

— Ești al naibii de frumoasă.

— Mulțumesc.

Mi-am lăsat chiloții jos și am făcut un pas spre el, apoi m-am lăsat în genunchi.

— Bianca... nu pot. Adică... nu poți. N-o să rezist nici zece secunde cu gura ta pe mine.

— Bun. Pentru că nu voiam să-mi folosesc gura.

Cu un zâmbet diabolic, mi-am strâns sânii, dându-i un indiciu despre planurile mele.

— Dă-ți jos chiloții, domnule Truitt.

— N-o să rezist nici la asta, Bianca. Visez de prea mult timp să-mi bag penisul între sânii tăi frumoși. Vreau să-mi dau drumul pe ei, dar, data viitoare când îmi dau drumul, o să fie în tine.

Cu o singură mișcare, Dex m-a ridicat cumva din genunchi și m-a pus pe pat, stând deasupra mea.

— Mulțumesc că ai vrut să-mi satisfaci fantezia. Înseamnă foarte mult pentru mine că mi-ai oferit asta înainte să te simți tu bine.

— Nu vreau nimic mai mult decât să pun în scenă orice fantezie deviantă ai avea în cap. Plănuiesc să petrec mult timp explorând profunzimile perversității tale, domnule Truitt.

Dex s-a dezbrăcat fără să mă scape din ochi și i-am simțit penisul tare și fierbinte pe pielea mea. Îl puteam simți zvâcnind pe abdomenul meu. Așteptasem atât de mult, încât nu mai suportam nici măcar o secundă. Mi-am desfăcut picioarele sub el, iar el s-a poziționat și apoi

m-a privit în timp ce intra încet în mine. Cu fiecare centimetru, inima mi se deschidea mai tare. Asta era. Era de necrezut cât de incredibil mă simțeam să am și ultima parte din el în mine. Fusesse în inima mea de când îl cunoscusem, iar acum aveam și o conexiune fizică în sfârșit. Am înțeles că așa trebuia să se simtă consumarea unei relații.

Dex s-a mișcat afară și înăuntru încet, lăsându-i timp corpului meu să se dilate ca să-i accepte grosimea. Era frumos și dulce, dar mi-am dat seama că se abține. Încurajându-l să-și dea drumul, mi-am pus brațele în jurul lui și mi-am înfipt unghiile în fundul lui.

Pupilele lui s-au dilatat.

Futu-i. Asta a funcționat. Și-a coborât capul și m-a mușcat de sânul drept, mărinz ritmul. Asta sigur avea să lase o urmă și voiam să... fiu marcată de el în toate felurile posibile.

Futu-i. Futu-i, a gemut în timp ce gura lui s-a mutat pe gâtul meu unde sugea și mușca în timp ce-mi strângea părul în pumni. Am gemut când m-a tras de el.

Totul în jur dispărea cu excepția sunetului gâfâielilor și al trupurilor noastre ude lovindu-se unul de altul, în timp ce se înfigea tot mai adânc în mine.

— O să-ți umplu păsărica asta strâmtă, Bianca.

Și-a dat capul pe spate să mă privească și de atât a fost nevoie. Corpul meu tremura deja, dar orgasmul m-a izbit din plin. I-am strigat numele iar și iar în timp ce mușchii mei pulsau în jurul penisului său. Chiar când credeam că plăcerea mea ajunsese la apogeu, Dex a intrat în mine mai repede și mai adânc, gemând senzual în timp ce își dădea drumul în mine, ceea ce mi-a trimis trupul meu într-un alt val de pulsații atunci când ne-am dat drumul simultan.

Trăgându-ne răsuflarea, Dex m-a sărutat ușor pe buze. Era încă semitare în mine, și s-a mai mișcat relaxat înăuntru și în afară.

— Te iubesc, Bianca.

— Și eu te iubesc.

— Am luat-o pe un drum nebunesc ca să ajungem aici, dar m-a făcut să înțeleg câte aș face să te păstrez în viața mea. Și, în cazul în

care contează, n-aveam de gând să te las să pleci nici dacă ai fi fost sora mea.

— Pe bune? Și cum mai exact m-ai fi făcut să rămân?

— Să spunem că m-am documentat.

Am mijit ochii.

— Despre ce vorbești?

— Frații buni împart cincizeci la sută din ADN-ul lor. Frații vitregi împart doar douăzeci și cinci la sută. Nu se numește tehnic endogamie. Se numește exogamie.

— Aveai de gând să încerci să mă convingi cu aspecte științifice să mă culc cu propriul frate?

— Bineînțeles că nu.

— Ah.

— Aș fi stabilit o întâlnire cu un consilier genetic să facă asta.

— Glumești?

— Și poate și un psiholog.

A râs, dar știam că spunea adevărul.

— Ești nebun.

— Nebun după tine, Georgy Girl. Nebun după tine.

Epilog

Dex

— Totul s-a întâmplat așa cum trebuia să se întâmple, nu? Și nici măcar nu am fost nevoiți să ne mutăm în Europa.

Șoferul meu a strigat:

— Ați spus ceva, domnule Truitt?

— Nu, Sam. Vorbesc cu Bandit.

L-am mângâiat pe câine după urechi.

— Ei, așa cum spuneam... totul s-a rezolvat. Tu nu ai ajuns la o fermă la țară. Niciunul dintre noi nu face sex cu soră-sa, deși ceea ce ți s-a întâmplat în trecut rămâne în trecut. Secretele tale sunt în siguranță cu mine.

— *Ham!*

— Și acum... sunt atât de multe lucruri care ne-așteaptă.

Am ajuns într-un final la destinație. Știam că era un pic ciudat să aduc un câine la o ceremonie cu tăiere de panglică, dar el era o parte importantă din familie. Nu aș fi vrut să fie altfel.

Ținându-l pe Bandit de lesă, am respirat aerul nu tocmai curat al Brooklynului și m-am uitat în sus la semnul roșu care anunța *Centrul cultural de arte Jelani Okiro*.

Plin de mândrie, de-abia așteptam să-i arăt Biancăi ce făcusem cu locul ăsta. Bandit și cu mine am luat liftul până la etajul al doilea, acolo unde Alexandra stătea în foaier. Ținea în mână o mapă și zâmbea la noi.

— Ce face sora mea din același tată?

Am zâmbit.

— Minunat, frate dintr-o altă mamă. N-a sosit încă nimeni de la presă.

— Bun.

Mi-am împreunat mâinile.

— Ne dă timp să ne asigurăm că totul este în regulă.

— Da. Avem nevoie de tot timpul pe care-l putem obține.

După ce l-am instalat pe Bandit cu un castron de apă într-una dintre încăperile libere, m-am întors la locul în care era sora mea și am simțit că era tensionată.

— Ești OK?

— Sunt puțin agitată să-l văd din nou.

Am dat din cap empatic.

— Știu că ești.

Alex urma să-l întâlnească pe tatăl nostru astăzi. El și cu Myra erau în oraș și plănuiseră să treacă pe la centru. Chiar dacă trecuseră câțiva ani de când aflaserăm rezultatele testelor, Alex petrecuse un timp foarte scurt cu Dexter senior. Nu îi era niciodată confortabil sau ușor. Și, în toate privințele care contau, încă îl considera pe Taso ca fiind adevăratul ei tată.

Cu un an în urmă o angajasem pe Alex ca manager de proiecte speciale la Montague. Una dintre sarcinile ei recente fusese să se ocupe de dezvoltarea centrului de arte construit în onoarea lui Jelani. Murise la vreo șase luni după ce eu și Bianca ne întorseserăm din excursia revelatoare din Palm Beach. Cancerul lui de colon evoluase și făcuse metastaze în ciuda tuturor tratamentelor. Când lucrurile s-au înrăutățit, Bianca și cu mine l-am vizitat zilnic. Cred că prietenul meu chiar dezvoltase o mică pasiune pentru zeița mea grecoaică, nu că aș fi putut să-l condamn.

Cu puțin timp înainte să moară, i-am povestit de planurile mele de a-i duce mai departe moștenirea. Chiar dacă fusese sceptic, mă lăsase să aduc un fotograf să documenteze ultimele noastre lecții de cioplit. Fotografii alb-negru mari, înrămate cu mâinile lui Jelani în acțiune erau acum plasate în diverse locuri prin centru, împreună cu piese de artă cu temă keniană. Jelani mi-a lăsat toate sculpturile de lemn pe care le făcuse vreodată. Erau expuse în vitrine de sticlă peste tot. Centrul avea un atelier de cioplit, pe lângă alte încăperi cu tematici muzicale sau artistice. Organizația nonprofit îi primea pe copiii și tinerii din tot cartierul. Tot personalul era finanțat și angajat de Montague Enterprises, iar alte cheltuieli și consumabile erau finanțate prin organizații caritabile.

Alex bătea cu creionul în mapă.

— Ah, am uitat să-ți spun. L-am convins pe Clement să vină aici într-un weekend și să facă un workshop de cioplit, așa cum m-ai rugat.

— Pe bune? O să-l cunosc în persoană pe micul meu dușman de pe YouTube. Deși nu mai e așa mic acum. În sfârșit a ajuns la pubertate. Pare mai normal să fiu în competiție cu el acum.

A râs.

— Unde e Bianca?

— Sam s-a dus după ei. Întârzie.

— Logic.

Eu și Alex ne-am petrecut următoarele cincisprezece minute asigurându-ne că toate camerele erau perfecte. La întoarcere în foaier, am întrebat:

— Vin și Hope și Faith?

— Da. Le aduce Brian.

— Bun. O să le placă mult aici.

S-a uitat peste umerii mei.

— Uite-o pe Bianca.

Era uimitor ce făcea din mine simpla menționare a numelui soției mele. În secunda în care cuvântul „Bianca” a ieșit de pe buzele

lui Alex, m-am înseninat. Sentimentul ăla îmi însuma de fapt toată viața mea de acum. M-am întors ca să o văd pe femeia mea superbă îmbrăcată de gală. Nu arăta deloc ca o persoană care stătuse trează toată noaptea cu un copil de doi ani bolnav. M-am așezat în genunchi, ca să o întâmpin pe fiica mea. Mi se topea inima de fiecare dată când alerga nerăbdătoare spre mine, cu o bucurie în ochi ca și cum nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să fie în brațele tatălui ei.

Ridicând-o, am pupat-o pe obraz și i-am șoptit la ureche:

— Nu eram sigur că o să reușești să vii, Georgina Bina.

— Ibuprofenul își face efectul, a spus Bianca zâmbind. Nu voiam să piardă asta. Știu că ai chemat și fotografii.

— Mă bucur că e aici.

— O să ajungă mama și tata? a întrebat Alex.

Bianca a dat din cap dezaprobat.

— Nu. Dex și cu mine i-am invitat, dar niciunul nu se simțea confortabil să dea ochii cu Dexter senior.

Deși relația părinților Biancăi fusese rece de-a lungul anilor, în ultimele luni se apropiaseră. De fapt, cu un weekend în urmă chiar veniseră împreună la micul dejun la noi acasă. Chiar dacă interacțiunea cu tata era o altă poveste, eram fericit că lucrurile între Taso și Eleni erau cordiale acum, mai ales de dragul fiicei mele. M-am întors spre Alex.

— Poți să ai grijă puțin de Georgina ca să-i arăt Biancăi centrul până vin oamenii?

— Sigur, nicio problemă.

I-am încredințat-o pe fiica mea mătușii ei. Georgina arăta exact ca mama ei și nu puteam fi mai fericit. Fusese concepută înainte ca eu și Bianca să fim căsătoriți. Avuseserăm o ceremonie fastuoasă în oraș cu câțiva ani în urmă. În acel moment, nu știam că Bianca era deja însărcinată.

În weekendul de după nunta noastră zburaserăm în Palm Beach, ca să ne luăm tortul, la un an de la ziua în care avuseserăm degustarea de torturi. Cofetăria l-a livrat la locul nostru privat de pe plajă.

Am făcut poze, am mâncat câteva feli și am trimis restul la un azil de bătrâni.

Am luat-o pe Bianca de mână și am condus-o pe hol, spre camera de muzică.

A sărit de cum a văzut-o.

— Serios?

— Perfect, nu?

Statuia cu Liza Minnelli își găsisese în sfârșit o casă, ca și tabloul cu Elvis din apartamentul lui Jay. Mai luasem și alte suvenire asemănătoare din cultura pop ca să întregesc încăperea. În colț se afla un pian împreună cu alte instrumente muzicale.

— În sfârșit un loc făcut pentru ea, a spus Bianca râzând.

— Nu-i așa? E ca și cum ar fi rătăcit aiurea tot timpul ăsta, căutând un loc mai semnificativ în care să se strecoare și să te surprindă pentru ultima dată.

Am arătat spre tabloul uriaș de pe perete.

— E și Elvis aici. L-ai observat?

— E fantastic ce ai făcut cu locul ăsta.

Trăgând-o aproape, i-am vorbit aproape de buze.

— Mă bucur că încă te mai pot impresiona, doamnă Truitt.

M-am dat înapoi ca s-o privesc. Sfârcurile ei înțepau materialul negru al rochiei.

— Doamne, țâțele tale arată fantastic acum. Simt nevoia să le sug.

— Îmi complimentezi țâțele în fiecare zi. Ce este așa deosebit la ele astăzi?

— Mă salută extraordinar de frumos. Ca să nu mai spun că suntem în perioada aia în care nu alăptezi. Le pot avea doar pentru mine o vreme.

M-am aplecat să-i sărut ușor sfârcurile și să-i vorbesc la piept.

— Ți-am spus că-ți iubesc trupul însărcinat?

— De câteva ori pe oră, da.

— Putem să facem copii la nesfârșit?

- Cine o să dea naștere mai exact acestor copii?
- Păi, speram că tu, zeița mea grecoaică.
- Și-a mângâiat burta însărcinată în patru luni.
- Cred că am terminat după asta. Doi sunt de-ajuns.
- Mi-am pus mâinile pe fundul ei și am strâns-o.
- Ai spus că ai terminat după unul.
- Știu... După ce nu am mai fost însărcinată și arsurile au încetat, m-am răzgândit.
- Păi, atunci pot spera că te vei răzgândi de încă zece ori.
- A făcut ochii mari.
- Zece?
- Sincer? Dacă m-ai lăsa... da. Zece.
- Ești nebun, dar sincer nu am încredere nici în mine că n-o să las asta să se întâmple. Sunt două lucruri împotriva mea. Unu: în momentul în care renunț la anticoncepționale, doar te uiți la mine și rămân însărcinată. Doi: nu-ți pot rezista. Clipești din ochii ăia albaștri la mine și tot ce vreau e să te fac fericit.
- Și care-i problema cu asta? am glumit frecându-mi nasul de gâtul ei.

Trebuia să mă opresc înainte să ajung cu o erecție colosală în fața mass-mediei din New York.

Apropo de media, Bianca mai lucra ca freelancer part-time pentru *Finance Times*, dar accepta doar interviuri locale acum. Între Georgina și nevoile mele, nu prea mai avea timp de altceva. Știa că o susțineam total să se întoarcă la jobul ei full-time dacă asta își dorea. Dar, în ultimul timp, cel mai mult părea să o bucure să fie mamă și soție. Sigur nu aveam de ce să mă plâng că o găseam acolo când mă întorceam de la serviciu. Rar mai lucram până târziu, pentru că eram nerăbdător să mă întorc acasă la fetele mele.

I-am dat șovăitor un ultim sărut.

- Ar trebui să mergem afară. Oamenii o să sosească în curând.
- Am ieșit și am văzut-o pe Alex urmând-o pe fica noastră care alerga prin jur.

— Cu ce se joacă Georgina? a întrebat Bianca.

— Am crezut că am pus toate figurinele de lemn în vitrine, a spus Alex. Dar se pare că a găsit una.

Bianca s-a grăbit spre ea.

— Alea nu sunt jucării. Le bagă în gură.

— Este OK. Unchiul Jelani nu s-ar fi supărat, am spus.

Când am luat figurina plină de salivă din mâna fiicei mele, am zâmbit văzând că era girafa. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai uimit eram că o găsisse. Cu siguranță pusesem *toate* piesele lui Jelani în vitrine. Supravegheasem procesul chiar eu. M-am uitat la luminile încastrate de pe tavan pentru un moment. *Hmm*. L-am considerat un mister total, deși, în adâncul sufletului meu, îmi doream să cred că era acolo, dându-mi binecuvântarea lui.

Reporterii presei locale începeau să sosească. Într-un final, mi-am ocupat locul afară, zâmbind la camere împreună cu familia mea în timp ce tăiam panglica, anunțând marea deschidere.

Înăuntru, tata și Myra de-abia sosiseră și i-am văzut vorbind cu Alexandra care arăta ca și cum și-ar fi dorit să fie oriunde în lume, dar nu acolo. Am vrut să mă duc și să sparg gheața, dar am fost tras deoparte pentru niște declarații.

Lumina camerei îmi bătea în față, înțepându-mă în ochi. Trei reporteri și-au băgat microfoanele în fața mea. L-am auzit pe unul întrebând:

— Spuneți-ne de ce ați decis să deschideți centrul, domnule Truitt.

Mi-am dres glasul și am vorbit din inimă.

— Am vrut să dau comunității ceva din ce mi-a dat Jelani mie: un loc sigur unde să vin și să-mi revărs frustrările și unde mi-am putut descoperi potențialul creativ. Când am venit pentru prima dată la el, a fost din motive greșite. Încercam să folosesc *ideea* de a cultiva o abilitate artistică necunoscută doar ca să cuceresc o femeie, am zis chicotind. Între timp, am înțeles că arta în sine era mult mai importantă decât crezusem vreodată. Mă salva — mă salva de propria

minte și îmi permitea să mă exprim altfel decât prin cuvinte. A fost, într-un fel, o experiență spirituală. Cioplitul lemnului a început ca o glumă, dar era întreaga viață a lui Jelani și eu începeam să înțeleg de ce. Unii oamenii își exprimă iubirea prin cuvinte, alții... prin acțiuni. Și unii... ne-o exprimăm prin artă. În esență, arta înseamnă iubire. Am vrut să împărtășesc o parte din iubirea pe care mi-a oferit-o prietenul meu, pentru că am fost binecuvântat cu foarte multă iubire în viața mea.

Am zâmbit.

— Și am devenit un foarte bun sculptor, dacă doar eu spun asta. Să spunem că unul sau două animale dintre cele expuse ar putea fi ale mele.

Blițul unei camere aproape m-a orbit.

— Ați rămas cu fata în final, domnule Truitt?

Am făcut cu ochiul.

— Am rămas.

După ce am terminat obligațiile cu presa, l-am luat pe Bandit să le caut pe fetele mele. Observând că Bianca stătea într-un colț cu Georgina, m-am oprit un moment să le privesc.

— Uită-te la ele, Bandit. Uite cât de frumoase sunt. Îți vine să crezi că sunt ale noastre?

Nu le-aș fi putut iubi mai mult.

Dacă era un cuvânt care să descrie ce simțeam atunci pentru viața mea, acela ar fi fost „recunoștință”. Eram al naibii de norocos să am familia asta frumoasă. Și știam, fără urmă de îndoială, că n-aș fi privit-o niciodată ca pe un dat. Frica pe care o trăiserăm ne făcuse mai puternici. Nimic nu te face să prețuiești mai mult pe cineva decât posibilitatea pierderii lui.

Bianca părea extenuată, iar Georgina, ai cărei obraji arătau ca și cum ardeau, tușea și îi curgea nasul. Trebuia să le duc acasă. Dacă e să fiu sincer, nu-mi doream nimic mai mult decât să plec de acolo și să petrec o sâmbătă leneșă cu familia, întins pe canapea. Am luat-o pe Georgina din brațele Biancăi.

— Hai acasă.

Bandit s-a folosit de oportunitate ca să pună capul în poala Biancăi. Avea de furcă cu noi trei.

— Nu poți să pleci, nu?

— Sunt proprietarul locului. Pot să fac ce vreau. Lucrurile s-au potolit oricum.

După ce ne-am luat la revedere de la tata și de la Myra, ne-am furișat toți patru în liniște și am ieșit în hol.

Când am intrat în lift, Georgina a început să plângă. Se dusesese efectul medicamentului și era pregătită să se culce. Bandit lătra așa cum făcea când ea plângea, lucru care demonstra clar de ce nu reușisem să dormim prea mult în ultima vreme.

După ce s-au închis ușile liftului, s-a întâmplat ceva ciudat. Luminile s-au stins pentru trei secunde, după care și-au revenit și am început să coborâm.

Bianca a chicotit.

— Ei. Asta nu ar fi fost bine.

— Nu, nu ar fi fost. Oricât de mult aș aprecia rememorarea întâlnirii noastre, nu sunt sigur că aș fi suportat țipetele a doi copii din toți răunchii.

M-a lovit în joacă.

— Mi-ai iubit biluțele și țipetele în ziua aia.

— Așa e. Ți-am iubit biluțele din momentul în care ne-am cunoscut și mai ales, ți-am iubit...

— Ai grijă. Înțelege mai mult decât crezi.

— *Ham!*

— Și el, am adăugat.

Am intrat cu toții în mașina care ne aștepta. După ce Bianca a așezat-o pe Georgina în scaunul ei și i-a pus centura, fiica noastră a adormit în sfârșit.

Pe la jumătatea drumului spre casă era chiar liniște. Mi-a trecut un gând prin minte și m-am întors spre Bianca.

— Nu mi-ai spus niciodată ce deschideam.

— Ce?

— Fantezia aia de acum câțiva ani. Tot erai întreruptă când începeai să-mi povestești despre ea.

I-am masat coapsa.

— Ce era?

— Fantezia mea din acest moment ar fi mai degrabă cu tine deschizând o cutie cu înghețată și hrănindu-mă în pat în timp ce-mi masezi picioarele. Sună divin.

M-am lăsat pe spate și am râs.

— Putem face asta.

Și-a trecut degetele prin părul meu.

— OK. Chiar vrei să știi ce era?

Aplecându-mă, am mârâit:

— La naiba, da.

— OK. Începea cu tine deschizând... căcat!

Mașina a frânat brusc. Mi-am pus instinctiv brațul pe pieptul Biancăi să o protejez.

— Scuze pentru asta. A intrat un tip în fața mea și a trebuit să frânez, a spus Sam.

Și ăla a fost sfârșitul liniștii noastre.

Georgina s-a trezit și a început să plângă isteric. M-am aplecat să o sărut în creștet.

— Șșșșt... totul e bine.

Mi-am scos telefonul și m-am logat rapid pe YouTube și am încărcat canalul Chance Bateman. Am dat în jos la video-ul cu fetița lui care râdea isteric la zgomotele caprei, sperând că asta o va calma pe Georgina.

A luat telefonul în mâna ei mică, dar asta nu a ajutat. A început să plângă și mai tare.

— *Ham!*

Bianca a chicotit.

— Asta se întoarce împotriva noastră. Acum avem un câine care latră, o capră care spune „beee”, un copil care râde și un copil care plânge.

Adevărul e că nu îmi puteam imagina viața mea fără haos. Nu îmi puteam imagina viața mea fără ea, fără ele — fără *asta*.

— Sunt sunetele vieții, Bianca, am spus vesel. Muzică pentru urechile mele, Georgy Girls.